

ELÁRULVA

AZ ÉJSZAKA HÁZA

P. C. CAST + KRISTIN CAST

P.C.CAST és KRISTIN CAST

ELÁRULVA

Az Éjszaka Háza-2. kötet

KE LLY

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

P. C. Cast and Kristin Cast: *Betrayed*

St. Martin's Griffin, New York 2007

Ez a regény a képzelet szüleménye. A benne szereplő lakokat, szervezeteket és eseményeket a szerző találta ki, a valóság kapcsolatos bármilyen hasonlóság pusztán a véletlen műve.

Fordította

Illés Róbert

Szerkesztette földes gábor

Tördelés

Gosler Lenke

Korrektor

Füzesi István

ISBN 978 963 9943 09 4 Minden jog fenntartva!

© St. Martin's Griffin, New York, 2007 © Hungárián translation Illés Róbert © Hungárián edition Kelly Kft.

Kiadja a Kelly Kft. 1161 Budapest, Baross utca 158. Tel.: 06 30 948 1080 Felelős kiadó: Kelly Juli
Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. - 291254 Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

Ezt a könyvet Sherry Rowlandnek,
barátunknak és PR-osunknak szeretnénk ajánlani.
Köszönjük, Sher, hogy törődsz velünk,
különösen akkor, amikor hisztisek
és idegesítőek vagyunk. Nagyon szeretünk.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Szokás szerint szeretnénk megköszönni Dick L. Cast Apának/Nagyapának, hogy mindent tud a biológiáról, és segít nekünk.

Köszönjük fantasztikus ügynökünknek, Meredith Bernsteinnek., aki először állt elő azzal a remek ötlettel, hogy indítsunk egy sorozatot.

Szeretnénk köszönetet mondani a St. Martin's kiadó csapatának, Jennífer Weisnek és Stefanie Lindsognak, hogy segítettek nekünk létrehozni ezt a csodálatos sorozatot. És különösen nagy KÖSZÖNÖM a zseniális művészeknek, akik megalkotta a gyönyörű borítókat.

Külön köszönet illeti a Street Cats nevű, tulsai macskamentő és örökbefogadó szervezetet. Minden támogatásunk a Street Catsé (Nalát is tőlük fogadtuk örökbe!), és nagyra értékeljük azt az elhivatottságot és szeretetet, amellyel a macskákkal bánnak. A honlap címük: www.streetcatstulsa.org Az a pénz, amellyel őket támogatok, jó helyre kerül!

- P. C. & Kristin

Szeretnénk köszönetet mondani a középiskolai diákjaimnak, akik 1 könyörögnek, hogy rakjam be őket a könyvbe, aztán nyírjam ki őket, 2. állandó utánpótlást biztosítanak komikus eseményekből, 3. és néha békén hagynak, hogy tudjak írni.

- MOST PEDIG GYERÜNK, CSINÁLJÁTOK MEG A HÁZI FELADATOT! Ja, és számítsatok egy röpdolgozatra.

- Miss Cast

ELSŐ FEJEZET

-Odanézzetek! Új csaj - mondta Shaunee, ahogy leült a nagy, boksza emlékeztető asztalunkhoz, amelyet kisajátítottunk az étkezőben (vagyis a menzán).

-Tragikus, húgocskám, egyszerűen tragikus - visszhangzotta Erin. Shaunee és közte volt egyfajta lelki kapcsolat, amely olyannyira hasonlónak tette őket egymáshoz, hogy mindenki csak Ikreknek szólította őket, annak ellenére, hogy Shaunee tejeskávé színű, jamaikai amerikai lány volt Connecticutból, Erin pedig szőke hajú, kék szemű, fehér csaj Oklahomából.

-Hál' istennek Sarah Freebird szobatársa - intett fejével Damien az alacsony, fekete hajú lány felé, aki éppen körbevezette a gyámoltalan új csajt az étkezőben. Damien egyetlen pillantással felmérte a lányok öltözködését a cipőtől a fülbevalóig, majd így folytatta: - Kétségkívül jobb ízlése van, mint Sarah-nak, ez annak ellenére is látszik a ruháján, hogy valószínűleg még nem volt ideje felocsúdni a megjelölés és az iskolaváltás okozta sokkból. Talán képes lesz hatni Sarah-ra, és végre leszoktatja arról, hogy azokat a reménytelenül ronda cipőket preferálja.

-Damien - kezdte Shaunee vészjósló hangon. - Már megint kezdesz...

-... az idegeimre menni ezekkel a rohadt idegen szavakkal - fejezte be helyette Erin.

Damien sértődötten felhúzta az orrát, és még a szokásosnál is melegebbnek nézett ki (noha tényleg meleg volt).

- Ha a szókincsetek nem volna ilyen horribilisen sekélyes, nem kellene értelmező szótárt hordanotok magatokkal ahhoz, hogy megértsétek, amit mondok.

Az Ikrek beszívták a levegőt, és már éppen a fejéhez vágtak volna valami becsületsértéssel felérőt, amikor szerencsére befutott a szobatársnőm, és félbeszakította őket. Erős oklahomai tájszólásával Stevie Rae úgy vetette oda a két szó definícióját, mintha az a legtermészetesebb dolog volna a világon.

-Preferál: előnyben részesít. Horribilisen: szörnyen. Most pedig mi lenne, ha befejeznétek egymás csesztetését? Ha nem tudnátok, ma látogatási nap van, és jobb lenne, ha nem úgy viselkednénk, mint a fogyatékosok, amikor megérkeznek a szüleink.

-A francba! - mondtam. - Teljesen megfeledeztem a látogatási napról.

Damien felnyögött, és az asztalra borult. A feje jókorát koppant.

- Én is teljesen megfeledeztem róla.

Együtt érző pillantásokat vetettünk rá mind a négyen. Damien szüleinek semmi kifogása nem volt az ellen, hogy megjelölték, beköltözött az Éjszaka Házába, és megkezdte az Átváltozást, ami vagy vámpírrá fogja változtatni, vagy - ha a teste elutasítja az átalakulást - megöli. Nyilván az nem tetszett nekik, hogy Damien meleg.

De legalább volt valami, amibe nem kötöttek bele a szülei. Anyám és jelenlegi férje - John Heffer, a mostohabarám - mindent gyűlöltek, ami velem kapcsolatos.

- Az enyéme nem jönnek. A múlt hónapban itt voltak. Most túl elfoglaltak.

- Húgocskám, ez megint csak azt bizonyítja, hogy ikrek vagyunk -felelte rá Erin. - Az én szüleim küldtek egy e-mailt, hogy ők sem jönnek, mert el kell menniük valami Hálaadás napi hajókázásra Alaszkába Alane nénémrel és Hazudós Lloyd bácsikámmal. Vagy valami ilyesmi. - Vállat vont. Szemmel láthatóan pont annyira nem izgatta fel a szülei távolmaradása, mint Shaunee-t.

- Fel a fejjel, Damien, lehet, hogy a te mamádék se jönnek el - mosolygott rá Stevie Rae.

Damien felsóhajtott.

-Itt lesznek. Ebben a hónapban van a születésnapom. Még ajándékot is fognak hozni.

-Ez nem is hangzik olyan rosszul - mondtam. - Úgyis mondtad, hogy szükséged van egy új vázlatfüzetre. Nem fogok vázlatfüzetet kapni tőlük - mondta. - Tavaly egy ecsetet kértem. Erre kempingező felszerelést vettek meg előfizettek nekem a Sports Illustratedre.

-Húúú! - mondta Shaunee és Erin egyszerre, míg Stevie Rae és én csak szomorúan egymásra néztünk.

Damien látszott, hogy nagyon szeretne már témát váltani, ezért hozzám fordult.

-Neked most jönnek először a szüleid. Mire számítasz?

-Rémálomra - sóhajtottam. - Totális, teljes rémálomra.

-Zoey? Gondoltam, bemutatom az új szobatársamat. Diana, ez itt Zoey Redbird - a Sötétség Lányainak vezetője.

Örültem, hogy nem kell jobban belemennem a saját családi problémáim taglalásába, ezért mosolyogva néztem fel, amikor meghallottam Sarah bizonytalan hangját.

-Úhh, hát tényleg igaz! - bukott ki az új lányból, még mielőtt üdvözölhettem volna. Kezdtem már hozzászokni, hogy mindenki csak a homlokomat bámulja. Diana fülig elvörösödött. - Vagyis, izé... bocsi. Nem akartam udvariatlan lenni vagy... - elhalt a hangja. Látszott, hogy szörnyű zavarban van.

-Semmi gond. Igen, tényleg igaz. A Jelem nem csak egy körvonal, hanem egy színes félhold, és a tetoválások is megjelentek mellette. - Folyamatosan mosolyogtam, hogy csökkentsem a zavarát, de az igazság az, hogy megint úgy éreztem magam, mint a fő attrakció egy szörnyszülött-bemutatón. Kicsit kezdett már elegendő lenni belőle.

Szerencsére Stevie Rae közbevágott, mielőtt még a csend kínosan hosszúra nyúlt volna.

-Igen, Z akkor kapta ezt a menő spiráltetoválást az arcára és a vállára, amikor az expasiját kimentette egy csapat vérszomjas vámpírszellem karmai közül - csicseregte vidáman.

-Sarah is ezt mondta - szólalt meg tévován Diana. - Csak olyan hihetetlennek hangzott, hogy ööö...

-Hogy nem hitted el? - segítette ki Damien.

-Igen. Bocs - kért újra elnézést, közben pedig idegesen pattogtatta a körmeit.

-Semmi gond - mondtam, és rávillantottam egy egészen őszinte mosolyt. - Néha én is alig tudom elhinni, pedig én ott voltam.

- És szétrúgtál néhány segget - tette hozzá Stevie Rae. Ránéztem, hogy hallgasson már, de ügyet sem vetett rám. Igen,

lehet, hogy egy nap a Főpapnőjük leszek, de a barátaimnak akkor sem parancsolhatok.

- Amúgy tudom, hogy elsőre az egész hely meglehetősen furcsának tűnik. De majd megszokod - mondtam az új lánynak.

- Koszi - felelte hálásan.

-Azt hiszem, jobb, ha megyünk, még meg akarom mutatni Dianának, hogy hol lesz az ötödik órája - mondta Sarah, majd teljesen zavarba hozott azzal, hogy a vámpírok tradicionális mozdulatával köszönt el tőlem, vagyis ökölbe szorított kezét a szívére helyezte, és fejet hajtott.

-Utálom, amikor azt csinálják - morogtam, miután visszaültem a salátám mellé.

- Szerintem kedves dolog - mondta Stevie Rae.

-Megérdemled a tiszteletet - magyarázta Damien kioktató hangon. - Előtted soha egyetlen harmadéves sem lett még a Sötétség Lányainak vezetője, ráadásul te vagy a vámpírtörténelem egyetlen alakja, aki mind az öt elemmel képes kapcsolatot létesíteni.

-Fogadd el, Z - mondta Shaunee két falat között, és rám mutatott a villájával.

Különleges vagy - fejezte be helyette Erin (szokás szerint).

Az Éjszaka Házában a harmadévesek voltak a gólyák, a legfiatalabbak. És valóban, én voltam az első harmadéves, akiből a Sötétség Lányainak vezetője lett. Micsoda mázli.

- Ha már a Sötétség Lányainál tartunk - szólalt meg újra Shaunee. - Sikerült eldöntened, mik legyenek a tagság új feltételei?

Legszívesebben felüvöltöttem volna, hogy A pokolba is, nem! Még azt sem tudom elhinni, hogy tényleg én vagyok ennek az egésznek a vezetője. De csak megráztam a fejem, és úgy döntöttem, hogy egy briliáns húzással visszadobom a labdát az, ő térfelükre,

- Nem, még nem tudom, mik legyenek az új feltételek, Igazából azt reméltem, hogy ti majd segítetek. Van valami ötletetek?

Ahogy gondoltam, erre mindannyian elhallgattak, Mar éppen nyitottam a számat, hogy gúnyosan megköszönjem nekik a segítséget, amikor a hangszóróból megszólalt az iskola Főpapnőjének parancsoló hangja. Az első pillanatban örültem neki, hogy félbeszakított, de aztán felfogtam a szavak értelmét, és görcsbe rándult a gyomrom.

- Kérek minden diákot és tanárt, hogy menjen az előcsarnokba. Itt az ideje az e havi szülői látogatásnak.

A francba!

- Stevie Rae! Stevie Rae! Kislányom! Jaj, de hiányoztál!

- Anya! - kiáltott fel Stevie Rae, és egy nő karjába vetette magát, aki pont úgy nézett ki, mint ő, csak harminc kilóval nehezebb és huszonegynéhány évvel idősebb volt nála.

Damien és én feszengve álltunk az előcsarnokban, ami kezdett megtelni idegesen nézelődő emberszülőkkel, testvérekkel, vámpírelőttekkel és vámpír tanárokkal.

-Ott vannak - sóhajtott fel Damien. - Mondtam, hogy nem úszom meg. Szia.

-Szia - köszöntem el tőle halkán, és követtem a tekintetével, ahogy odament két teljesen átlagos külsejű emberhez, akik egy becsomagolt ajándékdobozt tartottak a kezükben. Damien anyja megölelte, az apja pedig eltúlzott férfiassággal kezét rázott vele. Damien halottsápadt volt az idegességtől.

Odasétáltam a vászonterítővel letakart hosszú asztalhoz, amely a fal mellett állt. Roskadásig tele volt drága sajt- és hústálakkal, süteményekkel, kávéval, teával és borral. Már egy hónapja az Éjszaka Házában laktam, de még mindig furcsa volt számomra, hogy minden étkezéshez bort szolgálnak fel. Ennek részben az volt az oka, hogy az iskolát az európai Éjszaka Házairól mintázták, és Európában szemmel láthatólag a bor olyan volt, mint nálunk a tea vagy a kóla. A másik oka az volt, hogy genetikai okok miatt a vámpírok nem tudnak lerészegedni, és még a vámpírelőttek is maximum szalonspiccig jutnak el (legalábbis az alkoholtól - a vér sajnálatos módon már egészen más tészta). Egyszóval a bor itt nem számított különleges dolognak, de arra azért kíváncsi lettem volna, hogy az oklahomai szülők hogyan reagálnának, ha megtudnák, hogy bort kapunk a suliban.

-Anya! Hadd mutassam be a szobatársamat! Emlékszel? Már meséltem róla. Zoey Redbird. Zoey, ez az édesanyám.

-Örvendek, Mrs. Johnson. Örülök, hogy megismerkedtünk - mondtam udvariasan.

-Óh, Zoey! Én is nagyon örülök! Uramisten! A Jeled tényleg olyan szép, ahogy Stevie Rae mesélte. - Azzal odalépett hozzám, és legnagyobb meglepetésemre átölelt, és azt súgta a fülembe: - Köszönöm, hogy gondját viseled az én kislányomnak. Nagyon aggódom érte.

Viszonoztam az ölelést, és azt feleltem szintén suttogva:

- Ez csak természetes, Mrs. Johnson. Stevie Rae a legjobb barátnőm.

És hirtelen - bár tudtam, hogy ez teljesen valószínűtlen - azt kívántam, bárcsak anyám is úgy ölelne meg és úgy aggódna értem, mint Mrs. Johnson a saját lányért.

- Anya, hoztál nekem csokis kekszet? - kérdezte Stevie Rae.

- Igen, kicsim, hoztam, de az előbb vettem észre, hogy kint felejtettem a kocsiban. - Stevie Rae anyjának ugyanolyan erős oklahomai tájszólása volt, mint a lányának. - Gyere, menjünk ki érte, és hozzuk be! A barátaidnak is csináltam valamit. - Kedvesen rám mosolyogott. - Ha van kedved, gyere ki velünk te is, Zoey.

- Zoey.

Mintha Mrs. Johnson kedves, szeretetteljes hangja egy jéghegybe ütközött volna, és úgy visszhangozta volna vissza a nevemet. Felnéztem, és megláttam, hogy anyám közeledik felém Johnnal. Úgy éreztem magam, mint akit gyomorszájon vágtak. Elhozta magával a mostohabarmot. Miért nem volt képes most az egyszer egyedül jönni? De tudtam a választ magamtól is. John sosem engedte volna meg neki. És ha ő nem engedi, az azt jelenti, hogy anyám nem is fogja megtenni. Ennyi. Téma lezárva. Mióta hozzám John Heffnerhez, anyámnak a pénz miatt nem kellett aggódnia. Óriási házban lakott egy csendes kertvárosban. Tagja volt a szülői munkaközösségnek. Rendszeresen járt templomba. De az elmúlt három évben, mióta ebben a „tökéletes” házasságban élt, teljesen elveszítette önmagát.

- Sajnálom, Mrs. Johnson, de ott vannak a szüleim, mennem kell. - Jaj, kicsim, szívesen megismerkednék velük. - Azzal Mrs.

Johnson mosolyogva megfordult, hogy üdvözölje őket.

Stevie Rae-vel összenéztünk. Bocsi, súgtam neki hangtalanul. Nem voltam benne biztos, hogy valami rossz fog történni, de mivel a mostohabarmom úgy közeledett hozzánk, mint egy tesztoszteron-túltengésben szenvedő hadvezér, úgy láttam, jó esély van egy igazán kínos jelenetre.

Aztán hirtelen dobbant egyet a szívem, és egyszerre minden sokkal, de sokkal jobb lett, mert John háta mögül előbukkant az az ember, akit a legjobban szeretek a világon, és kitért karral elindult felém.

- Nagyi!

Ahogy átölelt, megcsapott a levendula édes illata, ami mindig körülengte, mintha a csodás levendulafarmja egy darabját állandóan magával hordaná.

- Oh, Zoeybird! - Magához szorított. - Nagyon hiányoztál, u-we-tsi a-ge-hu-tsa.

Könnyeimen keresztül is elmosolyodtam, ahogy meghallottam az ismerős szót, a cseroki nyelven ez azt jelentette: lányom. Szeretetet, biztonságot és feltétel nélküli elfogadást jelentett számomra. Csupa olyan

dolgot, amivel az utóbbi három évben otthon nem találkoztam - olyan dolgokat, amelyeket csak a nagymamám farmján érezhettem, mielőtt beköltöztem az Éjszaka Házába.

- Te is hiányoztál, nagy! Annyira örülök, hogy eljöttél!

- Ön biztosan Zoey nagymamája - mondta Mrs. Johnson, amikor végre kibontakoztunk egymás öleléséből. - Örülök, hogy megismerhetem. Remek unokája van.

Nagyi kedvesen elmosolyodott, és már éppen válaszolt volna, amikor John félbeszakította a szokásos, lekezelő hangján.

- Ami azt illeti, ő valójában a mi remek lányunk.

Erre anyám, mintha csak meghallotta volna a végszót, elkezdett beszélni.

- Igen, mi vagyunk Zoey szülei. A nevem Linda Heffer. Ez itt a férjem, John, ez pedig az édesanyám, Sylvia Red... - Akkor azonban, az udvarias bemutatkozás kellős közepén, végre vette a fáradságot, hogy rám nézzen, és a hangja elakadt a megdöbbenéstől.

Mosolyt erőltettem az arcomra, de közben úgy éreztem magam, mintha fortyogó láván ülnek egy kánikulai napon, és attól kellene félnem, hogy minden darabokra török, ha nem vigyázok.

-Szia, anya.

-Az Isten szerelmére, mi történt a Jeleddel? - kérdezte anyám, és a Jel szót úgy mondta ki, mint ahogy mások a rák vagy a pedofil szót szokták.

-Megmentette egy fiatalember életét az Istennőtől kapott különleges képességei segítségével. Viszonzásul Nüx vámpírjelöltek esetében szokatlan Jelekkel ajándékozta meg - mondta Neferet dallamos hangján, ahogy odasétált kis csoportunkhoz, és kezet nyújtott a mostohabaromnak. Neferet ugyanolyan káprázatosan tökéletes volt, mint a legtöbb felnőtt vámpír. Magas volt, hosszú, hullámos haja vörösesbarna, mandula alakú szeme pedig szokatlan zöld árnyalatú. Kecses és magabiztos mozgásában volt valami nem emberi, a bőre pedig úgy csillogott, mintha belülről világítaná meg valami. Csillogó, királykék selyemruhát viselt ezüst fülbevalóval (a spirál az Istennő útját szimbolizálta, de ezt a szülők nem tudták). A bal melle fölé az Istennő felemelt karú alakját hímezték ezüsttel, akárcsak az összes többi tanár ruhájára. Lefegyverzően mosolygott. - Mr. Heffer, a nevem Neferet, én vagyok az Éjszaka Házának Főpapnője, vagy ha úgy tetszik, az iskola igazgatója. Köszönöm, hogy eljöttek ma éjjel a szülői látogatásra.

Láttam, hogy John keze automatikusan mozdul. Biztos vagyok benne, hogy ha nem éri ennyire váratlanul, akkor nem fogadta volna el Neferet felé nyújtott kezét. Így azonban gyorsan kezet ráztak, majd Neferet az anyámhoz fordult.

-Mrs. Heffer, igazán örvendek, hogy megismerkedhetek Zoey édesanyjával. Nagyon örülök, hogy csatlakozott az Éjszaka Házához.

Ööö, igazán köszönöm! - felelte anyám, akit teljesen lefegyverzett Neferet szépsége és kedvessége.

Utána Neferet a nagymamámhoz fordult, és láttam az arcán, hogy most már nem csak udvariasságból mosolyog. Feltűnt, hogy vámpírmódra üdvözlök egymást, kézfogás helyett a másik alkarját szorították meg.

-Sylvia Redbird, mindig örülök, ha látom.

-Neferet, részemről nem kisebb öröm a találkozás, és köszönöm, hogy betartotta az ígéretét, és vigyázott az unokámra.

-Ezt az ígéretet nem esik nehezemre betartani. Zoey igazán különleges teremtés. - Neferet rám is villantott egy kedves mosolyt, majd Stevie Rae és az anyja felé fordult. - Ez pedig Zoey szobatársa, Stevie Rae Johnson és az édesanyja. Úgy hallom, elválaszthatatlan jó barátok lettek, sőt Zoey macskája Stevie Rae-t is a gazdájának tekinti.

-Igen, így van. Tegnap, tévézés közben az én ölemben ült - nevetgélt Stevie Rae. - Pedig Nála Zoeyn kívül senkit nem tűr meg maga mellett.

-Macska? Nem emlékszem rá, hogy bárki is megengedte volna Zoeynek, hogy macskát tartson - szólalt meg John, mire legszívesebben orrba rúgtam volna. Mintha nagyin kívül bárki is vette volna a fáradságot, hogy felhívjon az elmúlt egy hónapban!

-Félreérti a helyzetet, Mr. Heffer. Az Éjszaka Házában a macskák szabadon közlekednek. Ők választanak gazdát maguknak, és nem fordítva. Zoeynek nem kellett engedélyt kérnie, amikor Nála kiválasztotta - mondta Neferet nyugodtan.

John erre felhorkant, de senki nem foglalkozott vele. Uramisten, mekkora egy seggfej!

-Megkínálhatom önöket valami frissítővel? - intett Neferet a terített asztal felé.

-Óh, a sütemények! Stevie Rae meg én éppen a kocsizhoz mentünk, mert ott felejtettem, amit hoztam. Örülök, hogy találkoztunk. - Mrs. Johnson engem gyorsan megölelt, a többieknek pedig intett, majd Stevie Rae-t maga után húzva eltűnt a kijárat felé. Legszívesebben én is velük tartottam volna.

Szorosan nagyfi mellett maradvá odasétáltunk az asztalhoz, és közben azon gondolkodtam, mennyivel egyszerűbb lett volna, ha csak ő jön el meglátogatni. Lopva anyára pillantottam. Mintha valaki ráfestette volna az arcára a rosszalló kifejezést. A többi gyereket nézte, és közben alig pillantott rám. Szerettem volna az arcába üvölni: Minek jöttél el egyáltalán? Miért akarsz úgy tenni, mintha törődnél velem vagy hiányoznék, amikor teljesen nyilvánvaló, hogy nem?

Bort, Sylvia? Mr. és Mrs. Heffer? - kínálta őket Neferet.

-Köszönöm, egy kis vöröset - felelte nagyfi.

John összeszorította az ajkát. - Nem. Mi nem iszunk.

Emberfeletti erőfeszítembe került, hogy ne kezdjem a szememet forgatni. Ugyani mióta nem iszik? Ötven dollár spórolt pénzemertem volna rátenni, hogy most is ott lapul egy hatos csomag sör az otthoni frigóban. Anya pedig régebben ugyanúgy szerette a vörösbort, mint nagyfi. Még az irigykedő pillantását is sikerült elkapnom, ahogy nagyfi belekortyolt a finom vörösbomba, amelyet Neferet töltött neki. De nem. Ők nem ittak. Legalábbis nem nyilvánosan. Képmutatók.

-Szóval azt mondta, hogy Zoey tetoválása azért jelent meg, mert valami különlegeset csinált? - Nagyfi megsimogatta a kezem. - Azt mondta, hogy ő lett a Sötétség Lányainak vezetője, de azt nem mesélte el, hogy pontosan mi történt.

Éreztem, hogy megint eluralkodik rajtam az idegesség. Ha volt valami, ami végképp nem hiányzott, hát az, hogy anyám és John megtudják, mi is történt valójában Halloween éjszakáján (amit az Éjszaka Házában samhainnak hívnak, és akkor a legvékonyabb a mi világunkat és a szellemek világát elválasztó határvonal). Nem tudom, mit szóltak volna hozzá, ha kiderül, hogy a Sötétség Lányainak előző vezetője megidézett néhány igazán félelmetes vámpírszellemet, de elveszítette felettük az uralmat, amikor az expasim, Heath betoppant. Arról pedig végképp nem akartam említést tenni, hogy Heath azért keresett engem, mert megízleltem a vérét, és ezzel megbélyegeztem, ami annyit jelent, hogy attól fogva minden gondolata körülöttem forgott, és halálosan belém szeretett - ez egyébként könnyen előfordul vámpírok és emberek között. Szóval a Sötétség Lányainak akkori vezetője, Aphrodité, teljesen elveszítette az uralmat a vámpírok felett, akik fel akarták falni Heath-t. Szó szerint. Sőt úgy viselkedtek, mint akik mindnyájunkat szeretnének egy kicsit megcsócsálni, beleértve az iskola legdögösebb vámpírjelöltjét, Erik Nightot is, akivel már majd egy hónapja randizok, ezért szinte már a pasimnak nevezhetem. De a lényeg az, hogy valamit tennem kellett, és Stevie Rae, Damien meg az Ikrék segítségével alakítottam egy saját kört, és megidéztem az öt elemet: a szelet, a tüzet, a vizet, a földet és a szellemet. Különleges képességemnek köszönhetően sikerült visszazavarnom a szellemeket oda, ahol éltek (vagy haltak). Amikor a szellemek végre távoztak, megjelentek rajtam ezek az új tetoválások: az arcomat keretező hullámzó zafírvonalak (amilyenek soha egyetlen vámpírjelöltnek sem voltak), illetve azok a rúnyszerű jelek a vállamon, amelyek még a felnőtt vámpírok számára is ismeretlenek voltak. Aphroditéről végre kiderült, hogy alkalmatlan a feladatra, Neferet kirúgta, és engem nevezett ki a helyére. Következésképpen Főpapnőjelölt lett belőlem. Ha minden igaz, egy napon Nüxnek, a vámpírok és az éjszaka istennőjének a Főpapnője leszek.

Nem hiszem, hogy ultravallásos, extramerev anyám és John ebből bármit is jó néven vett volna.

- Történt egy kis baleset. Zoey rátermettsége és bátorsága azonban megmentette a helyzetet, és neki köszönhetően senkinek nem esett bántódása, közben pedig sikerült kapcsolatba lépnie az öt elemmel, és felhasználnia az energiájukat. - Neferet büszkén rám mosolygott, mire jóleső boldogság járt át. - A tetoválás egyszerűen csak a külső jele annak, hogy az Istennő a pártfogásába vette.

- Amit mond, az istenkáromlás. - John kimért, feszes hangon szólalt meg, ami egyszerre volt leereszkedő és dühös. - Veszélybe sodorja vele Zoey halhatatlan lelkét.

-Őn nyilván a Hit Egyházának tagja. John kihúzta magát.

-Igen, az vagyok.

- Akkor tisztázzunk valamit, Mr. Heffer. Nem áll szándékomban ellátogatni az ön otthonába, az ön templomába, és becsmérő megjegyzéseket tenni a hitére, noha egyáltalán nem értek vele egyet. Azt sem kívánom magától, hogy ugyanabban higgyen, mint én. Az igazat megvallva eszembe sem jutott, hogy

megpróbáljam áttéríteni a magam hitére, noha mélyen és megingathatatlanul hiszek az Istennőben. Mindössze azt várom öntől, hogy legyen ugyanolyan udvarias velem, mint amilyen én voltam önnel. Ha az én otthonomban van, tartsa tiszteletben a hitemet!

John szeme résnyre szűkült, és láttam, ahogy az állkapcsa összeszorul, majd elernyed.

- Bűnös és tisztátalan módon élnek itt - mondta ellenségesen.

- Mondja ezt egy olyan ember, akinek az istene elítéli az élvezeteket, a nőket pedig úgy kezeli, mintha rabszolgák és tenyészkancák volnának, noha ők az alapjai az egész egyházának. Miféle vallás az, amely büntudattal és rettegéssel tölti el saját híveit? - Neferet halkán felnevetett, és a hangjában bujkáló ki nem mondott fenyegetéstől felállt a szőr a karomon. - Ne ítélkezzen olyan gyorsan mások felett, inkább nézzen szét előbb a saját háza táján!

Johnnak elvörösödött az arca, vett egy nagy levegőt, és már nyitotta a száját, hogy belekezdjen egy kiselőadásba a jó és a rossz természetéről, de Neferet belefojtotta a szót. Nem emelte fel a hangját, az mégis megtelt erővel, és annak ellenére megborzongtam a félelemtől, hogy haragja nem rám irányult.

-Most pedig két választása van. Vagy úgy viselkedik az Éjszaka Házában, mint vendég, aki tiszteletben tartja szokásainkat, az ellenvéleményét pedig megtartja magának. Vagy távozik, és soha többé nem tér vissza. Magán múlik, melyiket választja! - Az utolsó mondatától összerezzentem. Anyám tágra nyílt, üveges szemmel meredt Neferetre, az arca olyan fehér volt, mint a tej. John arca viszont pont az ellenkező színben pompázott. A szeme elkeskenyedett, a feje pedig rákvörös lett.

-Linda - szűrte a fogai közt. - Menjünk innét! - Aztán olyan gyűlölettel és undorral nézett rám, hogy önkéntelenül is hátráltam egy lépést. Mindig is tudtam, hogy nem kedvel, de mostanáig nem sejtettem, hogy ennyire. - Megérdemled ezt a helyet. Anyád és én elmegyünk, és nem jövünk vissza. Mostantól csak magadra számíthatsz. - Azzal sarkon fordult, és elindult az ajtó felé. Anyám tétovázott, és egy pillanatig azt hittem, mond valami kedveset, hogy sajnálja, hogy hiányzom, vagy hogy ne aggódjak, ő akkor is eljön legközelebb, akármit is mondjon John.

-Zoey, képtelen vagyok elhinni, hogy mibe keverted magad már megint. - Megrázta a fejét, aztán szokás szerint követte John, ki az épületből.

Oh, drágám, annyira sajnálom. - Nagyi azonnal ott termett mellettem, átölelt, és megnyugtatóan suttogott a fülemben. - Én eljövök újra, kismadaram. ígérem. Nagyon büszke vagyok rád! - Megfogta a vállamat, rám mosolyogott. Láttam, hogy könnyes szeme. - Cseroki őseink is büszkék rád, érzem. Megajándékozott ./ Istennő, és megbízható barátok... - Neferetre pillantott - ... meg tanárok vesznek körül. Egy napon talán még anyádnak is képes leszel megbocsátani. Soha ne feledd, hogy te mindig is az én lányom leszel, u-we-tsi a-ge-hu-tsa. - Megpuszilt. - Most mennem kell. A te kocsiddal jöttem, azt itt hagyom neked, ezért engem is ők fognak visszavinni. - Kezembe nyomta az öreg Volkswagen bogár kulcsát. - Szeretlek, Zoeybird.

Én is szeretlek, nagyi - mondtam, azzal megpusziltam, megöleltem, és mélyen beszívtam finom levendulaillatát. Azt kívántam, bárcsak bent tarthatnám a tüdőmben egy hónapig, és ha hiányzik, mindig csak egy kicsit fűjnek ki belőle.

-Szia, drága. Ha van időd, hívj! - Még egyszer utoljára megpuszilt, aztán elment.

Néztem, ahogy kilép az ajtón, és csak akkor döbrentem rá, hogy sírok, amikor a könnyeim az arcomról a nyakamra csöppennek. Teljesen megfeledkeztem róla, hogy Neferet még mindig mellettem áll, és meglepetésemben majdnem ugrottam egyet, amikor odanyújtott egy zsebkendőt.

-Sajnálom, Zoey - mondta halkán.

-Én nem. - Kifűjtam az orrom, és felé fordultam. - Köszönöm, hogy kiállt mellettem.

-Édesanyádat nem akartam elküldeni.

-Nem maga küldte el. Ő döntött így. Akárcsak az elmúlt három évben mindig. - Éreztem, hogy újabb könnyek akarnak előtörni, ezért gyorsabban beszéltem, hátha sikerül visszafojtanom őket. - Régen másmilyen volt. Ostobaság, de mindig azt várom, hogy egyszer csak megint olyan lesz, mint régen. De tudom, hogy ez soha nem fog megtörténni. Mintha valaki megölte volna az anyámat, és egy vadidegen költözött volna a testébe.

Neferet átkarolta a vállamat.

-Tetszett, amit a nagymamád mondott..., hogy egy nap talán képes leszel megbocsátani az anyádnak.

Egy ideig csak néztem az ajtót, amelyen keresztül eltűntek, majd azt feleltem:

- Az a nap még nagyon messze van.

Neferet együtt érzően megszorította a vállamat.

Felnéztem rá, és nagyon örültem, hogy ott van. Össze se tudnám számolni, hányadszorra kívántam azt, bárcsak ő lenne az anyám. Aztán eszembe jutott, amit majdnem egy hónappal korábban mesélt, hogy amikor kislánykorában meghalt az anyja, az apja megerőszakolta, és egészen addig zaklatta, míg a Jel ki nem mentette a karmai közül.

- Maga megbocsátott az apjának? - kérdeztem bizonytalanul. Neferet a szemembe nézett, és pislogott néhányat, mintha neheze érne felidéznie azt a nagyon távoli emléket.

- Nem. Nem bocsátottam meg neki, de amikor eszembe jut, olyan, mintha valaki másnak az életére emlékeznék. Amiket velem művelt, azt egy embergyerekekkel tette, nem egy vámpír Főpapnővel. És egy vámpír számára az apám, akárcsak a legtöbb ember, pusztán egy jelentéktelen senki.

A hangja szilárd volt és magabiztos, de ahogy belenéztem a gyönyörű zöld szemébe, megvillanni láttam benne valami régi fájdalmas emléket, amit mégsem sikerült teljesen elfelejtenie, és eltűnődtem, vajon Neferet mennyire őszinte önmagához...

MÁSODIK FEJEZET

Kimondhatatlanul megkönnyebbültem, amikor Neferet azt mondta, hogy most már nem kell az előcsarnokban maradnom. Az iménti kis jelenet után úgy éreztem, hogy mindenki engem néz. Végtére is én voltam a lány a különös Jellel és a horrorisztikus családdal. A lehető legrövidebb utat választottam a távozásra - kiléptem az ajtón, és átvágtam a kis udvaron, amelyre az étkező ablakai néztek.

Nem sokkal múlt éjfél, ami meglehetősen különös időpont volt a szülői látogatásokra, de itt a tanítás este nyolckor kezdődött, és hajnali háromig tartott. Első ránézésre logikusabb lett volna nyolckor vagy még inkább iskolakezdés előtt egy órával kezdeni a szülőnapot, de Neferet elmagyarázta, hogy az egésznek az a lényege, hogy a szülők elfogadják gyerekük Átváltozását, és megértsék, hogy számukra a nappalok és az éjszakák örökre megcserélődtek. Magamban arra jutottam, hogy a szokatlan időpont kifogásként sem utolsó azon szülők számára, akik nem akarnak eljönni, de mégsem szeretnék a gyerekük képébe vágni, hogy Hé, soha többé nem akarlak látni, te vérszívó szörnyeteg.

Kár, hogy az én szüleim nem ezt a megoldást választották.

Felsőhajtottam, és lassú léptekkel keresztülvágtam az udvaron. Hűvös, novemberi éjszaka volt. Közeledett a telehold, és az ég-holt vándorának ezüst fénye különös kontrasztot alkotott az udvart megvilágító gázlámpák sárga csillogásával. Hallottam a szökőkút csobogását, és önkéntelenül is irányt váltottam, hogy arra vezessenek a lépteim. Talán a víz majd megnyugtat, és segít felejteni.

Amikor bekanyarodtam a szökőkút felé, még jobban lelassítottam a lépteimet, és ábrándozni kezdtem az új majdnem-pasimról, a hihetetlenül jóképű Erikről. Most éppen távolt volt, az évente megrendezésre kerülő Shakespeare-monológ-versenyen. Az iskolában természetesen ő lett az első, és könnyedén továbbjutott az

Éjszaka Házainak nemzetközi megmérettetésére. Csütörtök volt, és ugyan csak hétfőn ment el, máris örülten hiányzott. Fogalmam sem volt, hogy fogom kibírni vasárnapig, amíg távol lesz. Erik volt a legjobb pasi a suliban. Erik Night volt a legjobb pasi az egész világon. Magas, sötét hajú és olyan jóképű, mint egy régi vágású filmsztár (aki nem úgy néz ki, mint egy látens homokos). Ráadásul hihetetlenül tehetséges. Tudtam, hogy hamarosan egy napon fogják emlegetni a többi vámpír filmsztárral, mint Matthew McConaughey, James Franco, Jaké Gyllenhaal vagy Hugh Jackman (aki döbbenetesen jól néz ki ahhoz képest, hogy milyen öreg). Mindamellet Erik nagyon kedves srác volt, ami csak még jobb pasivá tette.

Szóval az igazság az, hogy éppen Erik járt a fejemben, szerelmünket pedig Trisztánéhoz és Izoldáéhoz hasonlítottam (azzal a különbséggel, hogy a miénk nem ér olyan szomorú véget), ezért egészen addig nem vettem észre, hogy más is van rajtam kívül az udvaron, amíg meg nem hallottam, ahogy emelt férfihang undorodva azt nem mondja:

- Egyik családást okozod a másik után, Aphrodité! Mozdulatlanná merevedtem. Aphrodité?
- Épp elég volt az is, hogy a Jeled miatt nem mehettél a Chatham Hallba, pedig már mindent elintéztünk, hogy felvegyenek - mondta egy kimért, hideg női hang.
- Tudom, anya. Már mondtam, hogy sajnálom.

Oké, legjobb lesz, ha megyek. Megfordulok, és csendben bemegyek az épületbe. Valószínűleg Aphrodité volt az a személy az iskolában, akit a legkevésbé kedveltem. Az igazat megvallva, valószínűleg Aphrodité volt az a személy az egész világon, akit a legkevésbé kedveltem, de szándékosan kihallgatni egy csúnya szóváltást a szüleivel mégsem tűnt helyes dolognak, nagyon-nagyon nem.

Így hát lábujjhegyen belopódtam egy nagy díszbokor mögé, hogy jobban elrejtőzzek és jobban rájuk lássak. Aphrodité a szökőkút melletti kőpadon ült. A szülei előtte álltak. Illetve az anyja állt. Az apja fel-alá járkált.

Igazán jól szituált emberek voltak a szülei. Az apja magas és jóképű. Az a fajta, aki rendszeresen sportol, saját haja van még, és hibátlan a fogsora. Sötét öltönyén jól látszott, hogy több ezer dollárba kerülhetett. Ráadásul nagyon ismerős is volt, fogadni mertem volna, hogy láttam már a tévében. Az anyja egy igazi bombano volt. Aphrodité széke és tökéletes, az anyja pedig ugyanolyan, csak érettebb, nőiesebb változatban. A pulóvere kasmírból készült, a gyöngysora pedig hosszú volt és igazi. Minden egyes alka-

lommal, amikor megmozdította a kezét, a gyűrűsujján megvillant egy körte alakú gyémánt, ami ugyanolyan hideg és gyönyörű volt, mint a hangja.

-Elfelejtetted, hogy apád Tulsa polgármestere? - kérdezte dühösen Aphroditétől.

-Nem, dehogy, anya.

Az anyja mintha meg sem hallotta volna.

-Nagy nehezen beletörődünk, hogy nem a Harvardra készülsz valamelyik elitgimnáziumban, mivel a vámpírok is képesek pénzre és hatalomra szert tenni, és azzal nyugtattuk magunkat, hogy te majd ezen... - egy pillanatra elhallgatott, és undorodva elhúzta a száját -... a meglehetősen szokatlan útvonalon jutsz el oda. Erre most azt halljuk, hogy leváltottak a Sötétség Lányainak éléről, és a Főpapnőjelölt sem te vagy már, vagyis semmiben nem különbözel ennek a nyavalyás iskolának a többi szedett-vedett köikétől. - Aphrodité anyja ismét elhallgatott, mintha le kellene higgadnia ahhoz, hogy folytatni tudja. Amikor ismét megszólalt, a hangja leginkább egy kígyó sziszegéséhez volt hasonlatos. - A viselkedésed elfogadhatatlan.

-Szokás szerint csalódást okozol nekünk - ismételte meg az apja.

-Ezt már mondtad, apa - felelte Aphrodité a tőle megszokott kioktató stílusban.

Az anyja visszakézből akkora pofont adott Aphroditének, hogy még én is felszisszentem. Arra számítottam, hogy Aphrodité felugrik a padról, és az anyja torkának ugrik (nem véletlenül hívjuk ribanc boszorkának), de nem tette. Csak ült arcára szorított kézzel a padon, és lehajtotta a fejét.

- Ne bögsz! Már mondtam, hogy a könnyek a gyengeség jelei. Legalább annyit tegyél meg, hogy nem bögsz! - rivallt rá az anyja.

Aphrodité lassan felemelte a fejét, és elvette a kezét az arcáról.

-Nem akartam csalódást okozni, anya. Nagyon sajnálom.

-Azzal, hogy ezt ismételve, még nem oldódik meg semmi - mondta az anyja. - Inkább azt szeretnék hallani, hogyan fogod visszaszerezni a pozíciódat.

Visszatartottam a lélegzetem.

-Nem tudok mit tenni - mondta Aphrodité reményvesztett hangon. Hirtelen olyan volt, mint egy kislány, aki tényleg mindjárt elsírja magát. - Elcsesztem. Neferet megharagudott rám. Elvette tőlem a Sötétség Lányait, és valaki másnak adta. Azt hiszem, azt fontolgatja, hogy áthelyeztet egy másik Éjszaka Házába.

-Ezt már tudjuk! - emelte fel a hangját az anyja, szavai úgy csikorogtak, mintha jégből lennének. - Az előbb beszéltünk Neferettel. Át akart rakatni egy másik iskolába, de mi nem járultunk hozzá. Itt maradsz, ebben az iskolában. Arról is megpróbáltuk meggyőzni, hogy adja vissza a pozíciódat valamennyi próbaidő vagy büntetés után.

-Ne, anya, mondd, hogy ez nem igaz!

Aphrodité hangja rémültnek tűnt, és nem tudtam hibáztatni érte. Nem volt nehéz kitalálnom, milyen benyomást tehetek rideg és tökéletes szülei a mi Főpapnőnkre. Ha Aphroditének volt is valamilyen halvány esélye arra, hogy visszakerüljön Neferet kegyeibe, azt a szülei valószínűleg teljesen tönkretették.

-De még mennyire hogy igaz! Arra számítottál, hogy ölbe tett kézzel nézzük majd, ahogy tönkreteszed a jövődet, és senkiházi vámpírtanonc leszél egy névtelen Éjszaka Házában? - kérdezte az anyja.

-Nem alázhatok meg minket ennyire - tette hozzá az apja.

-De itt most nem valami középiskolás büntetésről van szó - mondta Aphrodité, és hallottam a hangján, milyen kétségbeesetten próbál uralkodni magán. - Elcsesztem. Nagyon. Sajnálatos, de van egy lány, akinek nagyobb hatalma van nálam. Még ha Neferet megbékél is velem, akkor sem fogja visszaadni a Sötétség Lányait. - Aztán Aphrodité valami egészen döbbenetes dolgot mondott. -A másik lány jobb vezető, mint én. Samhainkor jöttem rá. Megérdemli, hogy ő legyen a Sötétség Lányainak vezetője. Én nem.

Uramisten! Mi történik itt?

Aphrodité anyja közelebb lépett hozzá, mire összerezsentem, meri biztos voltam benne, hogy ismét megpofozza. De ezúttal inni ütötte meg. Lehajolt, és gyönyörű arcát egészen közel dugta lányáéhoz. Onnan, ahol álltam, rémisztően hasonlóknak tüntek egymáshoz

-Soha többé ne merd azt mondani, hogy valaki jobban megérdemel valamit, mint te. Te az én lányom vagy, és neked mindenből a legjobb jár.

Aztán felegyenesedett, és megigazította a haját, bár biztos vagyok benne, hogy a frizurája nem mert összekócolódni.

-Mi nem tudtuk meggyőzni Neferetet, hogy helyezzen vissza abba a pozícióba - folytatta az anyja. - Ezért neked kell meggyőznöd.

-De anya, már mondtam, hogy... - kezdte volna Aphrodité, de .1/ apja közbevágott.

-Takarítsd el az új lányt az útból, és Neferet boldogan vissza I (>g helyezni.

A pokolba! Az „új lány” én voltam.

-Lehetetlenítsd el! Kényszerítsd hibázásra, és intézd úgy, hogy Neferet ne tőled, hanem valaki másról értesüljön róla! - Az anyja tárgyilagos hangon mondta mindezt, mintha csak arról beszélne, milyen ruhát vegyen fel Aphrodité másnap. Jesszusom, egy újabb ribanc boszorka!

-És légy óvatos! A viselkedésed nem hagyhat kívánnivalót maga után. Lehet, hogy a látomásaidból is többet el kellene árulnod, legalábbis egy ideig - mondta az apja.

-De hiszen éppen te mondtad évekkkel ezelőtt, hogy próbáljam őket megtartani magamnak, mert abban rejlik a hatalmam.

Nem akartam hinni a fülemnek! Egy hónappal ezelőtt Damien mondta, hogy sokak szerint Aphrodité eltitkolja a látomásait Neferet elől, de azt gondolták, hogy ennek az az oka, hogy gyűlöli az embereket, mert a látomásai mindig valamilyen jövőbeni tragédiával kapcsolatosak, amelyben emberek haltak meg. Amikor megosztotta a látomásokat Neferettel, a Főpapnő szinte mindig meg tudta akadályozni a tragédiát, és életeket mentett. Aphrodité szándékos titkolózása volt az egyik oka annak, hogy úgy döntöttem, átveszem tőle a Sötétség Lányainak vezetését. Nem vagyok hataloméhes. Nem vonzott a vezető pozíció. Az igazat megvallva, még most sem tudtam, hogy mihez kezdjek vele. Csak abban voltam biztos, hogy Aphrodité nem érdemli meg, és valamit tennem kell, hogy megállítsam. Most pedig kiderült, hogy ezt a sok aljasságot csak azért csinálta, mert a szülei rákényszerítették! Az apja és az anyja teljesen helyénvaló dolognak tartották azt, hogy megtart magának olyan információkat, amelyekkel életeket menthetne meg. És ez az ember volt Tulsa polgármestere! (Nem csoda, hogy olyan ismerősnek tűnt.) Annyira abszurd volt az egész, hogy a fejem is megfájdult tőle.

- Nem a látomásokban rejlik a hatalmad! - rivallt rá az apja. - Soha nem figyelsz rám? Azt mondtam, hogy a látomásaidal hatalomra tehetsz szert, mert az információ mindig hatalom. A látomásaidat pedig a testedben lejátszódó Átváltozás okozza. Ez genetika, ennyi az egész.

- Azt hittem, az Istennő ajándéka - mondta Aphrodité halkán. Az anyja nevetésétől kirázott a hideg.

- Ne légy ostoba! Ha létezne az az istennő, ugyan miért ajándékozna meg téged ilyen hatalommal? Te csak egy nevetséges gyerek vagy, aki hibát hibára halmoz. Mi lenne, Aphrodité, ha a változatosság kedvéért végre megpróbálnál gondolkodni? Használd fel a látomásaidat arra, hogy újra Neferet kegyeibe férközz, de közben viselkedj szerényen! El kell hitetned Neferettel, hogy nagyon sajnálsz, ami történt.

Alig hallottam Aphrodité suttogását.

- Sajnálom...

- Jövő hónapban jobb híreket szeretnénk hallani.

- Igen, anya.

- Jól van, most pedig kísérj vissza minket az előcsarnokba, hogy elvegyülhessünk a többiek között.

- Nem maradhatnék itt egy kicsit? Nem érzem magam túl jól.

- Szó sem lehet róla. Mit gondolnának az emberek? - nézett rá megrökönyödve az anyja. - Szedd össze magad! Visszakísérsz minket az előcsarnokba, és mosolyogva csevegsz a többiekkel. Na, mozgás! Aphrodité lassan felállt a padról, nekem pedig olyan hangosan dobogott a szívem, hogy attól félttem, elárul. Gyorsan visszalopóztam az ösvényre, és amikor elértem az elágazásig, futásnak eredtem.

A kollégium felé menet végig az járt a fejemben, amit hallottam. Azt hittem, hogy az én családomnál nincsen rosszabb, de Aphrodité gyűlölettel teli, hataloméhes szüleihez képest mégis teljesen normálisnak tűntek. Nem szívesen ismertem el, de amit ma este láttam, az jórészt megmagyarázta, miért viselkedik Aphrodité úgy, ahogy. Vajon milyen ember lett volna belőlem az elmúlt három évben, ha nincs ott Redbird nagyfi, aki szeret, támogat és segít megőrizni a tartásomat? És volt még egy nagy különbség. Az én anyám valamikor normális volt. Sokat idegeskedett, és halálra dolgozta magát, de életem első tizenhárom évében teljesen normális volt. Csak azután változott meg, hogy hozzáment Johnhoz. Szóval volt egy jó anyám és egy fantasztikus nagymamám. Mi lett volna, ha ők nincsenek? Mi lett volna, ha az egész életemet úgy kellett volna leélnem, mint az elmúlt három évet - nem kívánt idegenként a saját családomban?

Talán én is olyan lennék, mint Aphrodité, és hagynám, hogy a szüleim még mindig parancsolgassanak nekem, mert azt remélném, hogy egyszer végre sikerül megfelelnem az elvárásaiknak, és végre büszkék lesznek rám, végre szeretni fognak.

Ezek után nem tudtam ugyanolyan szemmel nézni Aphroditére, és ez nem feltétlenül volt jó dolog.

HARMADIK FEJEZET

-Igen, Zoey, értem, amit mondasz, de térj már észhez! Amit kihallgattál, az részben arról szól, hogy Aphrodité hamarosan megpróbál csapdát állítani neked, hogy ki tudjon rúgani a Sötétség Lányainak éléről, úgyhogy én annyira nem sajnálom - mondta Stevie Rae.

-Tudom, tudom. Nem akarok mindjárt a nyakába borulni, csak azt mondom, hogy miután kihallgattam a beszélgetését a pszichopata szüleivel, már értem, miért olyan, amilyen.

Az első órára mentünk. Jobban mondvá futottunk, mert szokás szerint megint késésben voltunk. Tudtam, hogy nem kellett volna még egy tál zabpelyhet ennem.

Stevie Rae a szemét forgatta.

-És még te mondd rám, hogy túl jószívú vagyok.

-Én nem jószívú vagyok, hanem megértő. De ez még nem változtat azon a tényen, hogy Aphrodité úgy viselkedik, mint egy ribanc boszorkány.

Stevie Rae felhorkant, és megrázta a fejét, mire göndör, szőke fürtjei úgy ugráltak a levegőben, mint egy kislány copfjai. Rövid frizurája különlegesnek számított az Éjszaka Házában, itt ugyanis mindenkinek, még a legtöbb srácnak is hosszú, sűrű haja volt. Az enyém mindig hosszú volt, de akkor is megdöbbenő volt szembesülni ezzel a hajdömpinggel, amikor idekerültem. Most már értettem, mi az oka. A fizikai Átváltozásnak része az, hogy a vámpírok haja és körme abnormális gyorsasággal nő. Egy idő után már ránézésre meg lehet állapítani egy vámpírjelöltről, hogy hányadéves, anélkül, hogy rápillantanánk a mellére hímezett szimbólumra. A vámpírok másmilyenek, mint az emberek (nem jobbak vagy rosszabbak, egyszerűen csak mások), ezért logikus, hogy egy vámpírjelölt minél előbbre tart az Átváltozásban, a teste is annál jobban megváltozik.

-Zoey, nem is figyelsz rám.

-Tessék?

-Azt mondtam, hogy hiba lenne megsajnálni Aphroditét. Igen, valóban szörnyű szülei vannak. Igen, megpróbálják irányítani és manipulálni. Mindegy. Attól ő még ugyanolyan gonosz és bosszúszomjas ribanc, mint volt. Vigyázz vele!

-Hé, ne aggódj! Vigyázni fogok.

- Jól van, na szia. A harmadik órán találkozunk.

- Szia - köszöntem el tőle. Hogy tud ennyit aggódni? Berohantam a terembe, és alighogy leültem Damien mellé (aki felvonta a szemöldökét, és megkérdezte: „Megint két tál zabpelyhet reggeliztél?”), megszólalt a csengő, és bevonult Neferet.

Tudom, hogy van valami különös (vagy inkább bizarr) abban, ha nőként állandóan megjegyzem, hogy egy másik nő mennyire jól néz ki, de Neferet olyan átkozottul gyönyörű, hogy amikor belép valahová, olyan, mintha minden lámpa órá fókuszálna. Szimpla fekete ruhát és mesés fekete csizmát viselt. Fülében a szokásos ezüst fülbevaló lógott, a szíve felett pedig ott volt az ezüsttel hímezett Istennő. Nem hasonlított Nüx Istennőre - akit esküszöm, hogy láttam azon a napon, amikor megjelöltek -, de őt is körülengte az Istennő erős és magabiztos aurája. Én is olyan akartam lenni, mint ő.

A mai nap teljesen szokatlanul indult. Ahelyett, hogy előadást tartott volna (amelyek soha nem voltak unalmasak), Neferet adott egy könnyű írásbeli feladatot a Gorgóval kapcsolatban, akiről egész héten tanultunk. Megtudtuk, hogy valójában nem szörnyeteg volt, aki a pillantásával kővé változtatta az embereket, hanem híres vámpír Főpapnő, akit az Istennő azzal ajándékozott meg, hogy képes kapcsolatot teremteni a földdel, és valószínűleg innen ered a „kővé változtat” legenda. Biztos vagyok benne, hogy ha egy vámpír Főpapnő komolyan bepöccen, és közben mágikus kapcsolatban van a földdel, akkor könnyedén gránittá tud változtatni valakit. Szóval a mai feladat az volt, hogy írjunk egy esszét az emberi mitológiáról és szimbolizmusról, illetve a Gorgó mesészerű története mögött rejlő valóságról.

Én azonban túl izgatott voltam ahhoz, hogy írjak. Ráadásul ott volt az egész hétvége, hogy befejezzem. Sokkal jobban aggódtam a Sötétség Lányai miatt. Vasárnap lesz telihold. Nekem kell levezetnem a Sötétség Lányainak szertartását. És tudtam, hogy mindenki azt várja tőlem, hogy bejelentem a

változásokat. A baj csak az, hogy egyelőre fogalmam sem volt, mit fogok bejelenteni. És akkor hirtelen támadt egy ötletem, de ahhoz segítség kellett, hogy kidolgozzam.

Nem törődve Damien kíváncsi pillantásával, fogtam a füzetemet, és odamentem Neferet asztalához.

- Valami gond van, Zoey? - kérdezte.

- Nem. Vagyis igen. Ha átmehetnék a médiaközpontba az óra hátralévő részére, akkor valószínűleg megoldódna.

Észrevettem, hogy ideges vagyok. Már egy hónapja itt laktam az Éjszaka Házában, de még mindig nem tudtam, mi a hivatalos protokoll akkor, ha valaki el akar kéredzkedni egy óráról. Egész idő alatt mindössze kétszer fordult elő, hogy valaki beteg lett. És mindketten meg is haltak. A testük elutasította az Átváltozást, egyikük pont a szemem láttára, irodalomóra kellős közepén. Rettenetes volt. De ezenkívül ritkán fordult elő, hogy valaki hiányozzon egy óráról. Neferet engem nézett, és eszembe jutott, hogy milyen remek megérzései vannak, és valószínűleg sejti, hogy mi játszódhat le a fejemben, ezért felsóhajtottam, és úgy döntöttem, nem ködösnek tovább.

A Sötétség Lányairól van szó. Elő akarok állni néhány új ötlettel. Felderült az arca.

- Tudok valamiben segíteni?

- Valószínűleg igen, de előbb szeretnék utánanézni egy-két dolognak.

- Rendben, keress meg, ha kész vagy! És nyugodtan maradj a médiaközpontban addig, ameddig csak akarsz - mondta Neferet.

Tétováztam egy kicsit.

- Kell hozzá kilépő? Neferet elmosolyodott.

- Én vagyok a mentorod, és én engedélyt adtam rá, mi másra lenne még szükséged?

Köszönöm felellem, és ahogy kisiettem az osztályteremből, teljesen hülyének éreztem magam. Jó lett volna ismerni az iskola apró, íratlan szabályait. Amúgy meg nem tudom, miért aggódtam. A folyosók kihaltak voltak. Nem úgy, mint a régi sulimban (az oklahomai Broken Arrow-ban, Tulsa legunalmasabb negyedében), ahol az igazgatóhelyettesek Napóleon-komplexusban szenvedtek, állandóan a folyosókon járőröztek és zaklatták a diákokat. Lelassítottam a lépteimet, és igyekeztem megnyugtatni magam. Teljesen kikészültem a stressztől.

A könyvtár az iskolaépület közepén volt, egy többemeletes teremben, amelyet úgy alakítottak ki, hogy egy kastély tornyához hasonlítson. Ez jól illett az iskola egész stílusához. Az épületegyüttes úgy nézett ki, mintha a múltból maradt volna itt. Valószínűleg ezért keltette fel a vámpírok figyelmét öt évvel ezelőtt. Korábban gazdag kölykök bentlakásos iskolája volt, de eredetileg a Szent Ágoston-rendi szerzetesek kolostora. Eszembe jutott, hogy amikor megkérdeztem Neferettől, hogyan sikerült rábeszéliük az előző tulajdonost, hogy eladja a vámpíroknak, azt felelte, tettek neki egy visszautasíthatatlan ajánlatot. Ahogy ezt mondta, attól még most, egy hónap elteltével is kirázott a hideg.

- Miauuuu!

Úgy megijedtem, hogy majdnem összepisiltem magam.

- Nála! Halálra rémisztettél!

A macskám, ügyet sem vetve ijedtségemre, a karomba ugrott, nekem pedig egyszerre kellett fognom a füzetemet, a táskámat és a kicsi (de pufók) vörös macskát. Eközben Nála úgy panaszkodott, mint valami zsémbes öregasszony. Imádott engem, és egyértelműen ő választott ki gazdájának, de ez nem jelentette azt, hogy mindig kedves volt velem. A hónom alá csaptam, és benyitottam a médiaközpontba.

Amit Neferet mondott annak az ostoba mostohabarom Johnnak, az igaz volt. A macskák tényleg szabadon járhattak-kelhetek az iskolában. Gyakran órákra is beültek a gazdájukkal. Nála szeretett napon-ta többször is megtalálni. Olyankor kikövetelt magának egy kis simogatást, kipanaszkodta magát, aztán eltűnt, és ki tudja, mit csinált.

- Segítsek? Ha akarod, megfogom - ajánlkozott a médiaszakértő. Korábban csak egyszer találkoztam vele, még az első héten, de emlékeztem rá, hogy Szapphónak hívják. (Persze nem az igazi Szapphó volt - a vámpír költő, aki meghalt már két és fél ezer éve -, akinek éppen most tanultuk a műveit irodalomból.)

- Nem, Szapphó, de köszönöm. Nála nem nagyon marad meg senkinél rajtam kívül.

Szapphó, ez az alacsony, sötét hajú vámpír, akinek Damien szerint a görög ábécé betűit lehetett felfedezni a tetoválásában, kedvesen rámosolygott Nálára.

-A macskák fantasztikusan érdekes teremtmények, nem gondolod? Átraktam Nalát a vállamra, mire elkezdett a fülembe morogni.

-Hát, nem olyanok, mint a kutyák, az biztos - feleltem.

-Hála az Istennőnek!

- Használhatom az egyik számítógépet? - A médiaközpont tele volt zsúfolásig megrakott könyvespolcokkal (több ezer kötetük volt), de rendelkezett egy hipermodern számítógépes laborral is.

- Természetesen. Érezd magad otthon, és nyugodtan szólj, ha segítségre van szükséged!

- Köszönöm.

Leültem az egyik számítógép elé, amely egy nagy asztalon állt, és rákattintottam az internetre. Itt nem úgy működtek a dolgok, mint a régi iskolámban. Nem voltak jelszavak, és nem tiltottak le egyetlen oldalt sem különböző szűrőprogramokkal. Itt a diákoktól elvárták, hogy értelmesen viselkedjenek, és ha nem, az úgymond kiderült, a vámpíroknak ugyanis szinte lehetetlen hazudni. Már a gondolától, hogy esetleg hazudni próbálnék Neferetnek, összerándult a gyomrom.

Koncentrálj! Ez most fontos.

Oké, szóval támadt egy ötletem. Ideje volt utánanézni, találok-e hozzá valamit. Beütöttem a Google-ba, hogy „előkészítő magániskolák”. Megszámlálhatatlan találat. Elkezdtem szűkíteni a kört. Az igazán exkluzív és drága helyeket kerestem (nem azokat az úgynevezett „alternatív akadémiákat”, ahol a jövő bűnözői voltak összezsúfolva). Régi iskolákat kerestem, amelyek már nemzedékek óta léteztek. Valami olyat, ami kiállta az idő próbáját.

Könnyedén ráakadtam a Chatham Halira, arra a sulira, amit Aphrodité szülei vágtak a lányuk képébe. Igazi, exkluzív felkészítő iskola volt a keleti parton. Továbbmentem. Véletlenül sem szeretnék egy olyan helyről példát venni, ami Aphrodité elmebeteg szüleinek megfelelt. Folytattam a keresést... Exeter... Andover... Taft... Miss Porter's (tényleg ez a neve)... Kent...

- Kent. Ezt a nevet már hallottam valahol - mondtam Nalának, aki összegömbölyödve feküdt az asztalon, és engem figyelt résnyire nyitott szemhéja alól. Rákattintottam. - Connecticutban van, azért volt olyan ismerős. Idejárt Shaune, mielőtt megjelölték volna.

Kíváncsian nézegettem az oldalt, hadd lássam, honnan jött Shaune. Szép iskola volt, kár lett volna tagadni. Sznob hely ez is, de mégis volt benne valami, ami szimpatikusabbá tette a többinél. Talán csak azért, mert ismertem Shaune-t. Tovább kerestem az oldalon, aztán hirtelen előrehajoltam.

- Megvan - suttogtam magam elé. - Ez kell nekem. Elővettem a tollamat meg a füzetemet, és nekiálltam jegyzeteket készíteni. Jó sok jegyzetet.

Ha Nála fűj egyet figyelmeztetésképpen, biztosan kiugrottam volna a bőrömből, amikor megszólalt egy mély hang a hátam mögött.

- Látom, nagyon el vagy merülve benne.

Hátrapillantottam a vállam felett, és megdermedtem. Uram-atyám!

- Ne haragudj, nem akartalak megzavarni. Csak olyan szokatlan volt látni egy diákot, aki kézzel ír ahelyett, hogy a billentyűzetet püfölné, hogy azt hittem, verset írsz. Én is kézzel szoktam verseket írni. A számítógép túl személytelen.

Ne légy már ilyen bamba! Szólalj meg! - kiáltottam magamra gondolatban.

- Ööö... én nem verset írok. Ez igen! Ez briliáns volt!

- Értem. Csak kíváncsi voltam. Nem is zavarok tovább, jó volt beszélgetni veled.

Elmosolyodott, és már éppen megfordult, hogy továbbálljon, amikor végre megtaláltam a nyelvemet.

- A számítógépek szerintem is nagyon személytelenek. Verset még soha nem írtam, de ha valami fontos dologról van szó, azt mindig kézzel írom. - Azzal felmutattam a tollam, mint egy fogyatékos.

- Lehet, hogy érdemes lenne megpróbálkoznod a versírással. Úgy hallom, benned is költői lélek lakozik. - Kezet nyújtott. - Általában ilyenkor szoktam felváltani Szapphót. Nem vagyok még teljes állású tanár, mert csak tavaly érkeztem. Mindössze két osztályban tanítok, ezért van egy csomó szabad időm. A nevem Loren Blake, koszorús vámpír költő.

Megszorítottam az alkarját, ahogy a vámpírhagyományok diktálták, és közben próbáltam nem arra gondolni, milyen meleg és milyen erős a karja, illetve hogy mennyire egyedül vagyunk az egész helyiségben.

- Tudom - feleltem. Aztán legszívesebben elvágtam volna a saját torkomat. Hogy válaszolhattam ekkora ostobaságot! - Úgy értem, tudom, ki maga. Az első férfi az elmúlt kétszáz évben, aki koszorús költő lett. - Akkor döbbsentem csak rá, hogy még mindig fogom az alkarját, mire gyorsan elengedtem. - Én Zoey Redbird vagyok.

A mosolyától ugrott egyet a szívem a mellkasomban.

- Én is tudom, ki vagy. - Gyönyörű fekete szeme villant egyet. - Te vagy az első vámpírjelölt, akinek kiszíneződött a Jele, és tetoválások jelentek meg körülötte. Illetve az első vámpír a történelemben, aki mind az öt elemmel kapcsolatban áll. Örülök, hogy végre személyesen is találkoztunk, Neferet sokat mesélt rólad.

- Valóban? - Majd elsüllyedtem zavaromban, úgy remegett a hangom

- Természetesen, Hihetetlenül büszke rád. - A mellettem álló üres szék felé biccentett a fejével. — Nem akarlak megzavarni munka közben, de mit szólnál hozzá, ha leülnék egy kicsit?

- Persze, nyugodtan. Úgyis kell egy kis szünet. Teljesen elzsibbadt a fenekem.

Uramisten, miért nem tudom befogni a számat? Felnevetett.

- Akkor te inkább állsz, amíg én leülök?

- Nem, majd... ööö... áthelyezem a súlypontom. Nincs itt egy ablak, amin kiugorhatnék?

- Ha nem túl személyes a kérdés, min dolgozol olyan szorgalmasan?

Oké, higgadj le! Viselkedj normálisan! Felejtse el, hogy valószínűleg ő a legszebb férfi, akivel valaha találkoztál! Egy tanár az iskolában. Csak egy tanár, semmi több. Oké, jól van. Egy tanár, aki úgy néz ki, mint a Tökéletes Férfi, akiről minden nő álmodik. És ez nem túlzás. Erik jóképű és remek pasi. Loren Blake azonban egy másik galaxis. Egy határtalanul, hihetetlenül szexi galaxis, ahová nem léphetek be. Nem mintha mást látna bennem, mint egy diákot. Ugyan már. Tizenhat éves vagyok. Jó, már majdnem tizenhét, de akkor is. Ő meg legalább huszonegy. Egyszerűen csak kedves volt velem. Több mint valószínű, hogy csak a jeleket akarta közelebről megnézni. Lehet, hogy anyagot gyűjt egy nagylélegzetű költeményhez a...

Zoey? Ha nem akarod elmondani, hogy min dolgozol, nem muszáj.

-Tényleg nem akarlak zavarni.

-Nem! Dehogy. - Vettem egy nagy levegőt, és összeszedtem magam. - Elnézést, még mindig a kutatásom járt a fejemben - hazudtam, és azt reméltem, hogy egy fiatal vámpírnak még nincs olyan hihetetlenül pontos hazugságérzékelője, mint az idősebb tanároknak. Gyorsan folytattam tovább. - Meg akarom változtatni a Sötétség Lányait. Azt hiszem, új alapokra van szükség. Egyértelmű szabályokra és irányvonalakra. Nem csak ahhoz, hogy csatlakozzon valaki, hanem ahhoz is, hogy tag maradjon. Ne arról szóljon ez az egész, hogy aki egyszer bekerül, az onnantól azt tehet, amit akar, és akármi történik, megmarad a Sötétség Lányának vagy Fiának.

Elhallgattam, és éreztem, hogy ég az arcom. Mi a fenét zagyvállok itt össze? Biztos azt hiszi, elment az eszem.

De ahelyett, hogy kinevetett, vagy ami még rosszabb, valami lekezelőt mondott volna, úgy tűnt, mint aki komolyan elgondolkodik azon, amit mondtam.

- És mire jutottál? - kérdezte.

- Nagyon tetszik, ahogy ebben a magániskolában, a Kentben működnek a dolgok. Van náluk egy diákokból álló vezető csoport. Mindjárt megmutatom - azzal a megfelelő linkre kattintottam, és felolvastam a szöveget. - Az Idősek Tanácsa és a Prefektus Rendszer Kent életének szerves része. Azok a diákok, akiket vezetőnek választanak, ünnepélyesen megfogadják, hogy példát mutatnak, és minden lehetséges módon segítik a diákéletet Kentben. - A tollammal mutogattam a képernyőn. - Több Prefektus is van, és őket a diákok, illetve a tanári kar szavazatai alapján választják be minden évben a Tanácsba, de a végső döntést az iskolaigazgató, aki Neferet lenne, és az Első prefektus hozza meg. Aki pétiig te lennél - mondta. Éreztem, hogy elvörösödök. Újra.

- Igen. Az is itt van még, hogy minden májusban megválasztják az új tanácstagokat a következő tanévre, és egy nagy szertartás keretében megünneplik őket. - Elmosolyodtam, de ez a mosoly inkább csak magamnak szólt. - Nagyon úgy hangzik, mint egy új szertartás Nüx tiszteletére. - És ahogy kimondtam, éreztem a lelkem mélyén, hogy helyesen döntöttem.

-Tetszik - mondta Loren. - Szerintem remek ötlet.

-Valóban? Nem csak úgy mondja?

-Egyvalamit tudnod kell rólam. Én soha nem hazudok.

Belenéztem a szemébe. Feneketlennek tűnt. Olyan közel ült hozzám, hogy éreztem a testmelegét, és alig tudtam uralkodni a bennem feltörő tiltott vágyon.

- Köszönöm - mondtam halkán, majd hirtelen megjött a bátorságom, és így folytattam: - Azt akarom, hogy a Sötétség Lányai ne csak egy elit csoport legyen. Azt akarom, hogy példát mutassanak. Ezért úgy gondoltam, hogy minden tagnak fel kellene esküdni az öt elem jelképezte értékekre.

Loren felvonta a szemöldökét.

- Mire gondolsz?

- A Sötétség Lányainak és Fiainak meg kellene esküdniük, hogy megbízhatóak lesznek, mint a levegő, hűségesekek, mint a tűz, bölcssek, mint a víz, együttérzők, mint a föld és őszinték, mint a szellem. - Ehhez már nem kellett a jegyzeteimbe pillantanom, fejből tudtam az öt értéket. Inkább a szemébe néztem. Egy pillanatig nem szólt semmit. Azután lassan kinyújtotta a kezét, és egyik ujját végighúzta a tetoválásom hullámszerű vonalán. Kővé dermedtem, még remegni is elfelejtettem.

-Gyönyörű, intelligens és ártatlan - suttozta. Aztán idézni kezdett azon a hihetetlenül kellemes hangján. - Az igazi szépséget egyetlen kép sem tudja visszaadni.

-Elnézést, ha megzavartam valamit, de tényleg meg kell keresnem ennek a sorozatnak a következő három kötetét Anasztázia Professzor számára.

Aphrodité hangja azonnal megtörte a varázst Loren és köztem, én pedig azt hittem, menten szívrohamot kapok. Loren legalább olyan döbrentnek látszott, mint én. Elhúzta a kezét az arcomtól, felállt, és gyorsan bement a könyvtárpult mögé. Én úgy ültem ott, mint aki hozzánőtt a székhez, és minden erőmmel a jegyzeteimre koncentráltam. Hallottam, hogy visszajön Szapphó, leváltja Lorent, és kiadja a könyveket Aphroditének. Hallottam, ahogy Loren elköszön, és akaratom ellenére felemeltem a fejem, és ránéztem. Éppen kiment az ajtón, de nem fordította felém a fejét.

Aphrodité azonban engem bámult, ajkán gonosz mosollyal.

A pokolba!

NEGYEDIK FEJEZET

El akartam mondani Stevie Rae-nek, hogy mi történt Lorennel, illetve hogy Aphrodité rajtakapott minket, de nem Damien és az Ikek előtt. Nem mintha ők nem lettek volna a barátaim, de olyan közeli volt még az esemény, hogy képtelen lettem volna elviselni, hogy hárman csámcsogjanak rajta. Főleg azok után, hogy az Ikek nemrégiben átkéredzkedtek Loren költészetóráira, és nem csináltak titkot belőle, hogy egész idő alatt csak őt bámulják. Kitérnének a hitükből, ha megtudnák, mi történt. (Meg aztán, történt egyáltalán valami? Végül is csak megérintette az arcomat.)

- Mi a baj? - kérdezte Stevie Rae.

Egészen eddig a pillanatig azon vitatkoztak, hogy Erin salátájában egy hajsza van-e vagy csak egy hajsza vékony növényi rost, de most mind a négyen felém fordultak.

- Semmi, csak a vasárnapi Telihold Szertartáson gondolkodom. - A barátaimra néztem. Láttam a tekintetükön, hogy biztosak benne, sikerül előállnom valamivel, és nem csinállok hülyét magamból. Bárcsak én is ilyen magabiztos lettem volna.

- Szóval mit fogsz csinálni? Eldöntöted már? - kérdezte Damien.

- Azt hiszem, igen. Mit szóltok ahhoz az ötlethez, hogy... - azzal nekiálltam elmagyarázni az egész Tanács és Prefektus tervet. Félúton járhattam, amikor rájöttem, hogy ez tényleg nagyon jó ötlet. Az elemekhez kapcsolódó öt alapvető értékkel fejeztem be.

Egy ideig senki sem szólalt meg. Már éppen elkezdtem aggódni, amikor Stevie Rae átölelte a nyakamat, és erősen magához ölelt.

- Óh, Zoey! Fantasztikus Főpapnő lesz belőled! Damien elcsukló hangon szólalt meg:

- Úgy érzem magam, mintha egy királynő udvartartásához tartoznék-

-Vagy akár te is lehetnél az a királynő - mondta Shaunee.

-Őfelsége Damien királynő - kuncogott Erin.

-Hogy ti milyen... - kezdte Stevie Rae

-Elnézést - mondták az Ikek egyszerre, mielőtt még Stevie Rae befejezhette volna.

-Túl magas labda volt - szabadkozott Shaunee. - De az ötlet tényleg nagyon jó.

-Igen, így valószínűleg sikerül távol tartani azokat a ribanc boszorkákat - helyeselt Erin.

Ez a másik, amit meg akarok veletek beszélni. - Vettem egy nagy levegőt. - Azt hiszem, hét fő megfelelő lesz a Tanácsba. Szép szám, és az az előnye is megvan, hogy így nem lehet szavazategyenlőség. - Bólintottak. - De mindenhol azt olvastam, és nem csak a Sötétség Lányaival kapcsolatban, hanem úgy általában, hogy egy ilyen Tanácsban felsőbb éveseknek is kell lenniük. Az Első prefektus, vagyis én, azonban rögtön egy gólya.

-A harmadéves nekem jobban tetszik. Az olyan, mintha idősebb lennél - mondta Damien.

-Akárhogy hívjuk, akkor is abnormálisan fiatalok vagyunk. Vagyis kell még két idősebb diák mellénk a Tanácsba.

Egy pillanatnyi szünet után, Damien szólalt meg:

-Javasolom Erik Nightot.

Shaunee a szemét forgatta.

-Damien, hányszor kell még ezt elmagyaráznunk neked? - kérdezte Erin. - Az a srác nem ugyanabban a csapatban játszik, mint te. A cicikre és a puncikra bukik, nem a farkakra és a segg...

-Elég! - kiáltottam rá. Semmi kedvem nem volt erről a témáról vitatkozni. - Szerintem Erik Night jó választás, és nem csak azért, mert kedvel engem, hanem mert...

-Vonzza a lányokat? - segített ki Stevie Rae.

-Igen, valami olyasmi. Szerintem benne megvan az, amit keresünk. Tehetséges, népszerű és nagyon rendes srác.

-Ráadásul észvesztően... - kezdte Erin.

-...dögös - fejezte be Shaunee.

-Igen, valóban az. De a tagokat nem a külső alapján választjuk ki.

Shaunee és Erin elkomorodtak, de nem szálltak vitába velem. Igazából nem ennyire sekélyesek. Csak egy kicsit. Vettem egy mély lélegzetet.

- A hetedik tanácstagnak pedig Aphrodité társaságából kellene választanunk valakit. Persze csak akkor, ha valamelyikük szeretne csatlakozni.

Ezúttal nem volt döbrent csend. Erin és Shaunee szokás szerint egyszerre kezdtek el beszélni.

-Nehogy már egy olyan ribancot...!

-A nagy lóf.. t!

Damien megvárta, míg az Ikek levegőt vesznek a folytatáshoz, és akkor szólalt meg.

- Nem értem, hogy ez miért lenne jó ötlet.

Stevie Rae egyszerűen csak dühösnek látszott. Beharapta az ajkát, és nem szólt semmit.

Felemeltem a kezem, és igazán hálás (és meglepett) voltam, amikor elhallgattak.

- Nem azért lettem a vezetője a Sötétség Lányainak, hogy háború törjön ki az iskolában. Azért váltottam le Aphrodité, mert helytelen dolgokat csinált, és valakinek meg kellett állítania. Azt akarom, hogy a Sötétség Lányai egy olyan csoport legyen, amelynek megtiszteltetés a tagja lenni. Ne csak egy csapat sznob legyen, mint Aphrodité idejében.

A Sötétség Lányai és Fiai közé nehéz legyen bejutni, és valódi szelekció történjen. Ne csak azoknak legyen esélyük, akik az aktuális vezető barátai. Azt akarom, hogy erre mindenki büszke legyen, és ha beengednék a Tanácsba a régi társaság egyik tagját, azzal megfelelő üzenetet küldenénk.

- Vagy kígyót melengetnék a keblünkön - mondta Damien halkán.

- Javíts ki, ha tévedek, Damien, de a kígyók Nüx szövetségesei, nem igaz? - vágtam rá gyorsan és ösztönösen. - Nem azért van olyan rossz hírük, mert mindig is a nők hatalmát szimbolizálták, és a férfiak ezért állították be úgy, mintha undorító és félelmetes lények volnának?

-Ebben igazad van - ismerte el vonakodva Damien de ez még nem jelenti azt, hogy jó ötlet volna beengedni a Tanácsunkba Aphrodité valamelyik barátnőjét.

-Látod, éppen ez a lényeg. Nem akarom, hogy ez csak a mi Tanácsunk legyen. Hagyományt akarok teremteni az iskolában. Valami olyat, ami túlél minket.

-Arra gondolsz, hogyha valamelyikünk nem éli túl az Átváltozást, a Sötétség Lányainak megreformálásával akkor is létrehozunk valamit, ami túlél minket? - kérdezte Stevie Rae, és láttam, hogy ezzel a többiek érdeklődését is sikerült felkeltenie.

-Pontosan erre gondoltam, még ha mostanáig nem is fogalmazódott így meg bennem - feleltem sietve.

-Tetszik az ötlet, bár nekem nem áll szándékomban a saját vérembe fulladva meghalni - mondta Erin.

-Nem is fogsz, húgocskám. Nagyon kellemetlen lenne úgy meghalni.

-Gondolni sem akarok arra, hogy belehalok az Átváltozásba - szólalt meg Damien is -, de ha... ha mégis történne velem valami szörnyűség, akkor szeretném, ha maradna valami, ami túlél engem.

-Márványtáblánk is lesz? - kérdezte Stevie Rae, és feltűnt, hogy hirtelen milyen sápadt lett az arca.

-Márványtábla? - Halvány fogalmam sem volt róla, hogy miről beszél.

-Igen. Szerintem kellene egy tábla, amelybe belevéssük a nevét a... izé... hogy is hívjuk őket?

- Prefektusok - mondta Damien.

-Igen, Prefektusok. A márványtáblán rajta lenne, hogy az adott években kik alkották a Tanácsot, és ez örökké fennmaradna.

-Igen - mondta Shaunee is belelkesezve. - De nem elég egy márványtábla. Ennél valami különlegesebb kellene.

-Valami, ami legalább olyan különleges, mint mi - tette hozzá Erin.

-Kézlenyomatok - mondta Damien.

-Tessék?

- A kézlenyomatunk különleges és egyedi. Mi lenne, ha gipszlenyomatot készítenénk a kezünkről, és aláírnánk a nevünket?

- Mint a sztárok Hollywoodban! - lelkesedett Stevie Rae. Kicsit giccesnek tűnt az ötlet, de hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem tetszett. Ugyanolyan volt, mint mi: különleges.

- Szerintem ez remek ötlet. És tudjátok, hol lenne a tökéletes hely a számára? - Csillogó szemekkel csüngtek a szavaimon, és egy pillanatra meg is feledkeztek Aphrodité barátnőjéről, illetve a halál állandó fenyegetéséről. - Az iskola udvarán.

Megszólalt a csengő, és vissza kellett mennünk az osztályba. Megkértem Stevie Rae-t, mondja meg a spanyoltanárunknak, Garmy professzornak, hogy Neferehez mentem, és késni fogok. El akartam mondani neki az ötleteimet, amíg még frissek voltak. Úgy gondoltam, hogy nem fog sokáig tartani, épp csak felvázolom neki az irányt, hogy lássam, egyetért-e vele. Talán... talán még arra is megkérem, hogy jöjjön el vasárnap a Telihold Szertartásra, és legyen ott, amikor kihirdetem, milyen új kritériumok alapján fogjuk kiválasztani a Sötétség Lányait és Fiait a jövőben. Arra gondoltam, milyen ideges leszek, ha Neferet tényleg eljön, és végignézi, ahogy megidézem a kört és levezetem a saját szertartásomat, de tudtam, hogy ezen túl kell esnem... a Sötétség Lányainak is az volna a legjobb, ha Neferet eljönne, és támogatná az ötleteimet. ..

- De hát ezt láttam! - Aphrodité hangja hallatszott Neferet szobájának résnyire nyitott ajtaja mögül. Azonnal megtorpantam. Aphrodité szörnyen zaklatottnak tűnt, és mintha félt volna valamitől.

I la csak ennyit láttál, akkor az lesz a legjobb, ha megtartod magadnak. Neferet hangja jéghideg volt és fenyegető.

- De, Neferet, maga kérdezte! Én csak elmondtam, amit láttam.

-Miről beszélt Aphrodité? A pokolba! Lehet, hogy azonnal Neferehez rohant, miután meglátta, hogy Loren megérinti az arcomat? Körülnéztem a kihalt folyosón. El kellene tűnnöm innen, de képtelen voltam rávenni magam, hogy lelépjek, miközben ez a kis ribanc rólam árulkodik, még akkor sem, ha Neferet szemmel láthatóan egy szavát sem hitte. Így hát ahelyett, hogy (okos kislány módjára) továbbsétáltam volna, óvatosan behúzódtam egy csendes sarokba a résnyire nyitott ajtó mellett. Aztán hirtelen ötlettel kivettem az egyik ezüstkarikát a fülemből, és a sarokba dobtam. Gyakran megfordulok Neferet szobájában, ha esetleg rajtakapnak, majd azt mondom, hogy a fülbevalómat kerestem az ajtó előtt.

- Tudod, mit akarok tőled? - Neferet hangjából csak úgy süttött a harag és a hatalom. Még a szőr is felállt tőle a karomon. - Azt akarom, hogy tanulj meg: bizonytalan dolgokról nincs értelme beszélni.

Tényleg arról volt szó, ami Loren és köztem történt?

- Csak... csak azt akartam, hogy tudjon róla. - Aphrodité sírva fakadt, beszélni is alig tudott a könnyeitől. - Azt hittem... hogy... esetleg tud valamit tenni, hogy... megakadályozza.

- Talán okosabb lenne, ha mostantól inkább abból indulnál ki, hogy a múltban elkövetett önző cselekedeteid miatt Nüx elvette tőled a különleges képességedet, ezért mostanában már csak hamis képeket látsz.

Soha nem hallottam még ilyen kegyetlenül beszélni Neferetet. Nem is hasonlított a hangja arra, amit ismertem, és valami addig ismeretlen, rémisztő érzés kezdett alakot öltetni bennem. Aznap, amikor megjelöltek, volt egy balesetem, mielőtt eljöttem volna az Éjszaka Házába. Öntudatlan állapotban testen kívüli élményben volt részem, amelynek során találkoztam Nüxszel. Az Istennő azt mondta, különleges terve van velem, majd homlokon csókolt. Mire felébredtem, a Jel a homlokomon kiszíneződött. Attól kezdve kapcsolatba tudtam lépni az öt elemmel (bár erre csak később jöttem rá), és megjelent bennem egy belső hang, amely néha pontosan megmondta, mit csináljak, néha pedig azt javasolta, hogy fogjam be a számat. Ez a belső hang most azt súgta, hogy Neferet haragja igazságtalan, még akkor is, ha ez csak egy reakció volt Aphrodité rosszindulatú pletykájára.

-Kérem, ne mondja ezt, Neferet! - zokogta Aphrodité. - Kérem, ne mondja azt, hogy Nüx eltaszított magától!

-Nincs szükség rá, hogy ilyeneket mondjak. Nézz magadba, és a lelkedben keresd a választ! Mit látsz?

Ha Neferet ezeket a szavakat gyengéden mondta volna, akár egy bölcs tanár vagy papnő iránymutatásának is lehetett volna venni őket. Neferet hangja azonban hideg volt, gúnyos és kegyetlen.

- Azt... hogy hi... hibát követtem el, de az Istennő azért még... még nem gyűlöl.

Aphrodité annyira sírt, hogy egyre nehezebb volt érteni, amit mond.

- Lehet, hogy figyelmesebben kellene nézned.

-Aphrodité szívszaggatóan zokogott. Képtelen voltam tovább hallgatni.

Otthagytam a fülbevalómat, és a belső hangra hallgatva eltűntem onnét.

ÖTÖDIK FEJEZET

Annyira fájt a hasam egész spanyolórán, hogy még azt is meg tudtam kérdezni Garmy professzortól, hogy „puedo ir al bano”, és olyan sokáig voltam a mosdóban, hogy Stevie Rae utánam jött, és megkérdezte, mi a baj.

Tudom, hogy halálra rémisztettem, hiszen ha egy vámpírjelölt rosszul van, az többnyire azt jelenti, hogy haldoklik. És én valóban pocsékul néztem ki. Mondtam Stevie Rae-nek, hogy megjött, és a görcsök teljesen kikészítenek, még ha nem is szó szerint. Ennek ellenére nem nyugodott meg.

Nagyon örültem, hogy a héten az utolsó órám a lovaglás lesz. Nem csak szerettem ezt az órát, de mindig meg is nyugtatott. Ezen a héten végre meg is ülhettem Perszephonét, a lovat, akit Lenobia (az ő nevéhez nem kellett hozzátenni, hogy professzor, mert szerinte egy ókori vámpírkirálynő neve önmagában is megállja a helyét) jelölt ki nekem az első héten, és a vezényszavakat gyakoroltam vele. Addig dolgoztam a gyönyörű kancával, míg mindketten úsztunk az izzadságban, és a hasam végre jobban érezte magát. Lovaglás után szépen leszerszámoztam és lecsutakoltam Perszephonét. Nem siettem, és egy jó félóra is eltelt már a tanítás végét jelző csengőszó után, amikor kiléptem a bokszából. A raktárba mentem, hogy lerakjam a kefét, és meglepődve láttam, hogy Lenobia az ajtó előtt ül egy széken. Nyeregszappant dörgölt egy már amúgy is makulátlan tisztaságúnak látszó angol nyeregbe.

Lenobia még a vámpírok közül is kirítt a szépségével. Derékig érő káprázatos szőke haja szinte már fehérnek tűnt. A szeme szürke, mint a viharos égbolt. Alacsony termetű volt, és úgy mozgott, mint egy balerina. A tetoválása az egész arcát beborította, és mintha vágató és ágaskodó lovak rejtőztek volna a bonyolult mintákban.

- A lovak átsegíthetnek életünk nehéz időszakain - mondta fel sem nézve a nyeregből.

Nem tudtam, mit feleljek erre. Kedveltem Lenobiát. Igaz, az első órán alaposan rám ijesztett kemény és gunyoros stílusával, de miután megismertem (és bebizonyítottam, hogy tudom, a lovak nem nagy testű kutyák), megtanultam elfogadni humorát és kökemény hozzáállását a dolgokhoz. Neferet mellett ő volt a kedvenc tanárom, de a lovakon kívül eddig másról nem beszélgettem vele. Így némi habozás után azt feleltem:

- Perszephoné mindig megnyugtat, még akkor is, ha egyáltalán nem vagyok nyugodt. Lehetséges ez?

Végre felnézett, és láttam, hogy a tekintete tele van aggodalommal.

-Nagyon is. Nagyon rövid idő alatt nagyon nagy felelősség került a válladra, Zoey.

-Nincs ezzel semmi baj - nyugtattam meg. - A Sötétség Lányait vezetni óriási megtiszteltetés.

-Néha pont a legnagyobb megtiszteltetéssel járó dolgok okozzák a legtöbb problémát. - Újra elhallgatott, és talán csak képzelődtem, de úgy tűnt, mintha azon tanakodna, mondjon-e többet vagy sem. Azután még jobban kihúzta magát ültében, és folytatta. - Neferet a mentorod, és az a helyes, ha vele beszéled meg a gondjaidat, de tudom, hogy a Főpapnővel néha nehéz beszélni. Csak a/l akarom, hogy tudd, hozzám bármikor fordulhatsz.

Meglepetten pislogtam. Köszönöm, Lenobia.

-Ezeket majd én elrakom. Most menj! A barátaid már biztosan aggódnak, hogy hol vagy. - Azzal mosolyogva elvette tőlem a kefét. - És Perszephonét is bármikor meglátogathatod. Gyakran megfigyeltem, hogy ha egy lovat csutakolunk, akkor a világ is valahogy egyszerűbbnek tűnik.

-Köszönöm - ismételtam.

Ahogy kiléptem az istállóból, esküdni mernék, hogy hallottam, amint utánam szól, hogy Nüx áldása legyen rajtad és Ő kísérjen utadon. De ez már túl abszurd volt. Már az is nagyon furcsa volt, hogy azt mondta, beszélhetek vele. A vámpírjelöltek nagyon szoros kapcsolatban voltak a mentorukkal, nekem pedig maga az iskola Főpapnője volt a mentorom. Kedveltem a többi vámpírt is, de ha egy diák valamilyen problémát nem tudott egyedül megoldani, akkor mindig a mentorát kereste meg vele. Kivétel nélkül.

A lovardától a kollégiumig vezető út nem volt hosszú, de lassan mentem, próbáltam minél tovább megőrizni a Perszephonétól kapott nyugalmat. Letértem a járdáról, és elindultam az iskolaudvart

körülvevő vastag fal keleti oldalánál álló régi fák felé. Már majdnem négy óra volt (hajnali négy, természetesen), és a holdfény gyönyörűen bevilágította az éjszaka sötétjét.

Már el is felejtettem, mennyire szerettem errefelé sétálni. Az igazat megvallva az elmúlt egy hónapban kerültem a helyet. Azóta, hogy láttam - vagy legalábbis azt hiszem, hogy láttam - két szellemet.

- Miauuuu!

-A francba, Nála! Ne ijesztgess már! - A szívem vadul vert, ahogy lehajoltam, és a karomba vettem a macskát. Nála sértődötten morgott.

-Azt hittem, hogy szellem vagy - mondtam neki, mire Nála rám nézett, majd beletüsszentett az arcomba. Ez volt a véleménye arról, hogy szellemnek néztem.

Oké, az első lehet, hogy tényleg szellem volt. Egy nappal azután történt, hogy meghalt Elizabeth. Ennek már majdnem egy hónapja. Az ő halála volt az első a két halálesetből, amely megrázta az iskolát. Jobban mondva engem. Mivel a vámpírjelöltek - bármelyikünk - az első négy év alatt bármikor holtan eshetnek össze az emberből vámpírrá történő Átváltozás fiziológiai mellékhatásaként, az iskola azt várta tőlünk, hogy kezeljük ezt is úgy, mint a vámpírjelöltek életének többi velejáróját. Mondjunk el egy imát a halott kölyökért, gyűjtsunk meg egy gyertyát. Vagy akármit, csak a lényeg az, hogy tegyük magunkat túl rajta, és éljük tovább az életünket.

Számomra ez még mindig nem tűnt helyesnek, de ennek talán csak az az oka, hogy alig egy hónapja kezdődött meg bennem az Átváltozás, és inkább voltam még ember, mint vámpír.

Felsőhajtottam, és megvakartam Nála fülét. Egy szó, mint száz, az Elizabeth halálát követő éjszakán megláttam valamit, amiről azt hittem, hogy Elizabeth. Vagy a szelleme, mivel ő egyértelműen halott volt. De csak egy pillanatra láttam, és utána, amikor megbeszéltem Stevie Rae-vel, nem is tulajdonítottunk neki nagy jelentőséget. Az igazság az, hogy mindketten nagyon is jól tudjuk, hogy szellemek léteznek. Azok, amelyeket Aphrodité idézett meg samhainkor, majdnem megölték az expasimat. Szóval könnyen lehet, hogy valóban Elizabeth frissen megszabadult lelkével találkoztam. De persze az is lehetséges, hogy egy másik vámpírjelöltet pillantottam meg, aki hasonlít rá, sőt mivel éjszaka volt, és én még csak alig néhány napja laktam az Éjszaka Házában, de azalatt a rövid idő alatt is rengeteg hihetetlen dolog történt velem, az sem lehetetlen, hogy csak képzeltem az egészet.

Odaértem a falhoz, jobbra fordultam, és elindultam a szabadidőcsarnok, illetve a lányok kollégiuma felé.

- De a második alkalom az már biztosan nem a képzelet játéka volt, igaz, Nála?

A macska válaszul a nyakamba fúrta a fejét, és úgy dorombolt, mint egy fűnyíró. Magamhoz szorítottam. Örültem, hogy követett. Ha csak eszembe jutott ez a második szellem, már kirázott a hideg. Akárcsak most, Nála akkor is velem volt. (Idegesen körbenéztem, és kicsit meggyorsítottam a lépteimet.) Nem sokkal az után történt, hogy a második diák is belefulladt a saját felköhögött vérébe, ráadásul pont az orrom előtt, irodalomórán. Megrázkódtam, amikor eszembe jutott a szörnyű jelenet. A legszörnyűbb az volt benne, hogy még a vérét is megkívántam. Közben Elliott a szemem láttára haldoklott. Még aznap éjszaka valamivel később Nála és én összefutottunk vele, nem messze attól a helytől, ahol most voltunk. Azt hittem, egy újabb szellemet látok. Legalábbis először. Azután megpróbált rám támadni, mire Nála (az én drága kiscicám) nekiugrott. Elliott erre felugrott a hat méter magas fal tetejére, és eltűnt az éjszakában, otthagyva a félelemtől reszkető Nalát és engem. De akkor ijedtem csak meg igazán, amikor észrevettem, hogy Nalának tiszta vér a mancsa. A szellem vére volt rajta. De hát hogy lehet egy szellemnek vére?!

Ezt a második kalandot nem meséltem el senkinek. Sem a legjobb barátnőmnek, Stevie Rae-nek, sem a mentoromnak, Neferetnek, sem a totál cuki új pasimnak, Eriknek. Senkinek. Pedig akartam. De aztán annyi minden történt. Előbb Aphrodité megidézte azokat a szellemeket... aztán én lettem a Sötétség Lányainak vezetője... aztán randizni kezdtem Erikkal... a tanulás minden szabad időmet lefoglalta... blablabla, egyik dolog követte a másikat, és a lényeg az, hogy eltelt egy hónap, és még mindig nem beszéltem róla senkinek. Most pedig már tényleg hülyén hangzott volna, ha előállók vele. Figyelj, Stevie Rae/Neferet/Damien/Ikrek/Erik, a múlt hónapban láttam Elliott szellemét, miután meghalt, nagyon félelmetes volt, megpróbált rám támadni, de Nála megkarmolta. Ja, és a vére olyan bűdös volt. Tudod, hogy én imádom a vérszagot, de ez rettenetes volt. Csak gondoltam, elmondom.

Hát, igen. Valószínűleg elküldenének a pszichiáter vámpír megfelelőjéhez, arról nem is beszélve, hogy a Sötétség Lányainak új vezetőjeként ez milyen hatással lenne a többiek belém vetett bizalmára. Szó sem lehet róla.

Ráadásul minél több idő telt el, annál könnyebb volt meggyőzni magamat arról, hogy az egész Elliott-incidens csak a képzeletem játéka volt. Talán nem is Elliott (illetve a szelleme) volt az, akivel talákoztam. Nem ismertem az összes idejárom vámpírjelöltet. Lehet, hogy van még egy ronda, bozontos vörös hajú, kövérkés, fehér bőrű fiú is rajta kívül az Éjszaka Házában. Bár az igaz, hogy azóta sem talákoztam vele. Meg aztán ott volt az a rossz szagú vér. Lehet, hogy néhány vámpírjelöltnek tényleg nem olyan kívánatos a vére? Mintha máris a téma szakértője lennék. Ja, és még valami: mindkét „szellemnek” vörösén izzó szeme volt. De hogy ez mit jelent, arról lövésem sem volt.

Kezdett megfájdulni a fejem ettől az egész témától.

Igyekeztem nem foglalkozni a hátborzongató érzéssel, amelyet ez az gondolatmenet okozott, és kezdtem eltávolodni a faltól (meg a szellemektől), amikor hirtelen mozgást láttam a szemem sarkából. Kővé dermedtem. Egy alak volt az. Egy test. Valaki állt a hatalmas tölgyfa alatt, ahol Nalát találtam a múlt hónapban. Háttal volt nekem, és lehajtott fejét a fa törzsének támasztotta.

Istenem. Nem látott meg. Nem akartam tudni, ki vagy mi lehet az. Enélkül is volt épp elég stressz az életemben. Nem volt szükségem szellemekre. (Gyorsan megfogadtam, hogy ezúttal tényleg beszélek Neferetnek az iskolafal körül ólálkodó vérző szellemekről. Ő már idősebb. Biztos jobban megbirkózik a stresszel.) Olyan hangosan vert a szívem, hogy esküszöm, elnyomta Nála dorombolását. Lassan, hangtalanul hátrálni kezdtem, miközben azt ismételttem magamban, hogy soha többé nem sétálgatok itt egyedül az éjszaka közepén. Soha. Miért viselkedtem ennyire idiótaként? Miért nem voltam képes tanulni az első vagy a második alkalomból?

Akkor véletlenül ráléptem egy száraz ágra. Reccs! Felszisszentem. Nála hangosan felmordult (önkéntelenül is a mellemhez szorítottam). A fánál álló alak hirtelen felkapta a fejét, és megpördült. Beszívtam a levegőt, hogy felsikoltok, majd futásnak eredjek, és elmeneküljek a vörös szemű, gonosz szellem elől, de tudtam, lehet, hogy meg kell majd küzdenem vele. Mindegy, sikoltani akkor is kell...

- Zoey? Te vagy az?

A hangja mély volt, szexi és szinte már ismerős.

-Loren?

-Mit csinálsz itt ilyenkor?

Nem indult el felém, ezért kínomban elvigyorodtam, és igyekeztem úgy tenni, mintha nem most rémültem volna halálra. Vállat vontam, és odamentem hozzá.

- Szia - tegeztem le zavaromban, de szemmel láthatóan nem zavarta. Aztán eszembe jutott, hogy kérdezett valamit, és örültem, hogy sötét van, mert így nem látta, hogy a fülem tövéig elpirulok. - Csak sétáltam vissza a lovardából, és Nálával úgy döntöttünk, leírunk egy vargabetűt.

Leírunk egy vargabetűt? Miféle kifejezéseket használok? Egy kicsit mintha feszült lett volna, amikor odamentem hozzá, de erre elnevette magát, és döbbenetesen helyes arca kisimult.

- Vargabetűt? Hello, Nála! - Azzal megsimogatta a macska fejét, de az gorombán rámordult, és kiugrott a karomból, le a földre. Ott megrázta magát, majd még mindig morogva elkocogott.

- Elnézést. Nem nagyon kedveli a társaságot. Loren elmosolyodott.

- Semmi baj. Az én macskám, Rozsomák, pont olyan, mint egy mogorva öregember.

- Rozsomák? - vontam fel a szemöldökömet.

Káprázatos mosolya szélesebbre húzódott, amitől, hihetetlen módon, még jobban nézett ki.

-Igen, Rozsomák. Harmadéves koromban választott ki magának. Akkoriban éppen az X-Men megszállottja voltam.

-Ilyen névvel én is mogorva lennék.

-Járhatott volna rosszabbul is. Egy évvel korábban még Pókember volt a kedvencem. Egy hajszálon múlt csak, hogy nem Péter Parker lett a neve.

-Nem lehet könnyű a macskádnak lenni - döntöttem végérvényesen a tegezés mellett.

-Ebben valószínűleg Rozsomák is egyetértene veled! - Ismét felnevetett, és olyan iszonyatosan szexi volt, hogy uralkodnom kellett magamon, nehogy hisztérikusan kuncogni kezdjek, mint egy tizenkét éves kiscsaj valami fiúbanda koncertjén. Hirtelen rájöttem, hogy én most flörtölök vele! Nyugi! Ne mondj semmi ostobaságot!

-És te mit csinálsz idekint? - kérdeztem vissza.

-Haikut írok. - Felemelte a kezét, és megláttam, hogy egy olyan ultra drága, bőrkötéses notesz van nála. - Ha kijövök ide egyedül hajnalban, mindig rám talál az ihlet.

-Óh, ne haragudj! Nem akartalak megzavarni. Már megyek is, szia! - Intettem neki, mint egy hülyegyerek, és már fordultam is, hogy induljak, de a szabad kezével elkapta a csuklómat.

-Nem kell elmenned. Nem csak attól jöhet az ihlet, ha egyedül vagyok.

Éreztem a keze melegét a csuklómon, és az jutott eszembe, vajon feltűnik-e neki, milyen szapora a pulzusom.

-Akkor sem akarlak zavarni.

-Ne aggódj, egyáltalán nem zavarasz. - Megsimogatta a csuklómat, majd (sajnálatos módon) elengedte.

-Értem. Szóval haiku. - Az érintésétől teljesen izgalomba jöttem, és beletelt néhány másodpercebe, amíg képes voltam értelmesen megszólalni. - Az a japán versforma, aminek kötött a szótagszáma, igaz?

Mosolya meggyőződött arról, hogy érdemes volt odafigyelnem Mrs. Wienecke angolóráin, amikor tavaly a versekről tanultunk.

-Pontosan. Én az öt-hét-ötös formát kedvelem a legjobban. - Elhallgatott, és megváltozott a mosolya. Volt benne valami, amitől ugrott egyet a gyomrom, miközben gyönyörű, sötét szeme szinte fogva tartotta az enyémet. - Ha már az ihletnél tartunk, talán te is segíthetsz.

-Ezer örömmel - feleltem, és hálát adtam a sorsnak, hogy nem remeg a hangom.

Még mindig a szemembe nézve felemelte a kezét, de úgy, hogy közben végigsimítsa vele a vállamat.

- Nüx megjelölt téged.

Ez nem kérdés volt, de azért bólintottam.

-Igen.

-Szeretném megnézni, ha nincs ellenedre.

Jóleső borzongás futott végig a testemen. A józan eszem azt súgta, hogy csak azért akarja látni a tetoválásaimat, mert annyira másfajta, és esze ágában sincsen nyomulni rám. Az ő szemében valószínűleg még gyerek voltam, egy kis vámpírjelölt, akinek furcsa Jel van a homlokán és különleges képességekkel rendelkezik. Ezt mondta a józan ész. Loren szeme, hangja és ahogy kezével a vállamat cirógatta, azonban már egészen másvalamiről árulkodott.

- Megmutatom.

A kedvenc kabátom volt rajtam, egy fekete bőrdzseki, ami tökéletesen illett rám. Alatta egy sötétlila pántos póló. (Igen, november vége van, de nem fázom úgy, mint a megjelölésem előtt. Ez is része az Átváltozásnak.) Elkezdtem kibújni a dzsekiből.

- Hadd segítsék.

Nagyon közel állt hozzám. Kezével megfogta a kabátom gallérját, és lehúzta a vállamról úgy, hogy rácsavarodott a könyökömre.

Lorennek a vállamat kellett volna néznie, a különleges tetoválásokat, amelyeket korábban soha egyetlen vámpír vagy vámpírjelölt testén sem jelentek meg. De nem tette. Még mindig a szemembe nézett. És akkor hirtelen valami megmozdult bennem. Már nem éreztem magam ostoba, nevetgélő kis fruskának. Loren tekintete felébresztette bennem a nőt, és ez az új énem olyan higgadt magabiztossággal rendelkezett, amelyet nem sokszor tapasztaltam addig. Lassan letoltam a póló pántját a vállamról, mire az is lecsúszott a könyökömre a kabát mellé. Aztán, még mindig a szemébe nézve, iélreh ili.iin .1 hajamat, felemeltem a fejem, és lassan oldalra fordultam, hogy lelj es egészében megcsodálhassa a vállamat, amelyen most mar csak a fekete melltartóm vékony pántja volt.

Hosszú másodpercekig nézett még a szemembe, én pedig csupasz vállamon éreztem a hús éjszakai levegőnek és a majdnem telihold lényének becéző érintését. Loren lassan még közelebb húzódott hozzám, megfogta a karomat, és közben a vállamat nézte.

-Hihetetlen. - Alig hallottam a hangját, szinte suttogott. Éreztem, ahogy végighúzza az ujját a labirintusszerű spirálvonalon, amely az egzotikus kinézetű rúnák kivételével sokban hasonlított a homlokomon és az arcomon lévő jelekre. - Soha életemben nem láttam még ehhez foghatót. Mintha egy ókori papnő jelent volna meg előtem. Mekkora áldás, hogy itt vagy nekünk, Zoey Redbird!

Úgy mondta ki a nevemet, mint egy imát. A hangjától és az érintésétől libabőrös lett a karom.

-Ne haragudj. Megfázol. - Gyors, de gyengéd mozdulattal vissza húzta a vállamra a pólómat és a dzsekimet.

-Nem a hideg miatt borzongok. - Távolról hallottam a saját hangomat, és nem tudtam eldönteni, hogy büszke legyek-e a válaszomra, vagy inkább megdöbbenjek a saját vakmerőségemen.

Krémes selymesség
Bárcsak megérinthetném
Minket néz a hold.

Végig a szemembe nézett, miközben szavalt. Gyönyörű, tökéletes hangja most mély volt és reszelős, mintha neheze esett volna a beszéd. A hangja olyan hatással volt rám, mint egy hősugárzó. Éreztem, hogy a vérem tüzes folyammá változik, és eljut a testem legtávolabbi pontjára is. A combom remegni kezdett, alig kaptam levegőt. Ha megcsókol, felrobbanok. A gondolattól szinte sokkos állapotba kerültem, és megszólaltam.

- Ezt most írtad? - Ezúttal pont olyan elhaló volt a hangom, ahogy számítottam rá.

-Alig észrevehető mosollyal az ajkán megrázta a fejét.

-Nem. Egy japán költő írta évszázadokkal ezelőtt arról, milyennek látta a kedvesét meztelenül a holdfényben.

-Nagyon szép...

-Te vagy nagyon szép - felelte, és két kezébe fogta az arcomat. - És ma éjjel te voltál számomra az ihlet. Köszönöm.

Hozzásimultam, és éreztem, hogy a teste nem marad közömbös. Nem vagyok túl tapasztalt. És igen, még mindig szűz vagyok. De annyira azért nem vagyok nyeretlen kétéves (legalábbis többnyire), hogy ne vegyem észre, ha valaki be van indulva rám. És ez a pasi most nagyon is be volt indulva. A kezemet rátettem az övére, és megfeledeztem mindenről, beleértve Eriket és azt a tényt is, hogy Loren egy felnőtt vámpír, én pedig csak egy vámpírjelölt vagyok. Azt akartam, hogy megcsókoljon, hogy magához szorítson. Képtelenek voltunk elszakadni egymás tekintetétől. Mindketten nehezen vettük a levegőt. És akkor hirtelen villant egyet a szeme. Arckifejezése hirtelen távolivá vált, mintha nem is ugyanaz a valaki volna, mint egy pillanattal korábban. Elengedte az arcomat, és hátralépett. Szóhoz sem jutottam a döbbenettől.

- Örülök, hogy találkoztunk, Zoey. És köszönöm, hogy megmutattad a tetoválásodat. - Mosolya udvarias volt és formális. Biccentett egyet, majd sarkon fordult, és otthagyt.

Nem tudtam eldönteni, hogy üvöltsek-e a csalódottságtól, sírjak dühömben vagy inkább elkezdjek törni-zúzni. Végül magamban beszélve, remegő kézzel elindultam vissza a koleszba. Vészhelyzet volt. Azonnal szükségem volt a legjobb barátnőmre.

HATODIK FEJEZET

Még mindig a férfiak kiismerhetetlen viselkedésén forttyogva magamban, beléptem a kollégium ajtaján, és szerencsére azonnal megpillantottam Stevie Rae-t, aki az Ikrek társaságában az egyik tévé előtt kuporgott. Egyértelműen rám vártak. Borzasztóan megkönnyebbültem. Nem akartam, hogy az egész világ (magyarul az Ikrek és/vagy Damien) megtudják, mi történt az imént, de Stevie Rae-nek minden egyes apró, száftos részletet el akartam mondani Lorenről, hogy segítsen megfejtetni, mi a fenét is jelent ez az egész.

-Szasztok! Óh, Stevie Rae, fogalmam sincs, hogy kezdjek neki a szociológia esszének, ami hétfőre kell. Nem tudnál segíteni? Csak egy pár szót, ha... - kezdtem, de Stevie Rae rám se nézett, úgy szakított félbe.

-Várj, Z, gyere inkább ide! Ezt látnod kell. - Kezével a tévé felé intett. Az Ikrek sem tudták levenni a tekintetüket a képernyőről.

Elkomorodtam, amikor észrevettem, hogy milyen feszültek mindannyian, és a Loren-témát (ideiglenesen) félreraktam.

- Mi történt?

A helyi Fox 23 esti híradójának ismétlését nézték. Chera Kimiko volt a hírolvasó, és miközben beszélt, bevágtak néhány ismerős képet a Woodward Parkról.

- Nehéz elhinni, hogy Chera nem vámpír. Elképesztően jól néz ki - mondtam szórakozottan.

- Csss, inkább hallgasd, mit mond - szólt rám Stevie Rae. Olyan furcsán viselkedtek, hogy jobbnak láttam szót fogadni.

- Még egyszer a mai nap legfontosabb híre-, tovább folytatják a Union High School diákjának, Chris Fordnak a keresését- A tizenhét éves fiú tegnap délután, edzés után tűnt el. - A képernyőn megjelent Chris fényképe, amin foci mezben feszít. Önkéntelenül is felkiáltottam.

-Hé, én ismerem!

-Ezért hívtalak ide - mondta Stevie Rae.

-A keresőalakulatok átfésülik a Utica Square és a Woodward Park környékét, mert arra látták utoljára.

-Kt. nagyon közel van ide - mondtam.

-Csss! - villant rám Shaunee tekintete.

-Mi is tudjuk! - vakkantotta Erin.

-Mostanáig semmi nem derült ki arról, hogy mit keresett a Woodward Park közelében. Chris édesanyja elmondta, hogy fogalma sincs, mit kereshetett ott a fia, mert korábban sosem hallotta tőle, hogy odajárt volna. Mrs. Ford szavaiból az is kiderül, hogy úgy beszéltek meg, Chris azonnal hazamegy edzés után. Most már több mint huszonnégy óra telt el az eltűnése óta. Ha bárki tud valamit Chris hollétéről, kérjük, hívja fel a rendőrséget! Név nélkül is lehet telefonálni.

Chera átváltott a következő témára, és a lányok végre felém fordultak.

-Szóval ismered? - kérdezte Shaunee.

-Igen, vagyis csak futólag. Ő a Union csapatának egyik sztárja, és amikor Heath-szel jártam... Mondtam már, hogy Heath a Broken Arrow irányítója?

Türelmetlenül bólintottak.

-Néha elrágcsált magával bulizni, és ezek a focisták mind ismerik egymást, ezért bemutatott Chrisnek meg az unokatestvérének, Jonnak is. Úgy hírlik, hogy sörivő versenyeket tartottak, két forduló között pedig fűveztek. - Shaunee-ra pillantottam, aki szokatlanul nagy érdeklődést tanúsított a hírek iránt. - És mielőtt rákérdeznél, igen, életben is olyan helyes, mint a fényképen.

-Mindig olyan rossz, amikor valami szörnyű történik egy ilyen helyes fekete sráccal - mondta Shaunee, és szomorúan ingatni kezdte a fejét.

-Mindig rossz, amikor valami szörnyűség történik bármilyen helyes sráccal, bórszíntől függetlenül, húgocskám - mondta Erin. - Nem szabad diszkriminálnunk. Aki helyes, az helyes.

-Igazad van, húgocskám, mint mindig.

- Nem szeretem a marihuánát - kotyogott közbe Stevie Rae. - Rossz szaga van. Egyszer kipróbáltam, de iszonyúan égette a torkomat, és úgy kellett köhögnöm tőle, hogy majd kiköptem a tüdőmet. Ráadásul egy kis fű a számba is került. Szörnyű íze volt.

- Mi nem csinálunk gusztustalan dolgokat - mondta Shaunee. - Ja, és a fű gusztustalan. Ráadásul mindig zabálnia kell tőle az embernek. A cuki focistafiúk pedig elhíznak tőle - jegyezte meg Erin.

- És mindjárt nem lesznek olyan cukik.

-A cukiság meg a fű tényleg nem fér össze - mondtam. - De nekem nagyon rossz érzésem van ezzel az eltűnéssel kapcsolatban.

-Oh, ne... - mondta Stevie Rae.

-Tényleg? - kérdezte Shaunee.

-Utálom, amikor valakinek rossz érzése van valamivel kapcsolatban - mondta Erin.

Semmi másról nem tudtunk beszélni, csak Chris eltűnéséről meg arról, milyen bizarr, hogy az Éjszaka Háza közelében látták utoljára. Az ő eltűnése mellett eltörpült az én kis drámám Lorennel. Még mindig el akartam mondani Stevie Rae-nek, de képtelen voltam bármi másra összpontosítani, mióta láttam a híreket.

Chris halott. Nem akartam elhinni. Nem akartam rágondolni. De belül minden azt súgta, hogy hamarosan meg fogják találni, még hozzá holtan.

Damiennel az étkezőben találkoztunk, ahol mindenki Chrissről és az eltűnésével kapcsolatos elméletekről beszélt. Az Ikek ragaszkodtak hozzá, hogy az a „cuki fiú valószínűleg összekapott a szüleivel, és most sört vedel valahol a haverjaival”, míg Damiennnek szent meggyőződése volt, hogy Chris most fedezte fel homoszexuális hajlamait, és New Yorkba ment, hogy megvalósítsa az álmát, és meleg modell legyen belőle.

Nekem nem volt elméletem. Csak az a szörnyű érzésem, amiről nem akartam beszélni.

Egy falatot sem tudtam lenyelni. A hasam megint szörnyen fáj.

-Csak piszkáld azt a remek kaját - mondta Damien.

-Nem vagyok éhes.

-Ebédnél is ezt mondtad.

-És akkor mi van? - csattantam fel, de azonnal megbántam, amikor megláttam Damien arckifejezését, ahogy elkomorodva visszabújik a vietnami salátája mögé. Az Ikek kérdő pillantást vetettek rám, majd folytatták a pálcikákkal való bűvészkedést. Stevie Rae szótlanul meredt rám. Aggodalom ült ki az arcára.

-Nesze! Ezt találtam. Ha jól sejtem, akkor a tiéd.

Aphrodité a tányérom mellé ejtette az ezüst karikát. Felnéztem a tökéletes arcára. Furcsán kifejezéstelen volt, akárcsak a hangja.

- A tiéd?

Automatikusan odanyúltam, és megérintettem a párvát, ami még mindig a fülemben volt. Teljesen megfélemedtem róla, hogy ledobtam azt a vacakot, amikor attól féltem, hogy valaki meglát, miközben kihallgatom Aphrodité és Neferet beszélgetését. A francba.

-Igen. Koszi.

-Szóra sem érdemes. Úgy látszik, nem csak neked vannak megérzéseid bizonyos dolgokkal kapcsolatban. Azzal megfordult, és kisétált az étkezőből az udvarra. Hiába volt a kezében a tálcája, rajta az érintetlen vacsorájával, egy pillantásra sem méltatta az asztalt, ahol a barátai ültek. Észrevettem, hogy felnéztek, amikor elment mellettük, de aztán gyorsan elkapták a tekintetüket. Egyikük sem nézett a szemébe. Aphrodité odakint vacsorázott a homályosan megvilágított udvaron. Ugyanúgy, ahogy az elmúlt egy hónapban minden áldott este. Egyedül.

-Nem normális - mondta Shaunee.

-Pszichopata ribanc - tette hozzá Erin.

-A saját barátai szoba sem állnak vele - mondtam.

-Nehogy már sajnálni kezdjük! - szólalt meg Stevie Rae is tőle szokatlan indulattal. - Nem látod, hogy csak a szart keveri mindig?

-Nem mondtam az ellenkezőjét - feleltem -, csak megjegyeztem, hogy még a barátai is hátat fordítanak neki.

-Valamiről lemaradtunk? - kérdezte Shaunee.

- Mi folyik Aphrodité és közted? - fordult felém Damien. Kinyitottam a számat, hogy elmondjam nekik, milyen beszélgetést hallgattam ki, amikor hirtelen megszólalt mellettem Neferet:

- Zoey, remélem, nem bánod, ha ma este elrabollak a barátaidtól.

Lassan felnéztem, és szinte féltem attól, hogy mit fogok látni. Amikor legutóbb hallottam a hangját, hihetetlenül fagyos és könyörtelen volt. A szemébe néztem. Kedvesen mosolygott rám, és lassan aggodalom jelent meg a tekintetében.

-Zoey? Valami baj van?

-Nem! Dehogy. Elnézést. Csak elkalandoztak a gondolataim.

-Szeretném, ha ma este velem vacsoráznál.

-Persze. Rendben. Örömmel. - Zavarban voltam, de semmit nem tudtam tenni ellene. Csak remélni, hogy hamarosan elmúlik. Mint ahogy hasmenése sem lehet örökké az embernek, előbb vagy utóbb elmúlik.

-Remek. - Rámosolygott a barátaimra. - Egy kicsit kölcsönveszem Zoeyt, de hamarosan visszakapjátok.

Mind a négyen szélesen elvigyorodtak, és gyorsan megnyugtatták, hogy minden a legnagyobb rendben.

Tudom, hogy nevetségesen hangzik, de mégis rosszulest, hogy ilyen könnyen elengedtek. De ez ostobaság. Neferet a mentorom és egyben Nüx Főpapnője. Ő a jók közé tartozik.

De akkor miért rándult görcsbe a gyomrom, ahogy elindultam utána?

Hátrapillantottam a vállam felett. Már másról beszéltek. Damien, kezében az evőpálcikákkal, magyarázott valamit az Ikreknek, valószínűleg azt, hogy hogyan kell helyesen használni őket. Stevie Rae gyakorlatban is bemutatta. Éreztem, hogy valaki figyel, és az étkezőt az udvartól elválasztó ablak felé fordultam. Aphrodité egyedül ült a sötétben, és arcán szánakozó arckifejezéssel engem nézett.

HETEDIK FEJEZET

A vámpírok étkezője nem olyan volt, mint egy menza. Neferet egy elegáns terembe vezetett be, amely közvetlenül a diákok étkezője fölött helyezkedett el. A terem boltíves ablakok szegélyezték. Az udvarra néző erkélyen kovácsoltvas asztalokat és székeket állítottak fel. A terem izléses és drága dekoráció díszítette, különböző méretű asztalok és néhány sötét cseresznyefából készült bokszt is volt benne. Tálkákat és önkiszolgáló pultokat nem lehetett látni. Az asztalokon terítők, porcelánok, kristálypoharak és kristály gyertyatartókban vidáman lobogó fehér gyertyák. Néhány tanár evett a teremben kettesével vagy kisebb csoportokban. Tisztelettel biccentettek Neferet felé, engem pedig gyors mosollyal üdvözöltek, mielőtt folytatták volna az evést.

Próbáltam feltűnés nélkül meglesni, hogy mi van a tányérjukon, de amennyire láttam, ugyanazt a vietnami salátát és tavaszi tekerccset ették, mint mi odalent. Nyers húst vagy vére emlékeztető folyadékot (leszámítva a vörösbort) nem láttam. Ezt azonban leskelődés nélkül is tudtam. Ha valami véreset ettek volna, azt azonnal megérezem. A vér édes illatát métereikről megérezem...

-Mít szólnál hozzá, ha az erkélyen vacsoráznánk, vagy zavar a hideg? - kérdezte Neferet.

-Nem, egyáltalán nem. Mostanában sokkal jobban viselem a hideget, mint régen - feleltem mosolyogva, és közben figyelmeztettem magam, hogy Neferet különleges „hatodik érzékének” köszönhetően valószínűleg „hallja” azt a sok butaságot, amit magamban zagyvállok.

-Remek, én minden évszakban odakint szoktam vacsorázni. - Kiléptünk az erkélyre, ahol már várt minket egy két személyre megterített asztal. A semmiből ott termett egy pincér. Természetesen ő is vámpír volt, hiszen a Jel a homlokán színesen világított, szív alakú arcát pedig tetoválások keretezték, de nagyon fiatalnak látszott.

-Bun Chia Giót kérek, meg egy kancsóval a tegnapi vörösborból. - Egy pillanatra elhallgatott, majd mosolyogva hozzátette: - Zoeynek pedig kérem hozzon egy üveg barna szénsavas üdítőitalt, ami nem diétás.

-Köszönöm - mondtam.

-Csak ne igyál belőle túl sokat! Nem tesz jót az egészségnek. - Azzal rám kacsintott, elvéve ezzel a dorgálás életét.

Elmosolyodtam, és örültem, hogy emlékszik rá, mit szeretek. Kezdtem kicsit felengedni. Ez itt Neferet, a Főpapnőnk. A mentorom és a barátom egyben, aki az elmúlt egy hónapban, mióta itt vagyok, mindig kedves volt hozzám. És Aphroditével ugyan tényleg kegyetlenül beszélt, amikor kihallgattam őket, de Neferet egy befolyásos Főpapnő, Aphrodité pedig, ahogy arra Stevie Rae folyamatosan emlékeztetett, csak egy agresszív és önző ribanc, aki pusztán azt kapta, amit megérdemelt. A pokolba! Úgy kell neki, mert valószínűleg úgyis rólam pletykált.

-Jobban érzed magad? - kérdezte Neferet.

A szemébe néztem. Engem tanulmányozott.

- Igen.

- Amikor meghallottam, hogy eltűnt az az emberfiú, aggódni kezdtem miattad. Ez a Chris Ford a barátod volt, nem?

Nem lett volna szabad meglepődnöm, hiszen Neferet hihetetlenül okos volt, ráadásul az Istennő különleges képességekkel is felruházta. Néha olyan érzésem támadt, hogy mindent tud (vagy legalábbis mindent, ami fontos). Valószínűleg nem volt nehéz kitalálnia, hogy nekem is megvan a saját megérzésem Chris eltűnésével kapcsolatban.

- Igazából nem voltunk barátok. Voltunk néhányszor együtt bulizni, de az nem az én világom, ezért csak futólag ismertem.

- Mégis nyugtalanít az eltűnése, ugye? Bólintottam.

- Csak egy megérzés. Lehet, hogy butaság. Valószínűleg csak összeveszett a szüleivel, az apja megpofozta vagy valami ilyesmi, ő meg lelépett. Könnyen lehet, hogy mostanra már otthon is van.

-Ha tényleg ezt gondolnád, nem aggódnál ennyire. - Neferet megvárta, míg a pincér leteszi elének az ételeket és az italokat, majd folytatta. - Az emberek azt hiszik, hogy a felnőtt vámpírok mind gondolatolvasók. Való igaz, hogy sokan rendelkeznek közülünk a tisztánlátás képességével, de többségünk egyszerűen csak megtanulta azt, amitől az emberek jó része fél: hallgatni a megérzéseinkre. - A hanghordozása nagyon hasonlított arra, amit az órákon használt, én pedig a fületem hegyezve figyeltem rá, miközben ettem. -Gondold csak végig, Zoey! Te szorgalmas diák vagy, biztosan emlékszel a történelemórákról, hogy mi történt azokkal az emberekkel, főként nőkkel, akik túlságosan odafigyeltek a megérzéseikre, és „hangokat hallottak a fejükben” vagy előre látták a jövőt.

-Általában azt gondolták róluk, hogy az ördöggel cimborálnak, attól függően, hogy mikor éltek. A legrosszabb esetben máglyára vetették őket. - Neferet egyetértően bólogatott.

-Igen, pontosan. Még az olyan szent embereknek is nekitámadtak, mint Jeanne d'Arc. így az emberek szép lassan megtanulták elnyomni magukban a megérzéseiket. A vámpírok ezzel szemben megtanultak odafigyelni és hallgatni rájuk. A múltban, amikor az emberek vadásztak a fajtánkra, sokszor ez mentette meg ősapáink és ősanyáink életét.

Megborzongtam a gondolatra, hogy milyen lehetett vámpírnak lenni száz vagy százötven évvel ezelőtt.

- De neked nem kell aggódnod, Zoeybird - mosolyodott el Neferet. Amikor meghallottam a becenevemet, amit nagyin kívül más nem nagyon szokott használni, elmosolyodtam én is. - Azok az idők már nem térnek vissza. Tisztelni talán már sosem fognak úgy, mint régen, de az emberek már nincsenek abban a helyzetben, hogy vadásszanak ránk. - Zöld szeme veszélyesen villant egyet. Inkább meghúztam az üdítőmet, mert nem akartam, hogy találkozzon a tekintetünk. Amikor folytatta, a hangja újra a régi volt, eltűnt belőle minden ijesztő él, és ismét a mentorom volt, a barátom. - Egyszóval azt akarom tőled, hogy tanulj meg hallgatni a megérzéseidre. Ha egy helyzettel vagy egy személlyel kapcsolatban rossz előérzeted van, figyelj oda rá! És természetesen, ha ezeket szeretnéd megbeszélni valakivel, bármikor megkereshetsz.

- Köszönöm, Neferet, ez nagyon sokat jelent nekem. Leintett.

- Ezért vagyok mentor és Főpapnő. Nagyon remélem, egy nap te is megtapasztalod majd, hogy milyen érzés.

Amikor arról beszélt, hogy egyszer belőlem is Főpapnő lesz, mindig furcsa érzés fogott el. Egyrészt reményteljes izgatottságot éreztem, másrészt páni félelmet.

-Azon viszont meglepődtem, hogy ma nem kerestél meg, miután végeztél a könyvtárban. Nem sikerült még eldöntened, milyen új irányt jelölsz ki a Sötétség Lányai számára?

-Ööö... de. De igen. - Kényszerítenem kellett magam, hogy ne gondoljak a könyvtárra és a Lorennel való találkozásomra illetve a keleti falra és a Lorennel való találkozásomra... Neferetnek nem szabad megtudnia, hogy mi történt köztünk.

-Valami baj van, Zoey? Talán nem akarod elmondani, mire jutottál?

- Jaj, dehogynem! Igazából egyszer már el is indultam magához, hogy elmondjam... - Gyorsan elkaptam a tekintetem, ahogy eszembe jutott a jelenet, amit kihallgattam. Neferet mintha belelátott volna a lelkembe. Nyeltem egy nagyot. - De nagyon el volt foglalva Aphroditével. Ezért végül nem mentem be.

- Ah, így már értem. Most már világos, miért voltál olyan feszült. - Neferet szomorúan felsóhajtott.

- Aphrodité... komoly fejtörést okoz nekem. Nagy kár érte. Ahogy samhainkor említettem, amikor rájöttem, milyen messzire ment el, részben én is felelősnek éreztem magam a viselkedéséért és azért, hogy olyan gonosz teremtmény lett belőle. Mindig is tudtam, hogy önző, az első napon, ahogy megjelent az iskolában. Már jóval korábban közbe kellett volna lépnem, és keményebben fognom. - Neferet a szemembe nézett. - Mennyit hallottál tegnap?

Figyelmeztető borzongás futott végig a gerincemen.

- Nem sokat - feleltem gyorsan. - Aphrodité nagyon sírt. És hallottam, hogy azt mondja neki, nézzen magába. Úgy gondoltam, nem lenne szerencsés, ha zavarnék. - Elhallgattam. Vigyáztam rá, hogy ne mondjam ki, ez volt minden, amit hallottam. Nem lenne okos dolog hazudni Neferetnek. Álltam a tekintetét.

Neferet ismét felsóhajtott, és kortyolt egyet a borból.

- Általában nem szoktam megbeszélni egy vámpírjelölt ügyét egy másikkal, de ez speciális eset. Azt tudod, hogy Aphrodité az Istennőtől kapott képességének köszönhetően képes volt még meg nem történt katasztrófákat előre látni?

Bólintottam, és nem kerülte el a figyelmemet, hogy múlt időt használt, amikor Aphrodité különleges képességét említette.

-Úgy tűnik, Aphrodité viselkedésének az lett az eredménye, hogy Nüx visszavette tőle ezt az ajándékot. Ez rendkívül szokatlan dolog. Ha az Istennő egyszer megérint valakit, ritkán veszi vissza, amit adott. - Neferet szomorúan megvonta a vállát. - De ki tudhatja, mi jár a nagy Istennő fejében?

-Rettenetes érzés lehet ez Aphroditének - mondtam önkéntelenül.

-Értékelem az együttérzésedet, de nem azért mondtam ezt el, hogy szánalmat keltsek benned Aphrodité iránt. Sokkal inkább azért, hogy figyelmeztesselek. Aphrodité látomásai már nem hitelesek. Lehet, hogy nyugtalanító dolgokat fog mondani vagy tenni. De a Sötétség Lányainak vezetőjeként a te feladatod lesz gondoskodni róla, hogy ne zavarja meg a vámpírjelöltek nyugalma. Természetesen arra buzdítunk minden diákot, hogy a problémáikat igyekezzenek egymás között elrendezni. Te sokkal érettebb vagy, mint az átlagos emberek a te korodban, és ennek megfelelően többet is várunk el tőled, de ha úgy érzed, hogy Aphrodité viselkedése kezd túlságosan... - egy pillanatra elhallgatott, mintha keresné a megfelelő szót - ... bizarrá válni, nyugodtan keress meg.

- Úgy lesz - feleltem, és éreztem, hogy megint fájni kezd a hasam. - Jól van! Most pedig mondd el, mit találtál ki a Sötétség Lányai számára.

Félresöpörtem Aphroditével kapcsolatos gondolataimat, és felvázoltam Neferetnek a Prefektusok Tanácsának ötletét. Neferet figyelmesen hallgatott, és láthatóan nagy hatással volt rá a kutatás, amit végeztem.

- Szóval azt kívánod tőlem, hogy a tanári kar válasszon meg két új Prefektust mellétek, mert abban teljesen egyetérték veled, hogy te és a barátaid már bebizonyítottátok, hogy ott a helyetek.

- Igen. A Tanácsnak már jelöltje is van az egyik szabad helyre, mégpedig Erik Night.

Neferet bólintott.

-Erik bölcs választás. Népszerű a vámpírjelöltek körében, és fényes jövő áll előtte. És a fennmaradó helyre kit gondoltatok?

-Ez az a pont, ahol a Tanács és én nem értünk egyet. Szerintem egy felsőbb éves kellene, és azt gondolom, hogy valaki olyan legyen az illető, aki korábban Aphrodité belső köréhez tartozott. - Neferet meglepetten felvonta a szemöldökét. - Ha beveszünk valakit a barátai közül, azzal megerősítem azt, amit kezdettől fogva mondtam. Nem hatalomvágyból akartam a Sötétség Lányainak vezetője lenni, vagy mert el akartam lopni azt, ami Aphroditéé. Csak azt tettem, amit helyesnek gondoltam. Nem akarom, hogy háborúskodás törjön ki a vámpírjelöltek között. Ha valamelyik barátnője bekerül a Tanácsba, akkor talán a többiek is megértik, hogy ez nem arról szól, hogy én most legyőztem Aphroditét, hanem valami sokkal fontosabbról.

Neferet egy örökkévalóságnak tűnő ideig gondolkodott.

-Biztos tudod, hogy még a barátai is elfordultak tőle - mondta végül.

-Nekem is feltűnt ma az étkezőben.

-Akkor mi értelme beválasztani az egyik exbarátját a Tanácsba?

-Nem vagyok meggyőződve róla, hogy valóban az exbarátai. Az emberek néha máshogy viselkednek nyilvános helyen, mint egyébként.

-Igen, ebben igazad van. Azt egyébként már kihirdettem a tanárban, hogy a vasárnap a Sötétség Lányai és Fiai különleges Telihold Szertartást és összejövetelet tartanak. Azt remélem, hogy az egykori tagok többsége ott lesz, ha másért nem, hát azért, mert kíváncsiak, mekkora hatalommal rendelkezel.

Nyeltem egyet, és bólintottam. Tisztában voltam vele, hogy már megint én vagyok a fő attrakció egy szörnypanoptikumban.

- A vasárnap remek alkalom lesz arra, hogy elmondd a Sötétség Lányainak a terveidet. Jelentsd be, hogy van még egy hely a Tanácsban, amit egy hatodévesnek kell betöltenie. Aztán majd ketten átnézzük a jelentkezőket, és eldöntjük, ki lesz a legjobb választás.

Elkomorodtam.

-De én nem akarom, hogy ez csak a mi döntésünk legyen. Azt akarom, hogy a tanárok és a diákok szavazzák meg.

-Meg fogják - felelte. - Mi meg majd döntünk.

Mondani akartam még valamit, de Neferet zöld szeme hidegen meredt rám. Nem szégyellem bevallani, hogy megijedtem tőle. Így hát ahelyett, hogy vitába szálltam volna vele (ami teljesen lehetetlen volt), áttértem egy másik útra (ahogy a nagymamám mondaná).

- Szeretném, ha a Sötétség Lányai támogatnának egy jótékonyági alapítványt.

Neferet szemöldöke ezúttal majdnem a feje búbjáig szökött.

-Úgy érted, hogy egy emberek által működtetett alapítványt?

-Igen.

-Gondolod, hogy örülnének a segítségünknek? Irtóznak tőlünk. Kerülnek minket. Félnek.

-Talán csak azért, mert nem ismernek minket - feleltem. - Talán, ha úgy viselkednénk, mintha mi is Tulsához tartoznánk, ők is Tulsa részeként kezelnének minket.

-Olvastál a Greenwoodi lázadásról, ami az 1920-as években történt? Azok az afroamerikaiak is Tulsában éltek, Tulsa mégis elpusztította őket.

-Már nem 1920 van - feleltem. Nehéz volt állni a tekintetét, de a lelkem mélyén tudtam, hogy az a helyes, amit teszek. - Neferet, a megérzéseim azt súgják, hogy ezt meg kell tennünk.

Láttam, ahogy szigorú arckifejezése megenyhül.

- Én pedig épp az imént mondtam, hogy hallgass a megérzéseidre, nem igaz?

Bólintottam.

-Milyen alapítványt szeretnél támogatni, feltéve ha megengedik, hogy segítsenek nekik?

-Szerintem meg fogják engedni. Arra gondoltam, hogy felvenném a kapcsolatot a Street Catsszel, egy macskamentő szolgálattal.

-Neferet hátravetette a fejét, és felnevetett.

NYOLCADIK FEJEZET

Már kijöttem az étkezőből, és a kollégium felé haladtam, amikor rádöbentem, hogy egy szóval sem említettem Neferetnek a szellemeket, de eszem ágában sem volt visszamenni, és előhozni a témát. A beszélgetés Neferettel teljesen lefárasztott, és remek kilátás ide, terítő meg kristályétkészlet oda, alig vártam már, hogy elszabaduljak onnét. Vissza akartam menni a koleszba, és elmondani Stevie Rae-nek az egész Loren-dolgot, aztán elheverni, és nem csinálni semmit, csak ismétléseket nézni a tévében, megfélekedezni (legalább egyetlen éjszakára) a Chris eltűnésével kapcsolatos baljós előérzetemről meg arról, hogy én vagyok a vezetője az iskola legfontosabb diákszervezetének. Egy kis időre szerettem volna elmenekülni a saját életemből. Ahogy Neferetnek mondtam, Chris valószínűleg már otthon van a szüleinél. A többivel meg ráérek később is foglalkozni. Holnap megírom a vázlatát annak, hogy mit fogok mondani vasárnap a Sötétség Lányainak. És a szertartás részleteit is ki kell majd dolgoznom... ez lesz az első alkalom, hogy nyilvánosan idézem meg az elemeket. A gyomrom ismét görcsbe rándult. Nem foglalkoztam vele.

Már félúton jártam, amikor eszembe jutott, hogy hétfőre vámpírszociológiából is meg kell írnom azt az esszét. Neferet ugyan felmentett a harmadéves órákon adott házi feladatok elvégzése alól, hogy több időt tudjak tölteni a hatodéves tankönyvvel, de én igyekeztem „normálisan” viselkedni (már amennyire ez lehetséges tizenhat éves vámpírjelöltként), ami azt jelentette, hogy ha a többiek beadnak egy dolgozatot, akkor azt én is megteszem. Így sietve bementem a saját tanteremünkbe, ahol a szekrényem volt, benne a könyveimmel. Ez egyben Neferet irodája is volt, de ő most éppen odafent borozgatott a többi tanárral. A változatosság kedvéért ezúttal nem kellett attól félnem, hogy kihallgatok valami szörnyű beszélgetést.

A terem szokás szerint nyitva volt. Minek a záruk, amikor itt vannak a mindentudó vámpírok, akik bárkit halálra rémisztenek a megérzéseikkel? A teremben tök sötét volt, de nem számított. Alig egy hónapja jelöltek meg, de már szinte ugyanolyan jól láttam sötétben, mint világosban. Vagyis jobban. Az éles fény bántotta a szememet, a napfény pedig szinte elviselhetetlen volt számomra.

Miközben kinyitottam a szekrényemet, eszembe jutott, hogy majdnem egy hónapja nem láttam napfényt. Mostanáig nem is gondoltam rá. Furcsa.

Éppen új életem bizarr mivoltán tűnődtem, amikor észrevettem, hogy valaki egy darab papírt ragasztott a szekrényem belsejére. Meglebbent a légmozgástól, amit az ajtó kinyitásával okoztam. Érte nyúltam, és távra maradt a szám a döbbenettől, amikor rájöttem, mi az.

Egy vers.

Pontosabban egy haiku. Egy rövid költemény, amit erőteljes, szép kézírással írtak a papírlapra. Újra és újra elolvastam, míg meg nem jegyeztem, és papír nélkül is el nem tudtam már mondani.

Királynő ébred

Lepke bújik a bábból Nyílnak szárnyaid?

Végighúztam az ujjamat a szavakon. Tudtam, hogy ki írta őket. Csak egyetlen logikus válasz létezett erre a kérdésre. A szívem belesajdult, ahogy suttogva kimondtam a nevét:

- Loren...

-Komolyan beszélek, Stevie Rae. Ha elmondom, meg kell esküdnöd, hogy senkinek sem szólsz róla. Senkinek, különösen nem Damiennek és az Ikreknek.

-Zoey, a fenébe is, tudod, hogy megbízhatok bennem. Mondtam már, hogy esküszöm. Mit akarsz még tőlem, vágjam le egy ujjamat?

Nem feleltem.

- Zoey, tényleg megbízhatok bennem. Esküszöm.

A legjobb barátnómre néztem. Muszáj volt beszélnem valakivel. Valakivel, aki nem vámpír. Egy pillanatra magamba néztem, hogy mit súg a megérzésem, amire Neferet szerint hallgatnom kell. Azt súgta, hogy nyugodtan megbízhatok Stevie Rae-ben. Megnyugodtam.

-Ne haragudj. Tudom, hogy megbízhatok benned. Csak... hogy is mondjam... - Zavartan megráztam a fejem. - Az a helyzet, hogy valami nagyon furcsa dolog történt ma velem.

-Úgy érted, annál is furcsább, mint ami itt körülvesz minket?

-Igen. Loren Blake bejött ma a könyvtárba, amikor ott voltam. Neki beszéltem először a Prefektusok Tanácsáról és a Sötétség Lányaival kapcsolatos új ötleteimről.

-Loren Blake? A legdögösebb vámpír a földön? Szentanyám! Azt hiszem, jobb, ha leülök. - Azzal Stevie Rae lerogyott az ágyára.

-Igen, róla beszélek.

-Nem is értem, hogy bírtad mostanáig magadban tartani. Én biztosan belehaltam volna.

-Várj, ez még nem minden. Hozzám ért. És nem is egyszer. Az igazat megvallva kétszer is találkoztam ma vele. Kettesben. És azt hiszem, írt nekem egy verset.

-Micsoda?

-Igen, eleinte biztos voltam benne, hogy nem akar tőlem semmit, és csak képzelődöm. A könyvtárban a Sötétség Lányairól meg a terveimről beszélgettünk. De aztán megérintette a Jelemet.

-Melyiket? - kérdezte Stevie Rae. A szeme úgy elkerekedett, hogy attól félttem, mindjárt felrobban.

-Ami az arcomon van. Akkor.

-Hogy érted azt, hogy akkor?

-Hát, azok után, hogy végeztem Perszephoné csutakolásával, nem siettem vissza a koleszba, hanem sétáltam egyet a fal mellett. Akkor futottam össze Lorennel.

-Uramatyám! És mi történt?

-Azt hiszem, flörtöltünk.

-Azt hiszed?

-Nevetgélünk és mosolyogtunk egymásra.

-Ez tényleg flörtölésnek hangzik. Istenem, annyira jó pasi!

-Nekem mondd? Amikor elmosolyodik, levegőhöz is alig jutok. És ezt kapd ki! Elszavalt nekem egy verset- mondtam. - Egy haikut, amit egy férfi írt a holdfényben álló meztelen kedveséről.

- Most csak viccelsz! - Stevie Rae a kezével legyezte magát. - Meséld el az érintést is!

Vettem egy mély lélegzetet.

- Nagyon zavarba ejtő volt. Minden olyan jól indult. Nevetgélünk, beszélgettünk. Aztán azt mondta, azért ment ki a szabadba, mert ihletre van szüksége egy haikuhoz...

- Hú, de romantikus! Bólintottam, és folytattam.

- Tudom. Mondtam neki, hogy nem akartam megzavarni, mire azt felelte, hogy nemcsak az éjszakából lehet ihletet meríteni. És megkérdezte, meríthet-e belőlem ihletet.

-Jezzusom!

-Én is ugyanezt gondoltam.

-Amire természetesen igent mondtál.

-Természetesen - feleltem.

-És aztán...? - kíváncsiskodott Stevie Rae.

- Aztán megkérdezte, hogy megnézheti-e a Jelemet. Azt, amelyik a vállamon és a hátamon van.

-Nem mondd?!

-De igen.

- Gyorsabban kibújtam volna a pólómból, minthogy azt mondanád: fapapucs.

Felnevettem.

- A pólómat nem vettem le, de a dzsekimet lejjebb toltam. Még segített is.

- Azt akarod mondani, hogy Loren Blake koszorús vámpírköltő, a legdögösebb pasi ezen a kiba...tt földkerekségen, lesegítette a kabátodat, mint egy régimódi úriember?

- Igen. Valahogy így - feleltem, és bemutatam neki, ahogy a dzsekim lecsúszott a könyökömig. - És akkor nem tudom, mi ütött belém, de egyszerre nem voltam már ideges, és nem viselkedtem úgy, mint egy idióta. A pólóm pántját is letoltam. így. - Lehúztam a vállamról a pólóm pántját, szabaddá téve ezzel a vállamat, a hátamat és a mellem jó részét (ismét hálát adtam a sorsnak, hogy rajtam volt a fekete melltartóm). - Akkor érintett meg újra.

- Hol?

- Végighúzta az ujját a tetoválásomon. Azt mondta, úgy nézek ki, mint egy ókori vámpírkirálynő, és elszavalta nekem azt a verset.

Ledobtam magam az ágyra úgy, hogy szembe legyek vele, majd felsóhajtottam, és visszahúztam a pólóm pántját a vállamra. - Igen, néhány pillanatig egészen fantasztikus volt. Nagyon egy hullámhosszon voltunk. Azt hiszem, majdnem megcsókolt. Tudom, hogy meg akart. Aztán hirtelen, minden átmenet nélkül, megváltozott. Udvarias és hivatalos lett, megköszönte, hogy megmutattam neki a Jelet, és otthagyt.

- Nincs ebben semmi meglepő.

-Márpedig nekem nagyon is az volt. Az egyik pillanatban még a szemembe néz, és olyan jeleket küld, hogy akar engem, a következőben meg semmi.

-Zoey, te diák vagy. Ő pedig tanár. Ez ugyan egy vámpíriskola, ami teljesen máshogy működik, mint egy normális sulis, de vannak dolgok, amelyek nem változnak. Egy diák ugyanúgy tiltott gyümölcs a tanárok számára.

Az ajkamba haraptam.

- Ő csak egy részmunkaidős, helyettesítő tanár.

-Mintha ez bármin is változtatna...! - mondta Stevie Rae a szemét forgatva.

-Ez még nem minden. Épp most találtam egy verset a szekrényemben. - Odanyújtottam neki a papírlapot a haikuval.

Stevie Rae sikkantott egyet.

-Uramatyám! Ez annyira romantikus, hogy mindjárt elájulok. Hogy? Hogy érintette meg a Jelet a hátadon?

-Hogyhogy hogy? Az ujjával. Végighúzta rajta az ujját. - Esküszöm, ahogy ezt kimondtam, éreztem a bőrömmön az érintését.

-Elszavalt neked egy verset, megérintette a Jeledet, aztán írt neked egy haikut... - Álmodozva felsóhajtott.

- Tisztára, mint Rómeó és Júlia meg az ő tiltott szerelmük. - Legyezni kezdte magát a kezével, majd hirtelen abbahagyta, és rám meredt. - És mi van Erikkel?

-Mi lenne vele?

-Ő a barátod, Zoey.

-Hivatalosan nem - feleltem idétlenül.

-Az eszem megáll! Mégis mit kellene tennie ahhoz, hogy „hivatalosan” is a pasid legyen? Térden állva szerelmet vallania? Nekem nagyon úgy tűnt az elmúlt egy hónapban, hogy ti jártok.

-Tudom - feleltem. Nyomorultul éreztem magam.

-Szóval Loren jobban tetszik, mint Erik?

-Nem! De. Óh, a pokolba is! Nem tudom. Loren olyan, mintha egy teljesen más világ lenne. Vele nem lehet csak úgy randizni. - De ahogy ezt kimondtam, magam sem voltam benne biztos, hogy tényleg így van-e. Vajon Loren és én találkozgathatnánk titokban? És ha igen, akkor akarnám?

Mintha csak olvasna a gondolataimban, Stevie Rae azt mondta:

-Titokban is randizhatnátok.

-Ugyan már! Ne légy nevetséges! Valószínűleg nem érez irántam semmit. - De közben újra eszembe jutott a testéből áradó melegség és a tekintetéből sütő vágy.

-Mi van, ha mégis? - kérdezte lassan Stevie Rae. - Te is tudod, hogy különleges vagy. Más, mint mi. Soha senkit nem jelöltek meg még úgy, mint téged. Soha senki nem tudott kapcsolatba lépni mind az öt elemmel. Lehet, hogy rád egészen más szabályok érvényesek.

Összerándult a gyomrom. Mióta beléptem az Éjszaka Házába, azért küzdöttem, hogy valahogy beilleszkedjek. Semmi mást nem akartam, csak otthon érezni magam ezen a helyen és barátokat szerezni, akikben megbízhatok. Nem akartam más lenni, nem akartam más szabályok szerint játszani. Megráztam a fejem.

-Nem akarok ilyen lenni, Stevie Rae - szűrtem a fogaim között a szavakat. - Olyan akarok lenni, mint mindenki más. Normális.

-Tudom - felelte gyengéden. - De akkor is más vagy. Ezt mindenki tudja. Nem örülsz neki, hogy tetszel Lorennek?

Felsóhajtottam.

- Nem tudom már, hogy minek örüljek és minek ne. Csak egy dolgot tudok biztosan. Nem akarom, hogy bárki is megtudja, mi történi Loren és köztem.

Az én számon lakat van. - Stevie Rae úgy tett, mint aki kulcsra zárja a száját, és eldobja a kulcsot a háta mögé. - Tőlem senki nem fogjuk megtudni motyogta összeszorított ajkakkal.

-A pokolba! Most jut eszembe, hogy Aphrodité látta, amikor Loren megérintett.

-Az a ribanc követett, amikor sétálni mentél! - kiáltott fel Stevie Rae.

-Nem, nem, nem akkor. Ott nem volt senki rajtunk kívül. Aphrodité a könyvtárban látott meg minket, amikor Loren hozzáért az arcomhoz.

-A francba!

-Ahogy mondd. És van még valami. Emlékszel, amikor eljöttem spanyoloráról, mert beszélni akartam Neferettel? Elmentem hozzá, de végül nem beszéltem vele. Nyitva volt az ajtó, és hallottam, mi folyik odabent. Aphrodité volt nála.

-Rólad árulkodott az a kis kurva!

-Nem vagyok biztos benne. Csak egy részét hallottam annak, amit beszéltek.

-Lefogadom, hogy halálra rémültél, amikor Neferet közölte, hogy veled akar vacsorázni.

-Gondolhatod - feleltem.

-Nem csoda, hogy olyan rosszul néztél ki. Most már minden világos. - Hirtelen elkerekedett a szeme. - Aphrodité bemószerolt Neferetnél?

-Nem. Vacsora közben Neferet azt mondta, hogy Aphrodité látomásai megbízhatatlanok, mert Nüx visszavette tőle a különleges képességet, amivel megajándékozta. Ezért akármit is mondott neki rólam, azt Neferet nem hitte el.

-Jól van. - Stevie Rae-n látszott, hogy legszívesebben orrba rúgná Aphrodité.

-Nem, nincs jól. Neferet túl kemény volt velem. Aphrodité elsírta magát. Szó szerint. Teljesen megsemmisült attól, amit Neferet mondott neki. Ráadásul Neferet egészen máshogy beszélt velem, mint szokott.

-Zoey, nem hiszem el, hogy már megint itt tartunk. Aphrodité nem érdemli meg, hogy sajnálatot érezz iránta.

-Stevie Rae, nem érted a lényegét. Itt most nem Aphroditéről van szó, hanem Neferetről. Kegyetlenül viselkedett velem. Még ha Aphrodité rólam árulkodott, és felnagyította azt, amit mondott, Neferet reakciója akkor is túlzás volt. Én éreztem magam rosszul miatta.

-Rossz érzésed van Neferettel kapcsolatban?

-Igen... nem... nem is tudom. Nem csak Neferettel kapcsolatban. Mintha minden egyszerre zúdulna rám. Chris... Loren... Aphrodité... Neferet... valami nagyon nem stimmel, Stevie Rae.

Zavartan nézett rám, és egy másodpercnyi gondolkodás után rájöttem, milyen példa illik ide a legjobban.

-Ismered azt az érzést, mielőtt lecsap egy tornádó, ugye? Az ég még tiszta, de a szél kezd egyre hűvösebb lenni, és hirtelen megváltozik az iránya. Tudod, hogy valami közeledik, de azt nem, hogy honnan és micsoda. Én most ugyanígy érzem magam.

-Mintha egy vihar közeledne?

-Igen. Egy nagy vihar.

-Szóval azt akarod, hogy legyek a...?

-A viharfigyelőm, igen.

-Vállalom.

-Köszönöm.

-De mi lenne, ha addig is megnéznénk egy filmet? Damien most rendelte meg a Moulin Rouge-t a Netflixről. Mindjárt áthozza, az Ikreknek meg sikerült megszerezniük valódi chipset és dipet hozzá. - Az elveses órájára pillantott. - Valószínűleg már odalent várnak, és épp kezdenek bepukkadni, amiért késünk. Imádtam Stevie Rae-t, amiért az egyik pillanatban még ilyen világrengető dolgokat lehet megbeszélni velem, a következőben pedig olyan hétköznapi élvezetekről csacsog, mint mozizás meg chipsevés. Mellette normálisnak és kiegyensúlyozottnak éreztem magam, még akkor is, amikor egyáltalán nem voltam az. Elmosolyodtam.

-Moulin Rouge Nem abban szerepel Ewan McGregor?

-De bizony. Remélem, látjuk benne meztelenül.

-Rábeszéltél. Gyerünk! És ne feledd...

- Tudom, tudom. Senkinek egy szót se. - Elhallgatott, és felhúzta a szemöldökét. - Csak hadd mondjam ki még egyszer: Loren Blake be van indulva rád!

- Befejezted?

-Igen - vigyorodott el.

-Remélem, valaki hozott magával barna üdítőt.

-Tudod, Z, van valami abszurd ebben a barnaüccsi-mániában.

- Te beszélsz, Miss Lucky Charms müzli? - vágtam vissza, miközben kitoltam az ajtón.

-Hé, a Lucky Charms jót tesz az egészségnek.

-Tényleg? És a mályvacukor? Az gyümölcs vagy zöldség?

-Mindkettő. Ugyanolyan különleges, mint én.

Ezt már nem bírtam megállni nevetés nélkül, és ahogy trappoltunk lefelé a lépcsőn, jobban éreztem magam, mint aznap bármikor. Ahogy leértünk az előtérbe, láttuk, hogy az Ikek és Damien már lefoglalták az egyik nagy síkképernyős tévét, és integettek, hogy menjünk oda mi is. Stevie Rae igazat mondott: valódi Dori-tos chipset ettek zöldhagymás dipbe mártogatva (undorítónak hangzik, pedig nagyon finom). Amikor Damien a kezembe nyomott egy nagy pohár barna üdítőt, még jobb kedvre derültem.

-Már azt hittem, le se jöttök - mondta, azzal odébb csúszott, hogy elférjünk mellette. Az Ikek, természetesen, már elfoglaltak két hatalmas, egyforma fotelt, és odahúzták a kanapé mellé.

-Elnézést - mondta Stevie Rae, majd Erinre vigyorgott. - Trónolnom kellett egyet.

-Milyen szép megfogalmazás - felelte Erin.

-Fúj, nem indíthatnánk el inkább a filmet? - kérdezte Damien.

-Nyugi, nálunk van a távirányító.

- Várj! - szóltam rá, mielőtt megnyomta volna a playt. Le volt véve a hang, de megláttam Chera Kimikót a Fox News 23-on. Komor, szomorú arccal beszélt a kamerába. A képernyő alján a következő felirat jelent meg: megtalálták az eltűnt fiú holttestét.

-Hangosítsd fel! - kiáltottam, Shaunee pedig engedelmeskedett.

-A mai nap legfontosabb híre még egyszer-, a Union hátvédjének, Chris Fordnak a holttestét két kajakozó találta meg a péntek délutáni órákban. A holttest az Arkansas folyó szikláin akadt fent, a Huszonharmadik utca körzetében létesített mesterséges gáton. Úgy értesültünk, hogy a fiú halálát a súlyos vérvesztés okozta. Testén számos harapásnyomot találtak, és azt valószínűsítik, hogy valamilyen nagytestű ragadozó marcangolta szét. Többet csak az orvosszakértői vizsgálat után tudunk majd mondani.

A gyomrom, amely végre megnyugodott, most ismét görcsbe rándult. Éreztem, hogy jeges borzongás fut végig rajtam. De a rossz hírek ezzel még nem értek véget. Chera egyenesen a kamerába nézett gyönyörű szemével, és folytatta.

-Nem sokkal a tragikus haláleset felfedezése után kaptuk a hírt, hogy a Union egy másik futballista] a is eltűnt. - A képernyőn megjelent a fényképe egy másik jóképű srácnak, aki a Union hagyományos piros-fehér mezét viselte. - BradHigeonst tegnap délután látták utoljára a Utica Square-i Starbucks közelében, ahol Chrisfényképét ragasztgatta ki a hirdetőablákra. Brad nem csak a csapattársa volt Chrisnek, hanem az unokatestvére is.

-Uramatyám! A Union focistái úgy hullanak, mint a legyek - mondta Stevie Rae. Rám nézett, és elkerekedett a szeme. - Zoey, jól vagy? Nem úgy nézel ki.

-Őt is ismertem.

-Különös - mondta Damien.

-Mindig együtt jártak bulizni. Mindenki ismerte őket, mert unokatesók voltak annak ellenére, hogy Chris fekete, Brad pedig fehér.

-Szerintem nincs ebben semmi különös - mondta Shaunee.

-Ahogy mondod, húgocskám - helyeselt Erin.

Képtelen voltam odafigyelni rájuk. A szívem a torkomban dobogott.^

-Én... én most sétálok egyet.

-Veled megyek - pattant fel Stevie Rae.

-Ne, te csak maradj itt, és nézd a filmet! Csak... csak kiszellőztetem egy kicsit a fejem.

-Biztos, hogy ne menjek veled?

-Biztos. Nemsokára itt leszek. Ewan fenekéről nem akarok lemaradni. - Éreztem a hátamban Stevie Rae aggódó tekintetét (és hallottam, ahogy az Ikrék arról vitáznak Damiennel, hogy tényleg látni lehet-e majd Ewan fenekét vagy sem), de nem törődtem vele, és kisiettem a kollégiumból a hűvös novemberi éjszakába.

Ösztönösen azt az irányt választottam, amerre a legkisebb esélyem volt rá, hogy összefussak valakivel. Kényszerítenem kellett magamat, hogy egyenletesen lélegezzek. Mi a fene ütött belém?'Összeszorult a mellkasom, és úgy émelyegtem, hogy attól féltem, mindjárt elhányom magam. Kicsit enyhült a lüktetés a fülemben, de az idegesség úgy borult rám, mint egy halotti lepel.

Minden porcikám azt üvöltötte, hogy Valami nem stimmel! Valami nagyon nem stimmel!

Séta közben feltűnt, hogy az előbb még tiszta éjszakai égbolt, amelyen csillagok ragyogtak a majdnem telihold társaságában, hirtelen elfelhősödött. A hűvös szellő egyszerre hideggé változott, felkavarta a száraz leveleket, és összekeverte a föld és a szél szagát a sötétségével. Furcsamód ez megnyugtatót, és végre képes voltam összeszedni a gondolataimat.

A lovarda felé vettem az irányt. Lenobia azt mondta, bármikor kimehetek Perszeophonéhoz, ha egy kis magányra vágyom, és gondolkodni akarok. Most pontosan erre volt szükségem, és az, hogy végre volt egy úti célom, némi megnyugvást jelentett az engem körülvevő káoszban.

Odaértem az istállóhoz, a bokszok már csak néhány méterre voltak tőlem, és épp kezdtem megnyugodni, amikor meghallottam a hangot. Először nem tudtam, mi az. Túl halk volt, túl szokatlan. Nalára gyanakodtam. Rá vallana, hogy idáig követ, aztán elkezd panaszkodni, hogy miért nem veszem már fel.

- Cic-cicc - szólongattam halkán, de nem láttam sehol.

Ahogy egyre tisztábban hallottam a hangot, rájöttem, hogy nem macskától származik. Egy mozdulatot láttam a szemem sarkából, és ahogy odakaptam a fejem, egy görnyedt alakot pillantottam meg | bejárati ajtó melletti padon. Csak egyetlen gázlámpa volt a közelben, és a pad pont kívül esett a sárga fénykörön.

Közelebb léptem, és láttam, hogy a padon ülő alak egy ember, illetve egy vámpírjelölt... vagy egy vámpír. Előregörnyedve ült, szinte átkarolva saját magát. Ismét meghallottam a hangot. Most már felismertem. Halk, különös jajveszékelés volt, mintha az illetőnek komoly fájdalmai lennének.

Az első reflexem az volt, hogy sarkon fordulok, és elrohanok, mégsem tettem. Nem lett volna helyes. Ráadásul éreztem, hogy nem szabad elmennem. Akármi is történik a padon, az valami olyan, amivel szembe kell nézmem.

Vettem egy mély lélegzetet, és odaléptem a padhoz.

-Minden rendben?

-Neeem! - Kísérteties, hátborzongató suttogás volt a válasz.

-Tud... tudok valamit segíteni? - kérdeztem, és közben azt próbáltam kitalálni, hogy ki ülhet az árnyékban. A haja világos volt, de az arcát a kezébe temette.

-A víz! Hideg a víz, nagyon hideg és nagyon mély! Nem tud kijönni... nincs menekvés.

Elvette a kezét az arca elől, és felnézett rám, de addigra már tudtam, ki az. Megismertem a hangját. És arra is rájöttem, mi történik vele. Nyugalmat erőltettem magamra. Döbbenet meredt rám. Az arca könnyben úszott.

-Én vagyok az, Aphrodité - mondtam. - Látomásod van. Menjünk el Neferethez!

-Ne! - nyögte. - Ne! Ne vigyél hozzá! Nem hallgatna rám. Már nem hisz nekem.

Eszembe jutott, mit mondott Neferet arról, hogy Nüx visszavonta az Aphroditének adott ajándékát. Akkor én mit vesződjek vele? Kit érdekel, mi van vele? Valószínűleg csak a figyelmet akarja felhívni magára ezzel a kis magánszámmal.

-Úgy is jó. Meg kell mondanom, hogy én sem hiszek neked - mondtam. - Maradj itt, és tartsd meg magadnak a látomásodat! Van fontosabb dolgom is, mint hogy veled foglalkozzam. - Azzal megfordultam, de mielőtt elindulhattam volna Perszeophoné bokszá felé, Aphrodité megragadta a csuklómat.

-Ne menj el! - mondta összekoccanó fogakkal. Látszott, hogy nehezebbre esik a beszéd. - Meg kell hallgatnod!

-Nem, nem kell. - Lefeszítettem az ujjait a csuklómról. - Akármi is történik veled, az a te dolgod, nem az enyém. Neked kell megbirkózni vele.

Elléptem mellőle, és gyors léptekkel elindultam. De nem voltam elég gyors. Utánam kiáltott szavai úgy fűrődtek belém, mint megannyi éles kés.

- Hallgass meg, különben a nagymamád meghal!

KILENCEDIK FEJEZET

- Miről zagyválsz itt? - rontottam neki.
Zihálva szedte a levegőt, és a szeme kezdett felakadni. A sötétben is láttam kivillanni a szeme fehérjét. Megragadtam a vállát, és elkezdtem rázni.
- Mondd el, mit látsz!
Igyekezett uralkodni magán, és kurta mozdulattal intett, hogy üljek le mellé.
- Elmondom - lihegte. - Csak maradj itt!
Leültem mellé a padra, és hagytam, hadd fogja meg a kezem. Nem törődtem vele, hogy olyan erősen szorítja, mintha össze akarná roppantani, nem törődtem vele, hogy az ellenségem és nem lenne szabad megbíznom benne, nem törődtem semmivel azonkívül, hogy nagyinak baja eshet.
- Nem megyek sehová - mondtam komoran. Aztán eszembe jutott, Neferet hogyan próbálta szóra bírni. - Mondd el, mit látsz, Aphrodité!
- Víz! Szörnyű... sáros és hideg. Minden zavaros... nem... nem nyílik a Saturn ajtaja...
Összerándultam, mintha kést döfött volna belém. Nagyinak egy Saturnja volt! Azért vette, mert azt tartották a legbiztonságosabb autónak, ami állítólag bármit kibír.
- De hol van az az autó, Aphrodité? Milyen vízben?
-Az Arkansas folyóban - lihegte. - A híd... összedőlt. - Aphrodité felzokogott, rémült volt a hangja. - Láttam az autót, lezuhant, rá az uszályra! Ég! A kisfiúk... akik integettek a kamionnak, hogy dudáljon... ott vannak az autóban.
Nyeltem egy nagyot.
- Oké, melyik hídon? Mikor? Aphrodité teste hirtelen megfeszült.
Nem tudok kiszállni! Nem tudok kiszállni! A víz... - Szörnyű hang hagyta el a torkát, mint aki haldoklik, aztán a teste hirtelen elernyed.
- Aphrodité! - ráztam meg. - Ébresztő! El kell mondanod, mit láttál!
Lassan megmozdult a szemhéja. Ezúttal nem láttam a szeme fehérjét, és amikor végül kinyitotta, a tekintete teljesen normálisnak tűnt. Aphrodité váratlanul elengedte a kezem, és remegő ujjakkal kifésülte a haját az arcából. Szinte úszott az izzadságban. Pislogott néhányat, mielőtt a szemembe nézett volna. Állta a tekintetemet, de semmit nem árult el az arca és a hangja azonkívül, hogy halálosan kimerült.
- Jó, hogy itt maradtál - mondta.
-Mondd el, mit láttál! Mi történt a nagymamámmal?
-A híd, amelyen áthajt az autójával, összeomlik, ő pedig belezuhan a folyóba, és megfullad - mondta közömbös hangon.
- Nem. Ez nem történhet meg. Melyik híd az? Mikor? Hogyan? Majd én megakadályozom.
Aphrodité ajkán halvány mosoly jelent meg.
- Mi az, hirtelen újra hinni kezdél a látomásaimban?
A nagyit fenyegető veszély szó szerint fizikai fájdalmat okozott. Megragadtam Aphrodité csuklóját, és talpra rántottam.
- Gyerünk!
Megpróbálta kirántani a kezét, de én erősebb voltam.
- Hová viszel?
-Mégis mit gondolsz? Neferehez. Ő majd kiszedi belőled, arra mérget vehetsz.
- Ne! - mondta rémülten. - Neki nem mondom el. Esküszöm, hogy nem. Akármit csinál velem, csak annyit fogok mondani neki, hogy víz meg híd.
- Neferet majd kitalálja a többi.
-Nem fogja. Azt képes megállapítani, ha hazudok vagy eltitkolok valamit, de hogy, mit, azt nem tudja kitalálni. Ha elviszel hozzá, a nagymamád meghal.
Remegni kezdtem.
- Mit akarsz, Aphrodité? Újra te akarsz lenni a Sötétség Lányainak vezetője? Nekem mindegy. Vedd vissza, csak mondd el, mi történik a nagymamámmal!

Aphrodité arca fájdalmasan megvonaglott.

-Te nem adhatod vissza nekem, csak Neferet.

-Akkor mit akarsz?

-Csak azt akarom, hogy higgy nekem, és tudjad, hogy Nüx nem fordított hátat nekem. Azt akarom, hogy higgy a látomásaimnak. -A szemembe nézett. Halk, feszült hangon beszélt. - És azt akarom, hogy ne felejtse el, amit érted teszek. Egy nap Főpapnő lesz belőled, sokkal hatalmasabb, mint Neferet. Ha egyszer szükségem lesz a segítségedre, azt akarom, hogy tudjad, tartozol nekem egy szívességgel.

Azt akartam felelni, hogy ilyet nem ígérhetek. Neferettel szemben nem védhetem meg. Sem most, sem a jövőben. De ha tudnám, se tenném. Aphrodité önző volt és gonosz. Nem akartam tartozni neki; nem akartam, hogy bármi közünk is legyen egymáshoz.

De nem volt más választásom.

-Rendben. Nem viszlek Neferethez. Mit láttál?

-Először add a szavadat, hogy tartozol nekem egy szívességgel! És ne feledd, hogy ez nem egy üres emberi ígélet. Egy vámpír vagy akár egy vámpírelölt szava örökre szól.

-Ha elmondod, hogyan menthetem meg a nagymamámat, a szavam adom, hogy jövök neked egy szívességgel.

-Amikor én akarom - tette hozzá.

-Igen, persze.

-Ki kell mondanod, hogy teljes legyen az esküd.

-Ha elmondod, hogyan menthetem meg a nagymamámat, a szavam adom, hogy jövök neked egy szívességgel, amikor te akarsz.

-Kimondatott, úgy legyen - suttogta. Megborzongtam a hangjától, de nem törődtem vele.

-Mondd el!

-Előbb le kell ülnöm - felelte. Hirtelen ismét remegni kezdett, és lerogyott a padra.

Leültem mellé, és türelmetlenül vártam, hogy összeszedje magát. Amikor beszélni kezdett, éreztem, ahogy a szavaiból áradó rettenet belém is átszivárog, és a lelkem mélyén tudtam, hogy a látomása igazat mond. Ha Nüx meg is haragudott Aphroditére, ma éjszakára megfeledkezett róla.

- Ma délután a nagymamád ráhajt a Muskogee autópályára, és elindul Tulsa felé. - Elhallgatott, és oldalra billentette a fejét, mintha a szél suttogását hallgatná. - Jövő hónapban lesz a születésnapod. Azért jön a városba, hogy ajándékot vegyen neked.

Megleپődtem. Aphroditének igaza volt. Tényleg decemberben van a születésnapom, december huszonegyedikén, ezért soha nem tudtam rendesen megünnepelni. Mindig mindenki össze akarta mosni a karácsonnyal. Még tavaly, amikor tizenhat éves lettem és járt volna nekem legalább egy nagy buli, akkor sem kaptam semmi különlegeset. Tényleg dühítő volt... megráztam magam. Nem ez volt a legmegfelelőbb pillanat, hogy az életem nagy igazságtalanságain rágódjak.

- Oké, ma délután bejön a városba, és mi történik veled? Aphrodité hunyorogni kezdett, mintha a sötétben akarna kivenni valamit.

-Különös. Általában pontosan tudom, miért történnek az efféle balesetek. Például egy repülőgép elromlik vagy valami ilyesmi, de most annyira a nagymamámra koncentráltam, hogy nem tudom, miért omlik össze a híd. - Rám pillantott. - Talán azért, mert ez az első alkalom, hogy olyasvalakit látok meghalni, akit ismerek. Ez teljesen sokkolt.

-O nem fog meghalni - jelentettem ki határozottan.

-Akkor nem szabad ott lennie azon a hídon. Emlékszem az órára a műszerfalon. Három óra tizenötöt mutatott, azért vagyok olyan biztos benne, hogy délután történik.

Önkéntelenül is az órára pillantottam: 6.10. Egy óra múlva világos lesz (nekem le kell feküdnöm), nagy pedig felkel. Ismertem a napirendjét. Hajnalban kelt, és elment sétálni a délelőtti napfényben. Aztán visszament a kis faházába, evett egy könnyű reggelit, és nekiállt elvégezni, amit el kellett a levendulafarmon. Fel fogom hívni, hogy maradjon otthon, még véletlenül se üljön ma kocsiba. Akkor biztonságban lesz. Hirtelen eszembe jutott még valami. Aphroditére néztem.

-De mi van a többi emberrel? Emlékszem, hogy gyerekekről is beszéltél, meg egy másik autóról, ami kigyulladt.

-Igen.

Elkomorodtam.

-Igen, mi?

-Igen, a nagymamád szemszögéből figyeltem az eseményeket, és láttam, ahogy egy csomó autó összeütközik és belezuhan a vízbe. Nagyon gyorsan történt, ezért nem tudom pontosan, hogy hányan voltak.

Mást nem mondott, én pedig undorodva megráztam a fejem.

- Nem akarod megmenteni őket? Azt mondtad, kisfiúk fognak meghalni!

Aphrodité vállat vont.

-Mondtam, hogy a látomásom zavaros. Nem tudom pontosan, hogy hol történt, és a mikorban is csak azért vagyok biztos, mert láttam a dátumot és időpontot a műszerfalán.

-Szóval hagyod, hogy a többiek meghaljanak?

-Mit érdekelnek? A nagymamád meg fogja úszni, ez a lényeg, nem?

-Hánynom kell tőled, Aphrodité. Neked senki se számít saját magadon kívül?

-Hányjál, Zoey, ki nem szarja le? Úgy csinálsz, mintha te olyan tökéletes lennél! A nagymamádon kívül te sem törődsz senkivel.

-Persze, hogy érte aggódom a legjobban! Mert szeretem! De attól még nem kívánom mások halálát. És senki nem is fog meghalni, ha rajtam múlik. Valamit még mondanod kell, amiből kiderül, melyik hídról van szó.

-Már mondtam, a Muskogee autópályán van, de hogy melyik, azt nem tudom.

-Gondolkozz! Mit láttál még?

Felsőhajtott, és behunyta a szemét. Figyeltem az arcát, ahogy összevont szemöldökkel koncentrált, és láttam, hogy összerezzen. Még mindig csukott szemmel megszólalt:

- Várj, nem is. Nem az autópályán van. Láttam egy táblát. Az 1-40-es híd az Arkansas folyó felett, az autópályától jobbra, Webbers Falls közelében. - Kinyitotta a szemét. - Most már tudod, hogy mikor és hogy hol. Többet nem tudok mondani. Azt hiszem, valami nagy hajó, talán egy uszály, nekiütközik a hídnak, ez minden. Semmi olyat nem láttam, ami alapján azonosítani lehetne a hajót. Hogyan akarod megakadályozni?

-Még nem tudom, de valahogy meg fogom - motyogtam.

-Nos, amíg te a világ megmentésén töröd a fejed, én visszamegyek a kollégiumba, és megcsinálom a körmömet. Az igénytelen körmöknél nincs tragikusabb dolog.

-Ugye tudod, hogyha seggfejek a szüleid, az még nem mentség arra, hogy te is seggfej legyél? - kérdeztem. Láttam, hogy megdermed. A háta megfeszült, és ahogy visszafordult felém, a szeme tele volt gyűlölettel.

-Mit tudsz te erről?

-A szüleidről? Nem sokat azon kívül, hogy megpróbálják irányítani az életedet, anyád pedig egy szörnyeteg. A seggfej szülőkről általában? Nagyon is sokat. Az életem az utóbbi három évben, mióta anyám újra férjhez ment, másból sem állt, mint kínos jelenetekből és vitákból a szüleimmel. Szar dolog, de nem ok arra, hogy én is így viselkedjem másokkal.

-Ha tizenhét évig kellett volna egy olyan családban élned, ahol nem csak „kínos jelenetek meg viták” vannak, hanem sokkal rosszabb dolgok, akkor talán lenne némi fogalmad arról, hogy én mit éltem át. De addig ne prédikálj nekem, mert lófászt se tudsz az életemről! - Azzal újra előbújt belőle a régi Aphrodité, akit annyira gyűlöltem. Hátravetette a haját, és a fenekét riszálva elmasírozott.

-Komoly gondok vannak az agyaddal is - mondtam félhangosan, majd visszaültem a padra, és elkezdtem keresni a telefonomat a táskámban. Mindig magamnál tartottam annak ellenére, hogy teljesen le kellett halkítanom, még rezegnie sem volt szabad az iskolában. Ennek egyetlen oka volt: Heath. A majdnem expasim, aki mióta az egyértelműen exlegjobb barátnőmmel, Kaylával megpróbált „kiszabadítani” (szó szerint ezt mondták, az idioták) az Éjszaka Házából, minden addiginál jobban be volt rám indulva. Ez persze nemcsak az ő hibája volt. Ittam ugyanis a véreből, és ezzel elindítottam benne valamit, amit megbélyegzésnek hívnak. És az SMS-ek száma napi húszról most már mindössze két-három darabra csökkent, még mindig nem gondoltam azt, hogy jó ötlet lenne bekapcsolva hagyni a telefonomat. Ahogy kinyitottam, szokás szerint két nem fogadott hívást jelzett, mindkettőt Heath-től. SMS most nem jött egy sem, úgy látszik, mégsem volt reménytelen eset.

Nagyi hangja álmosan szólt bele a telefonba, ahogy felvette, de amint rájött, hogy ki az, azonnal felélénkült.

-Oh, Zoeybird! De jó a te hangodra ébredni - mondta. Elmosolyodtam.

-Hiányzol, nagyí.

-Te is hiányzol, drágaságom.

-Nagyí, furcsa dolgot fogok mondani, de bíznod kell bennem.

-Persze, hogy bízom benned - felelte habozás nélkül. Annyira másmilyen volt, mint az anyám, hogy néha eltűnődtem, hogyan állhatnak rokonságban egymással.

-Oké, igaz, hogy ma délután be akarsz jönni Tulsába, hogy ajándékot vegyél nekem?

Döbrent csend a vonal másik végén, majd nagyí felnevetett.

-Azt hiszem, nehéz lesz titokban tartanom az ajándékokat a vámpírunokám előtt.

-Meg kell ígéred valamit, nagyí. ígérd meg, hogy ma nem mész sehová! Ne szállj be a kocsiba! Ne menj sehová! Csak maradj otthon és pihenj!

- Mi ez az egész, Zoey?

Haboztam, nem tudtam, hogyan mondjam el neki. Nagymamám azonnal megérezte, miről van szó, és halkán így szólt:

- Tudod, hogy nekem bármit elmondhatsz, Zoey. Én hiszek neked.

Akkor vettem csak észre, hogy visszatartottam a lélegzetemet. Ahogy kifújtam a levegőt, gyorsan kimondtam.

- Az I-40-es híd, ami az Arkansas folyó felett halad át Webbers Fallsnál, össze fog dőlni. Úgy volt, hogy te is ott leszel, és meghalsz. - Az utolsó szót olyan halkán mondtam ki, hogy talán csak én hallottam.

-Óh! Uramisten! Le kell ülnöm.

-Nagyí, jól vagy?

-Azt hiszem, igen, de nem így lenne, ha nem figyelmeztettél volna. Egy kicsit azért szédülök. - Valószínűleg felkapott egy magazint a telefon mellől, mert hallottam, ahogy legyezi magát. - Honnan tudod ezt? Látomásod volt?

-Nem nekem. Aphroditének.

-Az a lány, aki korábban a Sötétség Lányainak a vezetője volt? Nem gondoltam volna, hogy jóban vagytok.

Felhorkantam.

-Nem is vagyunk. Nagyon nem. De belebotlottam, amikor éppen látomása volt, és elmondta, mit látott.

-Mebízol abban a lányban?

-Benne nem, de a látomásaiban igen. Láttam, hogy viselkedett, nagyí, mintha tényleg ott lett volna veled. Szörnyű volt. Láta, ahogy lezuhansz, és ahogy azok a kisgyerekek meghalnak... - Képtelen voltam folytatni. Most fogtam csak fel, hogy a nagymamám élete csak egy hajszálon múlt.

-Azt mondtad, mások is voltak a balesetben?

-Igen, a híd összeomlik, és egy csomó autó a folyóba zuhan.

-És velük mi lesz?

-Róluk majd én gondoskodom. Te csak maradj otthon!

-Nem lenne jobb, ha elmennék a hídhöz, és megpróbálnám megállítani őket?

-Nem! Ne menj oda! Senkinek nem esik bántódása, ígérem! De te ne menj sehová! - kérleltem.

-Rendben, szívem. Hiszek neked. Miattam nem kell aggódnod. Itthon maradok. Tedd, amit tenned kell, és ha segítségre van szükséged, hívj! Bármikor.

-Köszönöm, nagyí. Szeretlek.

-Én is szeretlek, u-we-tsi a-ge-hu-tsa.

Miután letettem, egy ideig még ültem, és próbáltam összeszedni magam. De nem sokáig. Egy terv kezdett formálódni az agyamban, és nem volt vesztegetni való időm. Munkához kellett látnom

TIZEDIK FEJEZET

-Miért nem mondjuk el Neferetnek ezt az egészet? Néhány telefonhívással elintézhethetné az egészet, mint a múlt hónapban, amikor Aphrodité előre látta, hogy egy repülő le fog zuhanni a denveri reptéren - mondta Damien, vigyázva, nehogy valaki meghallja. Nemrég értem vissza a kollégiumba, azonnal összeszedtem a bandát, és elmondtam nekik Aphrodité látomásának rövidített verzióját.

-Megígértette velem, hogy nem mondom el Neferetnek. Valami különös párviadal folyik kettőjük között.

-Épp ideje volt már, hogy Neferet rájöjjön, milyen egy ribanc - mondta Stevie Rae.

-A kis kurva - kontrázott rá Shaunee.

-Hogy rohadna meg - helyeselt Erin.

-Most nem az a lényeg, hogy minek hívjuk Aphroditét. A látomásai számítanak, meg azok az emberek, akiket halálos baleset fenyeget - mondtam.

-Azt hallottam, hogy a látomásai már nem megbízhatóak, mert Nüx visszavette tőle a képességet, amit nekiajándékozott - mondta Damien. - Lehet, hogy azért ígértette meg veled, hogy nem szólsz Neferetnek, mert az egészet ő találta ki, hogy megijesszen, és valami olyat csinálj, amivel kellemetlen helyzetbe hozod vagy bajba kevered magadat.

-Én is ezt gondolnám, ha nem láttam volna, miközben a látomása van. De ez nem színjáték volt, biztos vagyok benne. -

-De biztos vagy benne, hogy a teljes igazságot mondta el? - kérdezte Stevie Rae.

Ezen egy pillanatra elgondolkodtam. Aphrodité maga is bevallotta, hogy látomásai egy részét akár Neferet elől is el tudja rejteni. Miből gondoltam, hogy velem nem játssza el ugyanezt? Aztán eszembe jutott falfehér arca, az erő, amellyel megragadta a kezemet, és a félelem a hangjában, ahogy átélte nagymamám halálát. Megborzongtam.

-Igazat mondott. Biznotok kell a megérzéseimben! - A barátaimra néztem. Egyikük sem örült a fejleményeknek, de tudtam, hogy mindannyian megbíznak bennem, és számíthatok rájuk. - A következőt fogjuk tenni. Nagymamámnak már telefonáltam. Ő nem lesz ott a hídon, de egy csomó más ember igen. Ki kell találnunk, hogyan menthetjük meg őket.

-Aphrodité azt mondta, hogy egy uszályszerű hajó nekiütközik a hídnak, és az összedől? - kérdezte Damien.

Bólintottam.

-Akkor mi lenne, ha Neferet nevében felhívnád az uszály kapitányát, és elmondanád neki, hogy az egyik diáknak látomása volt. Az emberek hallgatnak Neferet szavára, nem mernék semmibe venni. Mindenki tudja, hogy az információi sok életet megmentettek már.

-Ez már nekem is eszembe jutott, de nem megy, mert Aphrodité nem látta tisztán a hajót. Abban sem volt biztos, hogy valóban egy uszályról van-e szó. Így azt sem tudom, kivel kellene kapcsolatba lépnem, hogy megakadályozzam. Azt pedig nem mondhatom, hogy én vagyok Neferet. Nem lenne helyes. Azzal csak sokkal nagyobb bajt idéznék a fejemre. Mi a biztosíték rá, hogy akit felhívok, az nem akar utána még egyszer beszélni Neferettel? Ki tudja, mi lenne annak a vége?

- Csúnya dolgok történnének - mondta Shaunee.

- Ja, Neferet rájönne, hogy a ribancnak megint látomása volt, te pedig megszegnéd az ígéretedet, hogy nem szólsz róla - folytatta a gondolatmenetet Erin.

- Oké, szóval a hajó megállítása kizárva, akárcsak az, hogy Neferetnek adom ki magam. Így csak egyetlen választásunk maradt: le kell zárni a hidat - mondta Damien.

- Én is erre gondoltam - helyeseltem.

- Bombariadó! - kiáltott fel hirtelen Stevie Rae. Mindannyian ránéztünk.

- Tessék? - kérdezte Erin.

-Hogy gondolod? - kérdezte Shaunee.

-Felhívjuk a hatóságokat, hogy bombát helyeztünk el a hídon.

-Ez akár működhet is - mondta Damien. - Ha bombariadó van egy épületben, olyankor mindenkit evakuálnak. Ezért gondolom, ha egy hídon van bombariadó, akkor lezárják a hidat legalább arra az időre, amíg meg nem bizonyosodnak róla, hogy kamu volt a fenyegetés.

-Ha felhívom őket a mobilomról, akkor nem tudnak lenyomozni, ugye? - kérdeztem.

-Viccelsz? - rázta a fejét Damien. - Azonnal lenyomoznak. Mái-nem a kilencvenes években vagyunk.

-Akkor mit tegyünk?

-Hívhatjuk őket mobilról. De ahhoz egy eldobható készülékre van szükségünk - magyarázta Damien.

-Azok olyanok, mint az egyszer használatos fényképezőgépek?

-Te hol éltél mostanáig? - kérdezte Shaunee.

-Ki nem hallott még eldobható telefonról? - kérdezte Erin.

-Én - szólalt meg Stevie Rae.

-Erről beszélünk - mondták erre az Ikek egyszerre.

-Tessék - húzott elő Damien egy Nokiát a zsebéből -, ezt használhatod.

-Miért van neked eldobható mobiltelefonod? - tanulmányoztam a készüléket. Teljesen normálisnak tűnt.

-Akkor vettem az elsőt, amikor a szüleim megtudták, hogy meleg vagyok. Mielőtt megjelöltek, állandóan az volt az érzésem, hogy meg akarnak büntetni érte. Nem attól féltem, hogy bezárnak a gardróbba, de azért felkészültem a legrosszabbra. Azóta mindig van nálam egy.

Erre egyikünk sem tudott mit mondani. Szörnyű volt, hogy Damien szülei milyen pszichopata módon álltak a fiuk szexuális irányultságához.

-Kösz, Damien - szólaltam meg végül.

-Nincs mit. Ha végeztél a hívással, kapsz ki, és add vissza nekem! Majd én megsemmisítem.

- Oké.

- És ne felejtse el megemlíteni, hogy a bombát a vízszint alatt rejtettük el. Így jó hosszú időre le kell majd zárniuk a hidat, mire a bűvárok mindent átvizsgálhatnak.

Bólintottam.

-Jó ötlet. Azt fogom mondani nekik, hogy a bomba három óra tizenöt perckor robban, mert ezt az időpontot látta Aphrodité a nagymamám kocsijának a műszerfalán.

-Nem tudom, mennyi időbe telik egy ilyen dolog, de szerintem az lesz a legjobb, ha fél három körül telefonálsz, hogy legyen idejük lezárni a hidat, de még ne tudjanak rájönni, hogy kamu a fenyegetés, mert akkor túl hamar megindul újra a forgalom - mondta Stevie Rae.

-És kit fogunk felhívni? - kérdezte Shaunee.

-Nem tudom. - Éreztem, hogy a stressztől már sajog a vállam, és tudtam, hogy szörnyű fejfájásom lesz, ha ez az egész véget ér.

Üssük be a Google-ba - mondta Erin.

-Ne - vágta rá gyorsan Damien. - Nem csinálhatunk semmi olyat, ami lenyomozható. Egyszerűen csak hívjuk fel az FBI helyi irodáját! Az benne lesz a telefonkönyvben is. Ők pedig ugyanazt teszik majd, mint mindig, ha egy elmebeteg bombával fenyegetőzik.

-Mármint lenyomozzák, és élete hátralévő részére rács mögé dugják? - kérdeztem komoran.

-Nem, nem fognak elkapni. Nem lesz semmilyen nyom, amin elindulhatnak. Nincs okuk azt feltételezni, hogy közülünk telefonált valaki. Hívd fel őket fél három körül! Mondd meg nekik, hogy bombát helyeztél el a híd egyik tartópillérén a víz szintje alatt, mert... - Damien elhallgatott.

-Mert elegend van a környezetszennyezésből! - csiripelte Stevie Rae.

-A környezetszennyezésből? - kérdezett vissza Shaunee.

-Nem hiszem, hogy a környezetszennyezésre kellene hivatkozni. Inkább azért, mert megelégedtem, hogy a kormány állandóan beleavatkozik az emberek magánéletébe - mondta Erin.

Döbbsen néztem rá. Miből lesz a cserebogár!

- Gyönyörűen mondtad, húgocskám - dicsérte meg Shaunee.

Erin elvigyorodott.

-Apám is ilyeneket szokott mondani. Büszke lenne rám, ha ezt hallaná. Mármint nem azt, hogy robbantással fenyegetőzünk, hanem a többit.

-Értjük, húgocskám.

-Én még mindig azt mondom, hogy a környezetszennyezés ellen kellene tiltakozni. A környezetszennyezés nagyon komoly probléma - kötötte az ebet a karóhoz Stevie Rae.

-Oké, mi lenne, ha azt mondanám, hogy elegendő van a kormány beavatkozásából és a folyók szennyezéséből? Ez megmagyarázná a hídra szerelt bombát. - Értetlenül meredtek rám. Felsőhajtottam. - Mert a folyók szennyezése ellen tiltakozunk.

-Óóóóó - mondták egyszerre.

-Nagyon okostóni terroristák leszünk - jegyezte meg Stevie Rae kuncogva.

-Szerintem az egyáltalán nem baj - mondta Damien.

-Akkor megegyeztünk? Felhívom az FBI-t, és mindannyian tartjuk a szánkat Aphrodité látomásával kapcsolatban.

Bólintottak.

-Rendben. Oké. Keresek egy telefonkönyvet, és megnézem benne az FBI számát, aztán...

Mozgást láttam a szemem sarkából, és ahogy odanéztem, Nefere-t pillantottam meg, amint két öltönyös férfi társaságában belép a kollégiumba. Mindenki azonnal elhallgatott, és hallottam, ahogy valaki azt suttogja: „Ezekemberek... ”Több időm azonban nem maradt gondolkodni, mert egyértelmű volt, hogy Neferet és a két férfi egyenesen felém tartanak.

- Áh, Zoey, hát itt vagy. - Neferet szokásos kedves mosolyát villantotta rám. - Ez a két úriember beszélni szeretne veled. Szerintem jobb lesz, ha bemegyünk a könyvtárba. Néhány percnél nem tarthat tovább. - Neferet királynőhöz méltó mozdulattal intett az öltönyösöknek meg nekem, hogy kövessük, és kivonult a társalgóból. Mindenki tátott szájjal bámult ránk, ahogy beléptünk abba a kis szobába, amit a kollégium könyvtárának hívtunk, de ami valójában csak egy számítógépterem néhány kényelmes székkal meg egy polcnyi könyvvel kiegészítve. Két lány volt odabent, de Neferet gyorsan kiharcolta őket. Ahogy kimentek, Neferet becsukta mögöttük az ajtót, és szembefordult velünk. A számítógép felett lógó órára pillantottam. 7:06. Szombat reggel. Mi folyik itt?

-Zoey, ez itt Marx nyomozó - mutatott a magasabbik férfira - és Martin nyomozó a tulsai rendőrség gyilkossági csoportjától. Fel akarnak neked tenni néhány kérdést arról a fiúról, aki tegnap halt meg.

-Rendben - feleltem, és azon tűnődtem, vajon miféle kérdésük lehet hozzám. Nem tudtam semmit. Alig ismertem Christ.

-Miss Montgomery... - kezdte Marx, de Neferet azonnal közbevágott.

-Redbird - mondta.

-Pardon?

- Zoey hivatalosan megváltoztatta a vezetéknevét Redbirdre, amikor a múlt hónapban csatlakozott iskolánk tanulóihoz. Ez minden diákunknak jogában áll. Sokat segít a felnőtté válásban.

A rendőr kurtán bólintott. Nem tudnám megmondani, hogy idegesítette-e a közbeszólás vagy sem, de abból, ahogy Neferetre nézett, inkább arra tippeltem, hogy nem.

- Miss Redbird - fogott bele újra. - Azt az információt kaptuk, hogy ön ismeri Chris Fordot és Brad Higeonst. Igaz ez?

- Ja, vagyis igen - javítottam ki magam gyorsan. Nem ez volt a megfelelő időpont arra, hogy ostoba tininek tettessem magam. - Ismerem... vagyis ismertem mindkettőjüket.

-Hogy érti azt, hogy ismerté? - kérdezte Martin nyomozó, az alacsonyabbik élesen.

-Úgy, hogy mostanában már nem szoktam emberekkel találkozni, de mielőtt megjelöltek volna sem sokat voltam együtt Chrisszel és Braddel. - Azon gondolkodtam, vajon miért rivallt úgy rám, aztán rájöttem, hogy mivel Chris meghalt, Brad pedig eltűnt, valószínűleg túl nagy jelentőséget tulajdonítottak a múlt idő használatának.

- Mikor találkozott utoljára a két fiúval? - kérdezte Marx. Beharaptam az ajkamat, és próbáltam felidézni, hogy mikor is.

- Hónapokkal ezelőtt, még a futballszezon kezdete előtt. Akkor voltam két vagy három bulin, és ők is ott voltak.

- Tehát nem velük ment oda? Értetlenül néztem rájuk.

-Nem. Én a Broken Arrow irányítójával jártam akkor. Kizárólag ezért ismerem a Union focistáit. - Elmosolyodtam, hátha sikerül oldanom a feszült hangulatot. - A legtöbben azt gondolják, hogy a Unionba járók utálják a BA-sokat. De ez nem igaz. Többségük együtt nőtt fel, és sokan közülük még mindig jó barátok.

-Miss Redbird, mióta is van itt az Éjszaka Házában? - kérdezte az alacsonyabb rendőr, mintha észre sem vette volna, hogy kedves próbálok lenni vele.

-Zoey szinte napra pontosan egy hónapja csatlakozott hozzánk - válaszolta helyettem Neferet.

-Az egy hónap alatt meglátogatta itt Chris vagy Brad?

-Nem - feleltem döbbenet.

-Azt akarja ezzel mondani, hogy senki nem látogatta meg a régi ismerősei közül? - kérdezte hirtelen Martin.

Teljesen váratlanul ért a kérdés, és azonnal kiült az arcomra a büntudat. Szerencsére Neferet közbelépett, és megmentett.

- Két barátja felkereste Zoeyt az első héten, de nem hiszem, hogy azt hivatalos látogatásnak lehetne nevezni - mondta mosolyogva, mintha csak azt akarná üzeni vele a nyomozóknak, hogy fiatalság bolondság. Aztán felém fordult, és bátorítóan intett a fejével. - Meséld csak el az uraknak, hogy a barátaid milyen partizánakciót eszeltek ki!

Neferet a szemembe nézett. Annak idején elmondtam neki, ahogy Heath meg Kayla felmászott a falra, hogy kiszabadítson engem. Heath-nek legalábbis ez volt a terve. Kayla, az exlegjobb barátnőm csak azért jött el, hogy egyértelművé tegye számomra: jogot formál Heath-re. Ezt mind elmeséltem Neferetnek, sőt még többet is. Hogy véletlenül megkóstoltam Heath vérért, amit Kayla észrevett, és teljesen elveszítette a fejét. Neferet zöld szeméből azt olvastam ki, hogy jobb, ha ezt a vérivós jelenetet megtartom magamnak. Eszem ágában sem volt ellenkezni vele.

- Tényleg csak ennyi történt, és ez is már majdnem egy hónapja. Kayla és Heath azért jöttek, hogy kiszabadítsanak. - Megráztam a fejem, hogy lássák, micsoda örültség volt ez szerintem.

A magas rendőr azonnal lecsapott a két névre.

-Kayla és Heath kicsoda?

-Kayla Robinson és Heath Luck - feleltem. (Igen, Heath vezetékneve tényleg Luck, azaz szerencse, de az egyetlen dolog, amiért szerencsésnek mondhatja magát, az az, hogy még soha nem kapták ittas vezetésen.) - Heath-nek nem vág valami gyorsan az esze, és Kayla is csak a cipőkhöz ért, máshoz nem nagyon. Egyszerűen nem gondolták végig, hogy én elkezdtem vámpírrá változni, és ha elhagyom az Éjszaka Házát, akkor meghalok. Így hát elmagyaráztam nekik, hogy nem egyszerűen nem akarok, de nem is tudnék elmenni innét. Ennyi volt az egész.

-Semmi szokatlan nem történt, amikor találkozott a barátaival?

-Úgy érti, amikor visszajöttem a kollégiumba?

-Nem. Hadd fogalmazzam meg újra. Semmi szokatlan nem történt akkor, amikor Kaylával és Heath-szel találkozott? - kérdezte Martin.

Nyeltem egyet.

-Nem. - Ami igazából nem volt hazugság. Egy vámpírjelölttől nem szokatlan, ha vérszomjat érez. Általában egy kicsit később szokott jelentkezni, de a Jelem és a hozzá kapcsolódó tetoválásaim sem voltak hétköznapiak. Arról nem is beszélve, hogy egyetlen más vámpírnak vagy vámpírjelöltnek sem jelentek még meg a vállán vagy a hátán. Ne szépiítsuk, nem vagyok átlagos.

-Nem vágta meg a fiú csuklóját, és nem ivott a véreből? - kérdezte a rendőr jeges hangon.

-Nem! - kiáltottam.

-Vádolják valamivel Zoeyt? - lépett közelebb hozzám Neferet.

-Nem, hölgyem. Csak felteszünk neki néhány kérdést, mert szeretnénk minél pontosabb képet kapni arról, hogy Chris Ford és Brad Higeons kikkel álltak kapcsolatban. Számos szokatlan vetülete van ennek az ügynek, amelyek. ...-Az alacsony rendőr folytatta a szövegelést, miközben a gondolataim vadul cikáztak jobbrabalra.

Mi folyik itt? Nem vágta meg Heath csuklóját, csak megkarmoltam. De nem szándékosan. És nem „ittam” a véreből, inkább csak lenyaltam. De honnan a fenéből tudtak erről? Heath nem volt egy észlény, de azt azért nem feltételeztem róla, hogy azzal hanceg (főleg rendőröknek), hogy a csaj, akire hajt, vért iszik. Nem. Heath biztosan nem beszélt róla, akkor pedig...

Hirtelen leesett, hogy miért faggatnak engem.

-Valamit hadd mondjak el Kayla Robinsonról - szólaltam meg hirtelen, félbeszakítva ezzel az alacsonyabb rendőr unalmas tirádáját. - Láttam, ahogy csókolózom Heath-szel. Igazából Heath csókolt meg engem. Kaylának pedig tetszik Heath. - Egyik rendőrről a másikra néztem. - Nagyon tetszik neki, és most,

hogy én félreálltam az útból, mindenáron járni akar vele. Ezért pöccent be annyira, amikor meglátta, hogy csókolózunk, és azonnal elkezdett kiabálni, mint egy eszelős. Jó, bevallom, én sem viselkedtem felnőtt módjára. Dühös lettem rá. Hiszen a legjobb barátnőm volt, erre ráhajtott a pasimra. A lényeg az, hogy... - haboztam, nehezemre esett bevallani, hogy mit mondtam - ...végül odaszóltam valami nem túl kedveset Kaylának, amitől megrémült, és elszaladt.

-Mi volt az a nem kedves dolog, amit mondott neki? - kérdezte Marx nyomozó.

Felsóhajtottam.

-Valami olyasmi, hogyha nem tűnik el, lerepülök a falról, és kiszívom a vérét.

-Zoey! - förmedt rám Neferet szigorúan. - Tudod, hogy ilyet nem szabad mondani. Amúgy is van elég problémánk, nem kell még szándékosan is ijesztgetni az embereket. Nem csoda, hogy szegény kislány elment a rendőrségre.

-Tudom. Nagyon sajnálom. - Noha értettem, hogy Neferet részéről ez csak színjáték, akkor is megborzongtam a hangjában rejlő erőtlől. A nyomozókra pillantottam. Tágra meredt szemmel bámulták Neferetet. Úgy látszik, mostanáig csak a nyilvánosságnak szánt arcát mutatta nekik. Fogalmuk sem volt, mekkora erővel állnak szemben.

-És azóta nem találkozott egyikükkel sem? - kérdezte a magasabbik rendőr pár másodpercnyi kínos csend után.

-Csak egyszer, és akkor is csak Heath-szel, a samhain szertartás alatt.

- A mi alatt?

-Samhainnak hívjuk azt az éjszakát, amelyet maguk valószínűleg Halloweenként ismernek - magyarázta Neferet. Ismét lélegzetelállítóan kedves és gyönyörű volt. Meg tudtam érteni, hogy a rendőrök miért vannak összezavarodva, de azért viszonozták a mosolyát. Hogy tisztában voltak-e vele, Neferet mekkora hatalommal rendelkezik? Valószínűleg nem. - Folytasd, Zoey! - szólt oda nekem.

-Összejöttünk néhányan, és tartottunk egy szertartást. Olyasmit, mint a kinti istentiszteletek - magyaráztam. Valójában semmi köze nem volt a kinti istentiszteletekhez, de mégsem állhattam neki elmondani két embernek, hogyan idéztük meg régen halott vámpírok vérszomjas szellemét. Neferetre pillantottam. Bátorítóan bólintott. Vettem egy mély lélegzetet. Tudtam, hogy gyakorlatilag bármit mondhatok. Heath semmire sem emlékezett abból az éjszakából, pedig majdnem megölték a vámpírszellemek. Neferet gondoskodott róla, hogy ez az emlék örökre blokkolva legyen a memóriájában. Csak annyi maradt meg neki, hogy rám talált egy nagy társaságban, majd elájult. - Heath belógott a szertartásra. Nagyon kellemetlen volt, mert... nos... teljesen kiütötte magát.

- Heath részeg volt? - kérdezte Marx. Bólintottam.

-Igen, részeg volt. De nem akarom bajba keverni. - Azt már korábban eldöntöttem, hogy Heath szerencsétlen és remélhetőleg csak átmeneti kísérleteit a fűvel nem említem meg.

-Heath nincs bajban.

-Az jó. Nem járunk már együtt, de alapvetően rendes srác.

-Miatta nem kell aggódnia, Miss Redbird, csak mondja el nekünk, hogy mi történt!

-Igazából semmi. Betolakodott a szertartásunkra, és nagyon kínos helyzetet teremtett. Mondtam neki, hogy menjen haza, és ne jöjjön vissza többet, meg hogy köztünk mindennek vége. Teljesen hülyét csinált magából, aztán elájult. Otthagytuk. Ennyi történt.

-Azóta nem találkozott vele?

-Nem.

-Nem is hallott felőle?

-De, azóta is hívogat, és idegesítő üzeneteket hagy a hangpostámon. De kezd javulni a helyzet - tettem hozzá gyorsan. Tényleg nem akartam bajba keverni. - Azt hiszem, lassan felfogja, hogy tényleg vége. A magasabb rendőr befejezte a jegyzetelést, majd benyúlt a zsebébe, és előhúzott egy műanyag tasakot, amiben volt valami.

- Miss Redbird, ismerős ez a tárgy? Látta már valamikor?

-Odaadta a tasakot. Azonnal felismertem, hogy mi van benne. Egy fekete bársonyszalagon lógó ezüst nyakék. A drágakövekkel díszített nyakék két félholdat mintázott, amelyek közrefogtak egy teliholdat. Az Istennő hármasszimbóluma volt - anya, szűz és vénasszony. Nekem is volt egy ilyenem, mert a Sötétség Lányaainak vezetője ilyet viselt.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

- Ezt meg honnan szerezték? - kérdezte Neferet. Hallani lehetett, hogy próbál uralkodni magán, a hangjának mégis volt egy dühös éle, amelyet képtelen volt elrejtteni.
- Chris Ford holtteste mellett találtuk ezt a nyakláncot. Kinyitottam a számat, de képtelen voltam bármit is mondani.
Éreztem, hogy elsápadok, a gyomrom pedig fájdalmas görcsbe rándult.
- Felismeri ezt a nyakláncot, Miss Redbird? - kérdezte újra Marx nyomozó.
Nyeltem egy nagyot, és megköszörültem a torkom.
- Igen. Ez a Sötétség Lányai vezetőjének a nyakéke.
-Sötétség Lányai?
-A Sötétség Lányai és Fiai egy exkluzív iskolai szervezet, amely a legkiválóbb diákjainkból áll - mondta Neferet.
- Ön is tagja ennek a szervezetnek? - kérdezte.
-Én vagyok a vezetője.
-Akkor megmutatná nekünk a nyakláncát?
-Nincs... nincs most nálam. Fent van a szobámban. - Úgy éreztem, sokkos állapotba kerültem.
- Uraim, gyanúsítják valamivel Zoeyt? - kérdezte Neferet. Halkan beszélt, hangjából mégis olyan visszafojtott düh és fenyegetés sugárzott, hogy beleborzongtam, és felállt tőle a szőr a karomon. A két nyomozó ideges pillantásából látszott, hogy rájuk is hasonló hatással volt.
- Nem, hölgyem, csak kérdéseket teszünk fel neki.
-Mi okozta a halálát? - A hangom erőtlen volt, mégis abnormálisan hangosnak tűnt a Neferetet körülengő feszült csendben.
- Számos seb és az azok miatt bekövetkező vérvesztés - felelte Marx.
- Valaki leszúrta egy késsel? - A híradóban azt mondták, hogy egy állat marcangolta szét, de hiába tudtam a választ, úgy éreztem, muszáj feltennem a kérdést.
Marx megrázta a fejét.
- Késsel nem lehet ilyen sebeket ejteni. Inkább karmolás- és harapásnyomoknak látszanak.
-Szinte az összes vért kiszívták a testéből - tette hozzá Martin.
-És most azért vannak itt, mert vámpírtámadásra gyanakodnak - mondta Neferet komoran.
-Azért vagyunk itt, mert választ akarunk kapni a kérdéseinkre, hölgyem.
-Akkor azt javaslom, végezzenek egy véralkohol-vizsgálatot a halott fiún. Amennyit tudok róla és a barátairól, rendszeresen ittak. Valószínűleg részegen beleesett a folyóba. A sebeket pedig alighanem a sziklák ejtették rajta, esetleg valamilyen állat. Gyakran előfordul, hogy prérifarkasok bukkannak fel a folyónál, még Tulsa határain belül is - érvelt Neferet.
-Igen, hölgyem. A vizsgálatok már folyamatban vannak. Hiába szívták ki a vérét, így is sok minden ki fog derülni belőlük.
-Remek. Biztos vagyok benne, hogy a fiú részeg volt, de az is lehet, hogy valamilyen könnyű drog hatása alatt állt. Szerintem jobban tennék, ha valamilyen ésszerűbb magyarázatot keresnének a vámpírtámadásnál. Jól sejtem, hogy ezzel végeztünk is?
-Még egy utolsó kérdés, Miss Redbird - fordult felém Marx nyomozó. - Hol volt csütörtökön nyolc és tíz óra között?
-Este? - kérdeztem vissza.
-Igen.
-Az iskolában. Itt. Óráam volt. Martin kérdően nézett rám.
-Iskolában? Este nyolckor?
- Talán jobb lett volna, ha néhány dolognak utánanéznék, mielőtt nekiállnak a diákjaimat faggatni. Az Éjszaka Házában este nyolctól hajnali háromig tart a tanítás. A vámpírok jobban kedvelik az éjszakát. - Még mindig volt valami fenyegető Neferet hangjában. - Zoey éppen órán volt, amikor az a fiú meghalt. Most már akkor végeztünk?

- Miss Redbirddel egyelőre igen. - Marx visszalapozott néhány oldalra a noteszban, amelybe jegyzetelt, majd hozzátette: - Beszélünk kell még Loren Blake-kel.

Próbáltam közömbös maradni Loren nevének hallatán, de tudom, hogy a testem önkéntelenül is rándult egyet, és hirtelen elpirultam.

- Sajnálom, de Loren tegnap éjszaka elrepült az iskola magángépével. A keleti partra utazott, hogy személyesen segítse azokat a diákjainkat, akik bejutottak a Shakespeare-monológ verseny döntőjébe. De szólni fogok neki, hogy azonnal hívja fel magukat, amint visszatér vasárnap - mondta Neferet, és elindult az ajtó felé, egyértelműen jelezve ezzel, hogy a beszélgetésnek részéről vége.

Marx azonban nem mozdult. Még mindig engem nézett. Lassan a zsebébe nyúlt, és elővett egy névjegyet.

-Ha bármi eszébe jutna - mondta, miközben átnyújtotta nekem -, ami segíthet nekünk kideríteni, hogy ki tette ezt Chrisszel, kérem, hívjon fel! - Aztán biccentett egyet Neferet felé. - Köszönjük, hogy időt szakított ránk, hölgyem. Vasárnap újra eljövünk, hogy beszéljünk Mr. Blake-kel.

-Kikísérem önöket - mondta Neferet. Megszorította a vállamat, majd kilibbent a teremből, a két nyomozó pedig követte.

Én csak ültem ott, és próbáltam összeszedni a gondolataimat. Neferet hazudott, és nem csak azzal kapcsolatban, hogy ittam Heath véréből, illetve hogy Heath majdnem meghalt a samhain szertartás alatt.

Lorenről is hazudott. Tegnap éjszaka nem repülhetett el, hajnalban ugyanis velem volt a keleti falnál.

Összekulcsoltam a két kezemet, úgy próbáltam csillapítani az egész testemet rázó remegést.

Végül csak tízkor (természetesen délelőtt tízkor) kerültem ágyba. Damien, az Ikrék és Stevie Rae mindent tudni akartak a nyomozók látogatásáról, én pedig szívesen elmeséltem nekik. Azt gondoltam, ha még egyszer végigmegyek az egész beszélgetésen, talán sikerül rájönnöm, mi a fene folyik itt. Tévedtem. Egyikünk sem tudott rájönni, mit kereshetett egy Sötétség Lányai-nyakék egy ember holtteste mellett. Igen, ellenőriztem, az anyám az ékszeres dobozomban volt. Erin, Shaunee és Stevie Rae meg voltak győződve róla, hogy valamilyen módon Aphrodité állhat az egész mögött, sőt talán még a gyilkossághoz is köze van. Damiennek és nekem azonban voltak kétségeink efelől. Aphrodité ki nem állhatta az embereket, ez azonban nem jelentett egyet azzal, hogy elrabol és meggyilkol egy kisportolt testalkatú futballistát. Ez valahogy nem illett a stílusához. Sosem mutatkozott emberek társaságában. És, igen, régebben valóban volt egy olyan nyakéke, de Neferet elvette tőle, és nekem adta azon az éjjelen, amikor én lettem a Sötétség Lányainak és Fiainak vezetője.

Abban viszont mindannyian egyetértettünk, hogy „Kayla, az a bűdös kurva” (ahogy az Ikrék hívták) mondta a rendőröknek, hogy én vagyok a gyilkos, mert féltékeny volt, hogy Heath még mindig utánam kajtat. A rendőrségnek nyilvánvalóan nem volt gyanúsítottja, ha egy féltékeny tinédzser szavára adva azonnal berohantak az Éjszaka Házába. A vérivásról természetesen nem tudtak a barátaim. Még mindig nem tudtam rávenni magam, hogy elmeséljem nekik, amint ittam (vagyis nyaltam egyet) Heath véréből. Ezért ugyanazt a szerkesztett változatot meséltem el nekik, amit a két nyomozónak. A valódi történetet (Heath és Bűdös Kurva Kayla mellett) csak Neferet és Erik ismerte. Neferetnek elmondtam, Erikkel pedig közvetlenül a Heath-szel való nagyjelenetem után találkoztam, ezért ő is tudta az igazságot. Nagyon hiányzott már Erik. Olyan elfoglalt voltam az elmúlt néhány napban, hogy alig gondoltam rá, de ma megint eszembe jutott, milyen jó lenne beszélni valakivel, aki nem Főpapnő.

Vasárnap, nyugtatgattam magam, miközben próbáltam elaludni. Erik vasárnap jön vissza. Ugyanazon a napon, amikor Loren. (Nem, elhatároztam, hogy arra nem fogok gondolni, ami Loren és köztem történik, arra pedig még annyira sem, mennyi szerepe van ennek abban, hogy nekem mostanáig nem hiányzott Erik.) De Lorentől vajon mit akartak a rendőrök? Erre egyikünk sem tudott rájönni.

Felsőhajtottam, és megpróbáltam lazítani. Utálom, amikor fáradt vagyok, de nem tudok elaludni. Az agyamat azonban képtelen voltam kikapcsolni. Nemcsak a Chris Ford/Brad Higeons ügy nyugtalanított, hanem az is, hogy hamarosan fel kell hívnom az FBI-t, és el kell játszanom, hogy terrorista vagyok. Ha ehhez hozzávesszük, hogy hamarosan le kell vezetnem életem első Teliholdi Szertartását, és még egy percet sem gondolkodtam rajta, akkor nem csoda, hogy szörnyű fejfájásom volt.

Az ébresztőórámról pillantottam. 10:30. Négy óra múlva fel kell hívnom az FBI-t, aztán ki kell találnom, hogyan fogom végigcsinálni a mai napot, miközben várom a híreket a (remélhetőleg elhárított) hídkatasztrófáról, (a remélhetőleg életben lévő) Brad Higeonsról, és készülök a szertartásra, amelyen (remélhetőleg) nem csinálok hülyét magamból mindenki szeme láttára.

Stevie Rae, aki szerintem fejen állva is képes lenne elaludni egy hóviharban, halkan hortyogott a szoba másik felében. Nála összegömbölyödve feküdt a párnámon, a fejem mellett. Kivételesen ő sem panaszkodott most, csak szuszogott egyenletesen. Kicsit aggódtam miatta, nem allergiás-e valamire. Rengeteget tüszögött. De aztán arra jutottam, hogy az ilyen mondvacsinált problémák nélkül is van elég gondom. Nála egyáltalán nem látszott betegnek, olyan kövér volt, mint egy töltött pulyka. A pocakja akkora volt, mintha erszénye volna, és egy kis kengurut rejtegetne benne. Valószínűleg ezért lélegzett olyan nehezen. Ennyi macskahajat nem lehetett egyszerű cipelni.

Behunytam a szemem, és elkezdtem birkákat számolni. Szó szerint. Állítólag ez működik. Így hát elképzeltem magamnak egy legelőt meg egy kaput, és a göndör szőrű fehér birkák nekiálltak átugrálni azon a kapun. (Azt hiszem, így kell álombirkákat számolni...) Az ötvenhatodik birkára még emlékszem, aztán végre elaludtam. Álomban birkák szaladgáltak a Union piros-fehér mezében. Egy birkapásztor irányította őket a kapuhoz, amelyet át kellett ugraniuk (úgy nézett ki, mint egy mini futballkapu). Álombéli önmagam a pálya fölött repült, mint valami szuperhős. A pásztor arcát nem láttam, de annyit hátulról is meg tudtam állapítani, hogy egy gyönyörű, magas nő az. Vörösesbarna haja a derekát verdeste. Mintha megérezte volna, hogy figyelem, megfordult, és mohazöld szemét az enyémbé mélyesztette. Elvigyorodtam. Természetesen Neferet volt az, még álomban is ő irányított mindent.

Intettem neki, de ahelyett, hogy visszaintett volna, Neferet dühösen összevonta a szemöldökét, és hirtelen megpördült. Mint egy őrjöngő vadállat, megragadta az egyik futballbirkát, felemelte, és abnormálisan éles körme egyetlen mozdulatával elvágta a torkát, majd az állat vérző torkába temette az arcát. Álomban egyszerre találtam rémisztőnek és vonzónak azt, amit Neferet művelt. El akartam fordítani a fejem, de képtelen voltam rá. Aztán a birka teste hirtelen vibrálni kezdett, mint valami forrongó folyadék egy fazékban. Pislogtam egyet, és a következő pillanatban már nem egy birka volt az, hanem Chris Ford, akinek tágra nyílt, élettelen szeme vádlón meredt rám.

Rémülten felsikoltottam, és megpróbáltam elszakítani a tekintetemet a véres jelenettől, de nem sikerült, mert már nem Neferet volt az, aki Chris Ford torkát marcangolta, hanem Loren Blake. Mosolyogva pillantott rám, miközben a szájából csöpögött a vér. Képtelen voltam máshová nézni, döbbenet meredtem rá...

Megrázkódott a testem, és egy ismerős hang úszott felém a levegőben. Először csak egy halk suttogás volt, amit alig hallottam, de ahogy Loren az utolsó csepp vért is kiszívta Chris nyakából, a szavak nemcsak hallhatóvá, de láthatóvá is váltak. Ezüstösen csillogva táncoltak a levegőben, és ugyanolyan ismerősek voltak, mint a hang.

...Ne feledd, hogy a sötétség nem egyenlő a gonosszal, mint ahogy a világosság sem jelent mindig jót! Kipattant a szemem, és zihálva ültem fel az ágyban. Egész testemben remegtem, és közben enyhe émelygést éreztem a gyomromban. Az órára pillantottam: 12:30. Halkan felnyögtem. Alig két órát aludtam. Nem csoda, hogy ilyen szarul éreztem magam. Halkan kimentem a Stevie Rae-vel közös fürdőszobánkba, és vizet fröcsköltem az arcomra, hogy magamhoz térjek. Ilyen egyszerűen azonban nem tudtam megszabadulni attól a baljós előérzettől, amit ez a bizarr álom okozott.

Az biztos, hogy most már képtelen lettem volna visszaaludni. Fásultan odasétáltam az elfüggönyözött ablakhoz, és kikukucsáltam. Szürke, borongós idő volt. Felhők takarták a napot, a szemerkélő eső pedig mindent elmosódottá tett. Tökéletesen illetti a hangulatomhoz, és a napfényt is elviselhetőbbé tette számomra. Mikor is volt utoljára, hogy napközben odakint jártam? Végiggondoltam, és rájöttem, hogy több mint egy hónapja nem jártam a szabad ég alatt napfelkelte után. Megborzongtam. Hirtelen úgy éreztem, képtelen vagyok itt maradni. Klausztofóbiás félelem tört rám, mintha egy sírboltban vagy egy koporsóban lettem volna.

Visszamentem a fürdőszobába, és kinyitottam azt a kis üvegcsét, amelyben a speciális alapozót tartottuk. Ezzel a kenőccsel teljesen el lehetett rejteni a tetoválásokat. Amikor először beléptem az Éjszaka Házába, rögtön pánikba estem, amikor rájöttem, hogy soha életemben nem találkoztam még egyetlen vámpírjelölttel sem. De tényleg. Ebből természetesen azt a következtetést vontam le, hogy a vámpírjelölteket négy évig bezárva tartják az iskola falai között. Nem sok idő kellett hozzá, hogy rájöjjek, erről szó sincs: a vámpírjelöltek szabadon mozoghatnak, de ha valaki úgy dönt, hogy kilép az iskola területéről, annak két fontos szabályt be kell tartania. Először is el kell fednie a Jelét, és nem viselhet semmilyen megkülönböztető iskolai jelzést.

Másodszor (és számomra most ez volt a fontosabb), attól fogva, hogy egy vámpírjelölt belép az Éjszaka Házába, szoros közelségben kell lennie felnőtt vámpírokkal. Az emberből vámpírrá való Átváltozás bizarr és összetett folyamat volt, még a tudósok sem értették teljes egészében. Egy dolog azonban biztos: ha egy vámpírjelöltet leválasztottak a felnőtt vámpírokról, a folyamat felgyorsult, és a jelölt meghalt. Kivétel nélkül mindig. Ezért elhagyhattuk ugyan az iskolát, ha például vásárolni akartunk, de néhány óránál tovább nem maradhattunk távol, különben behaltunk volna. Nem csoda, hogy azt hittem, soha nem láttam korábban egyetlen vámpírjelöltet sem. Valószínűleg láttam, de 1. a Jele el volt rejtve, és 2. nem volt annyi ideje lófrálni, mint a legtöbb tinédzsernek. Ha kimentek, a vámpírjelöltek elmaszkírozták magukat, és igyekeztek minél előbb elintézni a dolgukat.

Az álcázás egyébként sem volt hülyeség. Nem arról volt szó, hogy bujkálni akartak volna az emberek között vagy kémkedni. Az igazság az, hogy az emberek és a vámpírok kapcsolata nagyon törekeny volt, és senkinek nem állt érdekében felrúgni ezt a bizonytalan érvényű békét. Ha kitudódna, hogy a vámpírjelöltek vásárolni járnak meg moziba, mint a normális tinédzserek, az csak rontana a helyzeten. Szinte láttam lelki szemeim előtt, hogy milyen arcot vágna a mostohabárom, ha ezt megtudná. Valószínűleg azt mondaná, hogy a fiatal vámpírok bandákba verődve terrorizálják az embereket. Mekkora egy seggfej! De nem ő lenne az egyetlen ember, aki megrémülne. A vámpírszabályokkal tehát én is maximálisan egyetérttem.

Határozott mozdulatokkal elkezdtem felkenni az arcomra az alapozót. Hihetetlen, hogy milyen tökéletesen elfedte a homlokomon virító zafirkék Jelet. Ahogy a színes félhold és az abból kiinduló kék spirálvonalak fokozatosan kezdtek eltűnni, a tükörben újra megjelent a régi Zoey, de nem tudtam tiszta szívemből örülni neki. Addig is tisztában voltam vele, hogy a tetoválásoknál több változás is történt bennem, Nüx Jelének hiánya mégis sokkolóan hatott rám. Úgy éreztem, mintha váratlanul elveszítettem volna valamit.

Utólag azt gondolom, hogy hallgatnom kellett volna a megérzéseimre, lemosni az alapozót az arcomról, fogni egy könyvet és visszabújni az ágyba. De nem ezt tettem.

- Nagyon fiatalnak látszol - súgtam a tükörképemnek, majd felhúztam a farmeromat meg egy fekete pulóvert. Azután kihúztam az egyik fiókomat (csendben, mert tudtam, hogyha Stevie Rae vagy Nála felébred, akkor nem indulhatok el egyedül), megkérésiem benne a régi kapucnis pulcsimat, belebújtam a kényelmes, fekete Puma edzőcipőmbé, fejembe húztam a baseballsapkám, felvettem a menő Maui Jim napszemüvegemet, és már kész is voltam Mielőtt (bölcsen) meggondolhattam volna magam, felkaptam a táskám, és lábujjhegyen kiosontam a szobából.

Senki nem volt a kollégium társalgójában. Kinyitottam az ajtót, és vettem egy mély lélegzetet, mielőtt kiléptem volna a szabadba. Nevetséges hazugság, hogy a vámpírok elégnek, ha napfény éri a őket, de az igaz, hogy az erős fény fájdalmat okoz nekik. Vámpírjelölt létemre meglehetősen elég sok lezajlott már a testemben az Átváltozásból, így számomra is kellemetlen volt, de összeszorítottam a fogamat, és kiléptem a szemerkélő esőbe.

Az iskolaudvaron egy lélekkel sem találkoztam. Különös volt úgy végigmenni a járdán a parkolóig és közben megkerülni a főépületet (ami még mindig egy kastélyra emlékeztetett), hogy közben egyetlen diák vagy vámpír sem jött szembe. Veterán 1966-os Volkswagen Bogaramat könnyű volt megtalálni a vámpírok drága kocsijai között. Megbízható motorja csak egy másodpercig kérte magát, aztán beindult, és úgy duruzsolt, mintha vadonatúj lenne.

Megnyomtam a garázsajtó távirányítójára emlékeztető szerkezetet, amit Neferettől kaptam, miután nagy elhozta az autót. Az iskola kovácsoltvas kapuja hangtalanul kitért.

Annak ellenére, hogy még ez a gyenge, ködös napfény is bántotta a szememet és irritálta a bőrömet, azonnal jobb kedvre derültem, ahogy elhagytam az iskolát. Nem mintha utáltam volna az Éjszaka Házát, szó sincs róla. Igazából most már ez volt az otthonom, a barátaim pedig a családom. De ma valahogy úgy éreztem, hogy többre van szükségem. Újra normálisnak akartam magam érezni. Mint akkor, mielőtt még megjelöltek volna, és a legnagyobb problémám a matekdolgozatom volt, az egyetlen „különleges képességem” pedig az, hogy mindig kiszúrtam magamnak valami cuki cipőt a leázásokon.

Erről eszembe jutott, milyen régen shoppingoltam utoljára. A Utica Square alig egy mérföldnyire volt az Éjszaka Házától, és imádtam az ottani American Eagle üzletet. A szekrényem tragikus módon tele volt sötétlila, fekete és sötétkék ruhadarabokkal, mióta megjelöltek. Egy élénkpiros pulóver most sokat javított volna a hangulatomon.

Az American Eagle mögötti parkolóban álltam meg. Ebben a parkolóban nagyobb fák voltak, mint a mellette lévőben, és kevesebb autó is állt benne, ezért az árnyék mellett az az előnye is megvolt, hogy kevesebb emberrel találkozhattam. Tudtam, hogy kívülről úgy festek, mint egy normális tinédzser, de a Jel akkor is rajtam volt, és mivel nappal ez volt az első utam a régi világomba, jó adag idegesség munkált bennem.

Nem mintha attól kellett volna félnem, hogy bárki ismerőssel összefutok. A középiskolában a barátaim mindig különnek tartottak, amiért jobban szeretem a belvárosi üzleteket, mint a zajos, unalmas, ételszagú plázákat. Ezt Redbird nagyinak köszönhetem, aki többször is elvitt magával Tulsába, hogy csiszolja az ízlésemet. A utcán semmi esély nem volt rá, hogy találkozzam Kaylával vagy bárki mással a Broken Arrow-ból, és ahogy beszívtam az American Eagle ismerős illatát, már nem is gondoltam rájuk. Mire kifizettem a halál cuki, piros, kötött pulcsit, elmúlt a gyomorfájásom, és annak ellenére, hogy komoly alváshiányom volt, a fejfájásom is megszűnt.

Viszont majd éhen haltam. Az American Eagle-lel szemben volt egy Starbucks. Bármibe le mertem volna fogadni, hogy egy ilyen nyirkos, esős napon senki nem üldögél a fákkal körülvett kerthelyiségében álló kis fémasztalkáknál. Veszek egy finom kapucsínót, egy hatalmas lekváros muffint, a Tulsa World egy mai számát, kiülök, és úgy teszek, mintha én is egy normális egyetemista lennék.

Remek tervnek tűnt. Igazam is lett, senki nem ült a kinti asztaloknál, így lefoglaltam azt, amelyik a legközelebb volt a nagy magnóliafához, és nekiálltam nagy mennyiségű kristálycukrot szórní a kapucsínómba, miközben a muffinomat majszoltam.

Nem emlékszem, mikor éreztem meg először a jelenlétét. Olyan volt, mintha viszketne valami a bőröm alatt. Fészkelődtem a székbén, és próbáltam a filmkritikákra összpontosítani, hátha sikerül Eriket rábeszélnem, hogy jövő hétvégén menjünk el megnézni a legújabb csajfilmet... De képtelen voltam az újságra figyelni. Az irritáló, kényelmetlen érzés csak nem akart elmúlni. Idegesen felnéztem, és kővé dermedtem.

Heath állt az egyik lámpaoszlopnál, alig öt méterre tőlem.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Heath éppen valami szórólapszerűt ragasztott fel a lámpaoszlopra. Tisztán láttam az arcát, és meglepődtem, hogy milyen jóképű. Tudom, hogy harmadikos kora óta ismerem, és a szemem láttára vált aranyos kisfiúból jóképű pasivá, de ilyenek még sohasem láttam. Az arcán komor, mosolytalan kifejezés ült, amitől sokkal idősebbnek tűnt, mint tizennyolc. Mintha egy időgépbe néztem volna, és egy pillantás erejéig megláthattam volna, milyen lesz felnőttkorában: magas, szőke, előreugró arccsontok és erős áll. Még ilyen távolságból is láttam vastag szempilláját, amely a jól ismert barna szemét keretezte. Abban a pillanatban, mintha csak megérezte volna magán a tekintetemet, felém fordult, és rám nézett. Láttam, ahogy a teste megmerevedik, majd enyhe remegés fut át rajta, mintha jeges szél csapta volna meg.

Fel kellett volna állnom, és visszamenni a Starbucksba, ahol a beszélgető, nevetgélő tömegben nem maradhattam volna egyedül Heath-szel. De nem tettem. Csak ültem ott, és néztem, ahogy Heath kezéből kiesnek a szórólapok. Haldokló madarakként szóródtak szét a járdán, miközben Heath gyors léptekkel elindult felém. Megállt a kis asztal előtt, és egy örökkévalóságnak tűnő pillanatig nem szólt semmit. Nem tudtam, mitévő legyek, különösen azért, mert szokatlan idegesség uralkodott el rajtam. Végül nem bírtam tovább az üvöltő csendet, és megszólaltam.

- Szia, Heath!

Összerezcent, mintha valaki hirtelen kiugrott volna az ajtó mögül, és halálra rémisztette volna.

- A picsába! - mondta önkéntelenül. - Te tényleg itt vagy! Összevontam a szemöldököm. Sosem volt egy agysebész, de ez

a mondata még az ő szájából is különösen ostobán hangzott.

- Persze, hogy itt vagyok. Mi az, szellemnek néztél?

Úgy rogyott le a szemközti székre, mintha attól félne, hogy a lábai nem bírják tovább megtartani.

-Igen. Nem. Nem tudom. Sokszor van úgy, hogy azt hiszem, téged látalak, aztán sosem vagy ott. Azt hittem, most is csak képzelődöm.

-Heath, miről beszélsz? - Összehúztam a szemem, és beleszagoltam a levegőbe. - Ittál?

Megrázta a fejét.

- Be vagy szívva?

- Nem. Egy hónapja nem ittam. És a fűről is leszálltam. Érthetően ejtette ki a szavakat, mégis beletelt néhány másodpercebe, mire felfogtam, miről beszél.

- Abbahagyta az ivást?

- És a szívást is. Mindkettőt. Ez az egyik oka annak, hogy annyit hívogatlak. El akartam mondani, hogy megváltoztam.

Erre már tényleg nem tudtam mit felelni.

- Ööö, izé, ez igazán jó hír.

Tudtam, hogy ez úgy hangzik, mintha fogyatékos lennék, de Heath olyan szemekkel nézett rám, amitől egészen zavarba jöttem. És volt még valami. Az az illat. Nem valami dezodornak az illata, és nem is a jó értelemben vett testszag. Mély, csábító illatot éreztem, amely egyszerre juttatta eszembe a forróságot, a holdfényt és az erotikus álmaimat. A pórusaiból áradt, és legszívesebben odahúztam volna a székem az övé mellé, hogy közelebb legyek hozzá.

- Miért nem hívtál vissza egyszer sem? Még egy SMS-t sem küldtél. Próbáltam figyelmen kívül hagyni aényt, hogy nagyon vonzónak találok.

- Heath, azért nem válaszoltam, mert nincs értelme. Köztünk nem lehet semmi - érveltem.

- Te is tudod, hogy valami már van köztünk.

Megráztam a fejem, és már éppen nyitottam a számat, hogy elmagyarázzam neki, mennyire téved, amikor félbeszakított. – A Jeled! Eltűnt!

Ki nem állhattam ezt az izgatott hanghordozását, és azonnal rá förmedtem.

-Már megint tévedsz! A Jelem nem tűnt el. Csak eltakartam, hogy az ostoba emberek ne rémüljenek halálra. - Nem törődtem a fájdalmas kifejezéssel, amely megjelent az arcán, és érett férfiból ismét visszaváltoztatta azzá az aranyos fiúvá, akiért régen annyira odavoltam.

-Heath - mondtam finomabban. - A Jelem soha nem fog eltűnni. Vagy átváltozok vámpírrá a következő három év során, vagy meghalok. Harmadik lehetőség nincs. Soha többé nem leszek már olyan, amilyen voltam. És köztünk sem lesz már semmi sem olyan, mint régen. - Elhallgattam, majd gyengéden hozzátettem: - Sajnálom.

-Zo, felfogtam. Csak azt nem értem, miért kell, hogy emiatt mindennek vége legyen köztünk?

-Már azelőtt vége lett köztünk mindennek, hogy megjelöltek volna, nem emlékszel? - kérdeztem fáradt hangon.

A szokásos macsó válasza helyett Heath most a szemembe nézett, és tőle szokatlan komolysággal és józansággal azt mondta:

-Az csak azért volt, mert úgy viselkedtem, mint egy seggfej. Elegend lett belőle, hogy iszom és füvezek. És teljesen igazad volt. Szét voltam csúszva. De annak vége. Most már a focira és a tanulásra koncentrálok, mert be akarok jutni az egyetemre. - Rám villantotta azt az elragadó, kisfiús mosolyát, amitől már harmadikos koromban is elolvadtam. - És a barátnőm is oda fog járni. Állatorvos lesz belőle. Vámpír állatorvos.

-Heath... én... - de képtelen voltam folytatni, mert valami hirtelen égetni kezdte a torkomat, és úgy éreztem, rögtön elbögöm magam. - Nem tudom, hogy akarok-e még állatorvos lenni, de ha igen, az akkor sem jelenti azt, hogy mi ketten együtt lehetünk.

-Valaki mással jársz. - Nem tűnt dühösnek, csak végtelenül szomorúnak. - Nem sokra emlékszem abból az éjszakából. Akárhogy erőltetem az agyam, csak valami rémálomszerű kuszaság jut eszembe, aminek semmi értelme, és mindig megfájdul utána a fejem.

Szótlanul ültem. Tudtam, hogy a samhain szertartásról beszél, ahová belopódzott utánam, Aphrodité pedig elveszítette az uralmát a megidézett vámpírszellemek felett. Heath-t majdnem megölték. Erik ott volt, és Neferet később megdicsérte, amiért igazi harcosként viselkedett, és szembeszállt a szellemekkel, így nekem maradt időm arra, hogy megidézzem az elemeket, és visszaküldjem a szellemeket oda, ahonnan jöttek, akárhol is legyen az. Amikor utoljára láttam, Heath eszméletlenül feküdt a földön, több sebből vérezve. Neferet megnyugtatóan, hogy be fogja gyógyítani a sebeit, és blokkolja a memóriáját. Úgy tűnik, ez utóbbi csak részben sikerült neki.

- Heath, ne gondolj arra az éjszakára! Az már elmúlt, és jobb, ha...

-Valaki volt ott veled - szakított félbe. - Vele jársz? Felsőhajtottam.

-Igen.

-Adj még egy esélyt nekem, Zo!

Megráztam a fejem, pedig a szavaiba belesajdult a szívem.

- Nem, Heath, ez lehetetlen.

- Miért? - Átnyúlt az asztalon, és megfogta a kezemet. - Nem érdekel ez az egész vámpírosdi. Te akkor is Zoey vagy. Ugyanaz az a Zoey, akit mindig is ismertem. Az a Zoey, akivel először csókolóztam. Az a Zoey, aki mindenki másnál jobban ismer engem. Az a Zoey, akivel minden éjjel álmodom.

Az illat most erősebben áradt felém a kezéből, és éreztem az ujjaimmal, ahogy a pulzusa lüktet a csuklóján. Nem akartam elmondani neki, mégis meg kellett tennem. Mélyen a szemébe néztem, és megszólaltam:

- Azért nem találkozhatunk többet, mert amikor megízleltem a véredet az iskola falán, azzal elkezdtelek megbélyegezni. Azért akarsz engem ennyire, mert mindig ez történik, amikor egy vámpír vagy egy vámpírjelölt iszik egy ember véreből. Neferet, a Főpapnőnk azt mondta, hogy nem bélyegeztelek meg teljesen, és ha távol tartom magam tőled, akkor ez el fog múlni, és újra normális leszel. Ezért nem veszem fel a telefont, ha hívsz, és ezért nem találkozom veled - fejeztem be hadarva. Tudtam, hogy rémisztő, amit mondok, és arra számítottam, hogy szörnyetegnek vagy valami hasonlónak fog nevezni, de nem volt más választásom, és így talán ő is belátja, hogy...

Heath hangos nevetése szakította félbe a gondolatmenetemet. Hátravetette a fejét, úgy kacagott, és ahogy meghallottam a kedves, ismerős hangot, nekem is nehezemre esett nem elmosolyodni.

-Mit nevezsz? - kérdeztem tettetett szigorúsággal.

-Óh, Zo, ekkora marhaságot még életemben nem hallottam. - Megszorította a kezemet. - Nyolcéves korom óta szerelmes vagyok beléd. Mi köze ehhez annak, hogy lenyaltál egy csepp vért a csuklómról?

-Heath, higgy nekem, elkezdtelek megbélyegezni!

-Felőlem rendben van - felelte vigyorogva.

-Akkor is rendben lenne, ha több száz évvel túlélnék?

-Rosszabbat is el tudok képzelni, mint hogy ötvenéves koromban legyen egy dögös, fiatal vámpírnőm - felelte a szemöldökét táncoltatva.

A szememet forgattam. Heath mégsem változott semmit.

- Heath, ez nem ilyen egyszerű. Van még egy csomó dolog, amit át kell gondolni ezzel kapcsolatban.

Hüvelykujjával simogatni kezdte a kézfejemet.

-Mindig is hajlamos voltál túlbonyolítani a dolgokat. Itt vagy te meg én. Csak ezt kell átgondolnunk.

-Nem csak mi ketten vagyunk ebben a történetben, Heath. - Hirtelen eszembe jutott valami, és ártatlanul rámosolyogtam. - Ha már itt tartunk, hogy van az exlegjobb barátnőm, a drága kis Kayla?

Közömbösen vállat vont.

-Fogalmam sincs. Nem szoktam vele találkozni.

-Miért nem? - Ez furcsa volt. Még ha nem is járt Kaylával, akkor is évek óta ugyanahhoz a baráti társasághoz tartoztak.

-Meváltozott. Nem tetszik, amiket mond. - Kerülte a tekintetemet.

- Rólam? Heath bólintott.

- Miket mond? - Nem tudtam eldönteni, hogy sértődött legyek-e vagy dühös.

- Mindenfélét. - Még mindig nem nézett a szemembe. Hirtelen rájöttem, miről van szó. - Azt hiszi, valami közöm van Chris halálához. Alig láthatóan megvonta a vállát.

-Nem neked, vagy legalábbis nem ezt mondja. De szerinte vámpírok ölték meg, és nincs egyedül ezzel a véleményével.

-Te is egyetértesz vele? - kérdeztem halkán.

-Dehogy! - nézett rám végre. - De valami folyik itt. Valaki focistákat rabol el. Én is ezért vagyok itt. Szórólapokat ragasztok ki Brad arcképével. Hátha valaki felismeri, vagy látta, ahogy elviszik.

-Részvétem Chris miatt. - Összekulesolódott a kezünk az asztalon. - Tudom, hogy barátok voltatok.

-Kibaszott egy dolog ez! Képtelen vagyok elhinni, hogy meghalt. - Nyelt egy nagyot, és láttam rajta, hogy a könnyeivel küszködik. - Szerintem Brad is halott.

Én is azt gondoltam, de ezt nem mondhattam ki hangosan.

-Talán mégsem. Lehet, hogy megtalálják.

-Igen, lehet. Egyébként Chris temetése hétfőn lesz. Eljössz velem?

-Nem mehetek, Heath. Gondolj csak bele, mi történne, ha felbukkana egy vámpírjelölt annak a srácnak a temetésén, akit az emberek szerint egy vámpír ölt meg!

-Tényleg, annak lehet, hogy rossz vége lenne.

-Igen, nagyon rossz. Éppen erről beszélek, csak te nem akarod megérteni. Ha mi együtt lennénk, örökké ilyen gondokkal kellene szembenéznünk.

-Ha vége a sulinak, már nem, Zo. Akkor viselhetnéd ezt az álcázókrémet, ami most is rajtad van, és senki nem tudná meg.

Más körülmények között valószínűleg bepöccentem volna azon, amit mondott, de olyan komolyan beszélt, látszott rajta, hogy elhiszi, minden ugyanolyan lesz, mint régen, ha egy kis alapozót kenek a tetoválásaimra. Nem tudtam rá haragudni, mert megértettem, mire vágyik. Nem ugyanazt csináltam én is? Nem azért jöttem be a városba, mert vissza akartam csöppenni egy kicsit a régi életembe?

De ez már nem én voltam, és a lelkem mélyén tudtam, hogy már nem is akarok ilyen lenni. Megkedveltem az új Zoeyt, még ha búcsút mondani a réginek nemcsak nehéz, de szomorú is volt.

- Heath, én nem akarom elrejtetni a Jeletet. Akkor már nem én lennék. - Vettem egy mély lélegzetet, és folytattam. - Személyesen az Istennőnk, Nüx jelölt meg engem, és szokatlanul nagy hatalommal ajándékozott meg. Akkor sem csinálhatnék úgy, mintha még mindig a régi Zoey volnék, ha akarnám. De nem is akarom.

Tekintete az arcomat fürkészte.

-Oké. Akkor legyen úgy, ahogy te akarod, és szarjunk azokra, akiknek nem tetszik.

-Nem én akarom így, Heath. Én nem...

-Várj, most ne mondj semmit! Csak gondolkozz rajta! Találkozzunk ugyanitt néhány nap múlva! - Elvigyorodott. - Akár éjszaka is, ha neked úgy jobb.

Nem gondoltam volna, hogy ilyen nehéz lesz közölni Heath-szel, hogy soha többé nem találkozhatunk. Igazából arra sem számítottam, hogy erre a beszélgetésre egyszer sor kerül. Azt hittem, mi örökre végeztünk egymással. Furcsa érzés volt itt ülni vele - egyszerre normális és lehetetlen. Ez a két szó a kapcsolatunkat is tökéletesen jellemezte. Felsőhajtottam, és összefonódott kezünkre néztem, de közben rápillantottam az órára is.

- Oh, a picsába! - Elrántottam a kezem, és felkaptam a táskámat meg az American Eagle szatyromat. 2:15 volt. Alig negyedórám maradt, hogy felhívjam az FBI-t. - Most mennem kell, Heath. Máris el vagyok késve a suliból. Majd... majd hívlak.

Elindultam kifelé, és igazából meg sem lepődtem, hogy jött utánam.

- Ne - intett le, mielőtt még megszólalhattam volna. - Csak elkísérlek a kocsidig.

Nem szálltam vitába vele. Ismertem már ezt a hangsúlyát. Akármilyen ostoba és fárasztó tudott néha lenni, az apja jól nevelte. Már harmadikos korában is igazi úriember volt, aki kinyitotta nekem az ajtót, előreengedett, és hozta helyettem az iskolatáskámat. Teljesen természetes volt, hogy most el akar kísérni az autómig.

A Bogár egy nagy fa alatt állt, pontosan úgy, ahogy hagytam. Heath szokás szerint előrement, és kinyitotta nekem az ajtót. Önkéntelenül is elmosolyodtam. Nem véletlen, hogy annyi évig együtt jártunk. Nagyon kedves tudott lenni.

-Kösz, Heath — mondtam, és becsusszantam a vezetőülésre. Le akartam tekerni az ablakot, hogy elköszönjek tőle, de mire megmozdíthattam volna a kezem, ő már megkerülte a kocsit, és vigyorogva beült az anyósülésre. - Nem jöhetsz velem - mondtam neki. - És nagyon sietek, sehová nem tudlak elvinni.

-Tudom. Nem is kell. Én is kocsival vagyok.

-Értem. Hát, akkor szia. Majd hívlak. Nem mozdult.

-Heath, ki kell...

-Mutatni akarok valamit, Zo.

-Lehetne gyorsan? - Nem akartam bunkó lenni vele, de tényleg vissza kellett mennem a suliba, hogy elintézzem azt a telefonhívást. Mi a francért nem tudtam berakni Damien eldobható telefonját a táskámba? Türelmetlenül doboltam a kormánykeréken, miközben Heath a farmerja zsebébe süllyesztette a kezét, és keresett valamit.

-Itt is van. Kábé két hete hordom magamnál, minden eshetőségre felkészülve. - Elővett valamit, ami nagyjából három centi hosszú volt és teljesen lapos. Becsomagolva leginkább egy mini névjegykártyára emlékeztetett.

-Heath, tényleg mennem kell, és... - De elakadt a szavam, amikor megláttam, mi van a kezében. Kicsomagolta az apró lapocskát. A penge megcsillant a halvány fényben. Mondani akartam valamit, de kiszáradt a szám, és képtelen voltam megszólalni.

- Azt akarom, hogy igyál a véremből, Zoey - mondta.

Beleborzongtam a vágyakozásba. Mindkét kezemmel megragadtam a kormánykereket, hogy ne remegjenek... hogy ne tépjem ki a kezéből azt a pengét, és ne vágjak bele a puha, meleg bőrébe, hogy ne kezdjem el nyelni a finom, illatos vérét...

- Nem! - kiáltottam, és láttam, hogy összerezzen a hangomban rejlő erőtől. Nyeltem egyet, és igyekeztem uralkodni magamon. - Tedd el azt a pengét, és szállj ki a kocsimból, Heath!

-Nem félek, Zo.

-De én igen! - feleltem majdnem sírva.

-Semmi okod nincs rá. Csak te meg én, mint régen.

-Nem tudod, mit csinálsz, Heath. - Nem mertem ránézni. Attól féltem, hogyha arra fordítom a fejem, akkor képtelen leszek nemet mondani neki.

-De igen. Aznap éjjel ittál a véremből. Az valami... valami fantasztikus volt. Azóta sem tudom kiverni a fejből.

Legszívesebben felüvöltöttem volna. Én sem bírtam kiverni a fejből, akármennyire is igyekeztem. De ezt nem mondhattam el neki. Ezt soha nem tudhatja meg. Végül ránéztem, és nagy nehezen sikerült megszüntetnem a kezem remegését. Ha csak rágondoltam a vérere, éreztem, hogy felforrósodik a bőröm.

-Azt akarom, hogy menj el, Heath. Ez nem helyes.

-Nem érdekel, hogy mások mit tartanak helyesnek, Zoey. Szeretlek.
És mielőtt megakadályozhattam volna, felemelte a pengét, és oldalt végighúzta a nyakán. Döbbenet figyeltem, ahogy egy vékony, vörös csík jelenik meg a fehér bőrén.
Aztán megéreztem az illatát - azt a sötét, csábító illatot. Mint a csokoládéé, csak még édesebb, még vadítóbb. A kocsiban egy pillanat alatt megtelt vele. Soha életemben nem kívántam még ennyire semmit. Nem egyszerűen meg akartam kóstolni. Meg kellett kóstolnom. Muszáj volt megtennem.
Amíg Heath meg nem szólalt, észre sem vettem, hogy odahajoltam hozzá, és az orrom már csak centiméterekre van a vérző nyakától.
-Igen, Zoey. Akarom. - Heath hangja mély volt és reszelős, mintha nehezére esett volna a beszéd.
-Meg akarom kóstolni, Heath.
-Tudom, bébi. Rajta - suttogta.
Képtelen voltam uralkodni magamon. Kidugtam a nyelvem, és lenyaltam a vért a nyakáról.

TIZENHARMADIK FEJEZET

A vér íze szinte felrobbant a számban. Ahogy a nyálam hozzáért a vékony sebhez, a vére gyorsabban kezdett folyni. Magamat is meglepve felnyögtem, kinyitottam a számat, bőréhez szorítottam az ajkamat, és lenyaltam az ínycsiklandó, vörös csíkot. Éreztem, ahogy Heath átkarol, és én is közelebb húztam magamhoz, hogy még jobban rá tudjam tapasztani a számat. Hátrahajtotta a fejét, és hallottam, amint azt nyögi: „igen”. Egyik kezével belemarkolt a fenekembe, a másikat pedig bedugta a pólóm alá, és megfogta a mellemet.

Az érintése csak még jobban felizgatott. Úgy éreztem, azonnal meggyulladok. Mintha valaki más irányítaná a mozdulataimat, a kezem lecsúszott Heath válláról, végig a mellkasán, és elkezdte dörzsölni a farmerja alatt dudorodó keménységet. Szívtam a vért a nyakából. Nem gondolkodtam. Csak az érzékeim működtek. Valahol, a tudatom legmélyén, tisztában voltam vele, hogy állati ösztönök irányítanak, de nem törődtem vele. Borzasztóan kívántam Heath-t, úgy, mint még soha senkit életemben.

- Óh, Istenem, Zo, igen - zihálta, és a csípője elkezdett egy ritmusra mozogni a kezemmel.

Valaki hirtelen bedörömbölt az anyósülés felőli ablakon.

- Hé! Ez nem egy kupleráj, hanem egy parkoló!

A férfi hangja úgy hasított belém, mint egy éles tör, és azonnal tovatűnt a pillanat varázsa. Ahogy odanéztam, egy biztonsági őr egyenruháját pillantottam meg. El akartam húzódni Heath-től, de a nyakához szorította a fejem, és a hátát fordította a biztonsági őr felé, aki közvetlenül az anyósülés ajtaja mellett állt, így nem sokat láthatott belőlem, a Heath nyakából szivárgó vér pedig teljesen rejtve maradt előle.

- Mi van, süketek vagytok? - bömbölte a fickó. - Húzzatok el innen, mielőtt felírom a neveteket, és hívom a szüleiteket!

- Azonnal, uram - kiáltott ki Heath jól nevelten. Hihetetlen, hogy milyen normálisan csengett a hangja, még ha egy kicsit máshogy is, mint egyébként. - Már megyünk is.

- Ajánlom is. Rajtatok lesz a szemem. Nyavalyás kölykök... - morgott távolodóban.

- Oké, most már elég messze van, nem fogja meglátni a vért - mondta Heath, és elengedte a fejemet. Azonnal nekivettem a hátam a másik ajtnak, olyan messze akartam kerülni Heath-től, amennyire csak lehetséges. Remegő kézzel kicipzárastam a táskámat, előhalásztam egy csomag papír zsebkendőt, és úgy adtam oda neki, hogy közben ne érjek hozzá a kezéhez.

- Szorítsd a nyakadra, és akkor elmúlik a vérzés. Szót fogadott.

Letekertem az ablakomat, összekulcsoltam a kezemet, és mélyeket lélegeztem a friss levegőből. Próbáltam kiszellőztetni Heath, illetve Heath vérének illatát a fejből.

- Zoey, nézz rám!

-Nem lehet, Heath. - Nyeltem egyet, és éreztem, hogy mindjárt kibuggyannak a könnyeim. - Kérlek, menj el!

-Addig nem, amíg nem nézel rám, és nem hallgatod meg, amit mondani akarok.

Felé fordultam, és ránéztem.

- Hogy lehetsz ilyen nyugodt, mintha semmi sem történt volna? Még mindig a nyakához szorította a zsebkendőt. Az arca piros

volt, a haja kócos. Rám mosolygott. Azt hiszem, soha életemben nem láttam még ennél elragadóbb mosolyt.

- Könnyen, Zo. Nekem az teljesen normális, ha csókolózom veled. Tudod, hogy évek óta majd megbolondulok érted.

Egyszer már végigjártunk azt a „még nem állok készen arra, hogy lefeküdjek veled” beszélgetést, amikor én tizenöt éves voltam, ő meg már majdnem tizenhét. Akkor azt mondta, hogy megérti, és hajlandó várni - ez persze nem jelenti azt, hogy nem voltak vad smárolásaink -, de az, ami most történt a kocsiban, egészen más volt. Sokkal forróbb, vadabb. Tudtam, hogy ha folytatom a találkozásokat Heath-szel, nem sokáig leszek már szűz, és nem azért, mert Heath annyira erőltetné a dolgot. Azért, mert képtelen lennék uralkodni a vérszomjamon. Legalább annyira izgatott a dolog, mint amennyire megrémisztett. Behunytam a szemem, és megdörzsöltem a homlokomat. Megfájdult a fejem. Már megint.

-Fáj a nyakad? - kérdeztem az ujjaim mögül kukucskálva, mintha egy horrorfilmen ülnék a moziban.
-Nem. Jól vagyok, Zo. Egyáltalán nem fáj. - Odanyúlt, és elvette a kezemet az arcom elől. - Minden
rendben lesz. Ne aggódj annyit!
Hinni akartam neki. És akkor hirtelen rájöttem, hogy én is találkozni akarok még vele. Felsőhajtottam.
- Megpróbálok. De most tényleg mennem kell. Nem késhetek el a suliból.
Mefogta a kezemet. Éreztem a vére lüktetését, és tudtam, hogy egy ritmusra ver az én szívemmel,
mintha valahogy egy hullámhosszra kerültünk volna.
-ígérd meg, hogy felhívsz - mondta.
-Megígérem.
-És hogy találkozunk még a héten.
-Nem tudom, mikor tudok elszabadulni. Ez a hetem nagyon húzós.
Arra számítottam, hogy elkezd erősködni, de csak bólintott, és megsimogatta a kezem.
- Oké, értem. Nem lehet könnyű éjjel-nappal egy iskolában lenni. Mit szólnál a péntekhez? Itthon
játsszunk a Jenksszel. A meccs után találkozhatnánk a Starbucksban.
- Talán.
-Megpróbálsz eljönni?
-Igen.
Elvigyorodott, és gyorsan megpuszilt.
- Ez az én Zóm! Akkor pénteken. - Kiszállt a kocsiból, és mielőtt becsukta volna az ajtót, lehajolt,
és azt mondta: - Szeretlek, Zo.
Ahogy elhajtottam, láttam a visszapillantó tükörből. Ott állt a parkoló közepén, a zsebkendőt még mindig
a nyakához szorította, és integetett.
- Fogalmad sincs, mibe másztál bele, Zoey Redbird - mondtam hangosan magamnak, és mintegy
válaszul megnyílt a szürke ég bolt, és hideg esőt zúdított mindenre.
2:35 volt, amikor lábujjhegyen visszaosontam a szobámba. Igazából még jól is jött, hogy majdnem
kicsúsztam az időből. Így nem maradt időm túlagyalni a dolgot. Stevie Rae és Nála még mindig
édesdeden aludtak. Csak annyi változott, hogy Nála otthagya az üres ágyamat, és odabújt Stevie Rae
mellé a párnájára. Elmosolyodtam. (Ez a macska egy javíthatatlan párnatolvaj volt.) Óvatosan kihúztam
az íróasztalom fiókját, és kivettem belőle Damien eldobható telefonját meg azt a cetlit, amire felírtam az
FBI számát, aztán kimentem a fürdőszobába.
Vettem néhány mély lélegzetet, hogy megnyugodjak, és felidéztem Damien tanácsát: Csak röviden.
Legyel dühös és egy kicsit elmebeteg, de véletlenül se beszélj úgy, mint egy tinédzser!
Feltárcsáztam a számot. Egy férfi szólt bele hivatalos hangon:
- Szövetségi Nyomozó Iroda. Miben segíthetek?
Fojtott hangon szólaltam meg, mintha uralkodnom kellene magamon, hogy kordában tudjam tartani a
bennem felgyülemlett dühöt (ezt Erin javasolta, aki váratlanul és bizarr módon jártasnak bizonyult abban
a kérdésben, hogyan kell éreznie magát egy politikai terroristának).
- Elhelyeztünk egy bombát. - Folyamatosan beszéltem, nem hagytam időt rá, hogy félbeszakítson,
ugyanakkor nem hadartam, mert tudtam, hogy rögzítik, amit mondok. - A csoportom, a Zöld Dzsihad
(Shaunee találta ki a nevet) elhelyezett egy bombát az Arkansas folyó I-40-es hídjának egyik tartópillérén,
közvetlenül a vízszint alatt. A bomba 15:15-kor fog robbanni. Polgári engedetlenségi mozgalmunk... (Ezt
is Erin találta ki, bár hozzátette, hogy a terrorizmus nem egyenlő a polgári engedetlenséggel. A
terrorizmus az..., nos, az más.) ... minden felelősséget vállal az akcióért, így akar tiltakozni az ellen, hogy
az Egyesült Államok kormánya beavatkozik az életünkbe és szennyezi a folyóinkat. Még hallani fognak
rólunk! - Azzal leraktam, de a következő pillanatban már a papírcetli másik oldalát néztem, és az ott
található számot pötyögtem be a telefonba.
- Fox News Tulsa! - szólt bele egy vidám női hang.
Ez az én ötletem volt. Arra gondoltam, hogyha felhívom a helyi tévétársaságot, akkor nagyobb esély van
rá, hogy azonnal kiküldenek egy közvetítő kocsit, és így mi is követni tudjuk az eseményeket, és
láthatjuk, hogy sikerül-e lezáratni a hidat. Vettem egy újabb nagy levegőt, és belevágtam a terv második
részének megvalósításába.

- A Zöld Dzsihad nevű terrrorszervezet felhívta az FBI-t, és figyelmeztette őket, hogy bombát helyeztek el Webber Falls közelében az Arkansas folyó I-40-es hídján. Azt állítják, hogy negyed négykor fogják felrobbantani.

Elkövettem azt a hibát, hogy egy pillanatra szünetet tartottam, mire a nő, aki már egyáltalán nem tűnt olyan vidámnak, azonnal közbevágott.

-Ki beszél? És hogy jutott ehhez az információhoz?

-Le a kormánnyal és a környezetszennyezéssel! Hatalmat a népnek! - kiáltottam, és leraktam. Utána azonnal kikapcsoltam a készüléket. A térdem hirtelen megbicsaklott, és le kellett ülnöm a csukott végülőkére. Megcsináltam. Tényleg megcsináltam.

Két koppanás hallatszott a fürdőszoba ajtaján, majd megszólalt Stevie Rae.

-Zoey? Jól vagy?

-Igen - feleltem alig hallhatóan. Nagy nehezen felálltam, és az ajtóhoz léptem. Kinyitottam, és Stevie Rae gyűrött, rémült arcával találtam szembe magam.

-Felhívtad őket? - suttogta.

-Igen, de nem kell suttognod. Nincs itt rajtunk kívül senki. - Nála ásított egyet, és morcosan felnyávogott Stevie Rae párnáján fekve. - Csak Nála.

-Mi történt? Mondtak valamit?

-Azonkívül, hogy „halló”, nem. Damien mondta, hogy ne adjak nekik esélyt a beszélgetésre, emlékszel?

-Megmondtad nekik, hogy mi vagyunk a Zöld Dzsihad?

-Stevie Rae, mi nem vagyunk a Zöld Dzsihad. Csak úgy teszünk, mintha azok lennénk.

-Persze, persze, csak hallottam, ahogy azt kiabálsz, hogy le a kormánnyal, és egy pillanatra azt hittem... Nem is tudom, mit hittem. Csak most ébredtem fel.

-Stevie Rae, ez csak színjáték volt - mondtam a szememet forgatva. - A tévés csaj megkérdezte, ki vagyok, és azt hiszem, beijedtem. Csak azt mondtam neki, amit megbeszélünk. Remélem, működik. - Kibújtam a kapucnis pulóveremből, és leraktam a székre, hogy száradjon.

Stevie Rae-nek hirtelen feltűnt, hogy nedves a hajam, a Jelem pedig le van kenve alapozóval. Erről teljesen megfeledkeztem a nagy sietségben. A francba!

-Voltál valahol?

-Igen - feleltem kelletlenül. - Nem tudtam aludni, és kimentem az American Eagle-be venni egy új pulcsit. - Azzal az átnedvesedett American Eagle szatyorra mutattam, ami a sarokban hevert.

-Miért nem keltettél fel? Elmentem volna veled.

Ha nem láttam volna rajta, hogy máris meg van bántva, talán végiggondoltam volna előbb, hogy mennyit mondjak el neki Heathről, így azonban nem vártam semeddig, hanem azonnal kiböktem:

-Összefutottam az expasimmal.

-Uramisten! Mondj el mindent! - Csillogó szemekkel huppant le az ágyára. Nála morogva ugrott át az ő párnájáról az enyémmre. Fogtam egy törölközőt, és elkezdtem megszáritani a hajam.

-A Starbucksban voltam. Ő meg szórólapokat ragasztott Brad fényképével.

-És? Mi történt, amikor meglátott?

-Beszélgettünk.

-Naaaa - mondta a szemét forgatva. - És még?

-Abbahagyta a piálást és a füvezést.

-Na, ez már valami! Nem azért szakítottál vele, mert túl sokat ivott meg szívtott?

-De igen.

-Hé, és mi a helyzet Bűdös Kurva Kaylával?

-Heath azt mondja, nem szeret vele találkozni, mert idegesíti az a sok baromság, amit a vámpírokról összehord.

-Tudtam én! Tényleg miatta kerestek meg a rendőrök - mondta Stevie Rae.

-Nagyon úgy tűnik.

Stevie Rae fürkésző tekintettel nézett rám.

-Még mindig tetszik neked, igaz?

-Ez nem ilyen egyszerű.

-Ha nem így volna, nagyon egyszerű lenne. Úgy értem, ha nem tetszik, akkor nem találkozol vele többet, és kész - okoskodott Stevie Rae.

-Még mindig tetszik - vallottam be.

-Tudtam! - ugrott egyet ültében Stevie Rae. - Lassan minden ujjadra jut már egy pasi, Z. Mit fogsz csinálni?

-Halvány fogalmam sincs... - feleltem.

-Erik holnap jön haza a Shakespeare-versenyről.

-Tudom. Neferet azt mondta, hogy Loren elrepült segíteni Eriknek és a többi itteni versenyzőnek, ami azt jelenti, hogy ő is visszajön holnap. Heath-nek pedig megígértem, hogy pénteken találkozom vele a meccs után.

-El fogod mondani Eriknek?

-Nem tudom.

-Jobban szereted Heath-t, mint Eriket?

-Nem tudom.

-Na, és Lorent?

-Stevie Rae, nem tudom... - A fejfájásom most már állandósult. - Nem lehetne, hogy egy ideig ne beszéljünk erről? Legalább addig ne, amíg ki nem találom, mit tegyek.

-Oké. Menjünk - mondta, és megragadta a karomat.

-Hová? - néztem rá zavarodottan. Nem számítottam rá, hogy ilyen hamar leszáll a témáról.

-Meg kell enned a reggeli zabpelyhedet, és nekem is szükségem van a Lucky Charms-adagomra. Aztán meg nézzük a CNN-t meg a helyi híreket.

Elindultam az ajtó felé. Nála nyújtózott egyet, majd morogva elindult utánam. Stevie Rae mosolyogva rázta a fejét.

-Gyertek már! Mindjárt jobb kedvre derülsz, ha eszel egy kicsit.

-Meg iszom egy barna üccsit.

Stevie Rae olyan arcot vágott, mint aki citromba harapott.

-Reggelire?

-Úgy érzem, hogy ez egy olyan nap lesz, amit barna üccsivel kell kezdenem.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Szerencsére nem kellett sokat várnunk az első hírekre. Stevie Rae-vel és az Ikrekkel a The Dr. Phil Show-t néztük, és pontosan 3.10-kor (Stevie Rae és én már a második tál zabpehelynél jártunk, én pedig a harmadik üdítőmet ittam) hirtelen megszakították az adást a Fox News különleges helyszíni riportjával.

- Itt Chera Kimiko a legfrissebb hírekkel. Megtudtuk, hogy ma délután, nem sokkal fél három után egy magát Zöld Dzsihadnak nevező szervezet értesítette az FBI oklahomai irodáját, hogy bomba fog robbanni. A Fox News értesülései szerint a bombát az Arkansas folyó I-40-es hídján helyezték el, nem messze Webbers Fallstól. Most pedig kapcsoljuk Hannah Downst a helyszínről.

Néma csendben figyeltük a képernyőn feltűnő fiatal riportert, aki egy átlagosnak tűnő híd előtt állt. Teljesen átlagosnak tűnt, attól eltekintve, hogy csak úgy hemzsegtek rajta az egyenruhás emberek. Megkönnyebbülten felsóhajtottam. A híd egyértelműen le volt zárva.

-Köszönöm, Chera. Amint látják, az FBI és a helyi rendőrség az egész hidat lezárta, és már keresik az állítólagos bombát.

-Találtak már valamit, Hannah?- kérdezte Chera.

-Egyelőre még nem tudom megmondani. Az FBI nem sokkal ezelőtt tette csak vízre a csónakokat.

-Köszönöm, Hannah. - A képernyőn ismét Chera Kimiko jelent meg. - Azonnal jelentkezünk, amint megtudunk valami új információt az állítólagos bombáról vagy erről az új terrorista csoportról. Addig is a folytatódik a...

-Bombariadó. Okos.

Olyan halkán beszélt, és annyira a tévére koncentráltam, hogy beletelt néhány másodpercbe, mire beazonosítottam Aphrodité hangját. Azonnal felkaptam a fejemet. A jobb oldalamon állt, alig egy lépéssel a kanapé mögött, amelyen Stevie Rae-vel ültünk. Szokásos, gúnyos arckifejezésére számítottam, ezért igencsak meglepett, amikor alig láthatóan, szinte már elismerően bólintott egyet.

-Mit akarsz itt? - Stevie Rae hangja szokatlanul éles volt, és észrevettem, hogy a társalgóban tévöző többi lány azonnal abbahagyta, amit éppen csinált, és mindannyian felénk fordultak. Aphrodité arckifejezésének változásából láttam, hogy neki is feltűnt.

-Egy extartálytól? Semmit! - felelte gúnyosan.

Éreztem, hogy Stevie Rae teste megrándul a sértés hallatán. Tudtam, hogy nem szereti, ha emlékeztetik rá, hogy egy hónappal ezelőtt, a Sötétség Lányainak rosszul sikerült szertartásán megengedte Aphroditének és a bizalmasainak, hogy igyanak a véreből. Tartálynak lenni nem volt jó dolog, valakit így szólítani pedig felért egy becsületsértéssel.

-Hé, te ribanc boszorkány - szólt oda neki Shaunee mézesmázos hangon. - Erről jut eszembe, hogy a Sötétség Lányainak vezetői...

-Aki most már mi vagyunk, nem pedig te és a repedszarkú barátnőid - szúrta közbe Erin.

-... új tartályt keresnek a ma esti szertartásra - folytatta Shaunee behízeltgöen.

-Igen, és mivel te most már csak egy utolsó senki vagy, ez az egyetlen módja annak, hogy bejussál a ma esti szertartásra - mondta Erin. - Azért jöttél, hogy beadd a jelentkezésedet?

-Ha igen, akkor bocsi, de nem téged választunk, mert egy ilyen kurvának ki tudja, mi van a vérében - fejezte be helyette Shaunee.

-Kinyalhatjátok - vágott vissza Aphrodité.

-Csak szeretné, ribanc!

Stevie Rae sápadtan ült mellettem, de nem szólalt meg. Legszívesebben fogtam volna mindhármuk fejét, és egymáshoz csapom őket.

- Ebből elég!

Mindannyian elhallgattak. Aphroditére néztem.

- Soha többé ne nevezd Stevie Rae-t tartálynak! Aztán az Ikrek felé fordultam.

- Az egyik dolog, amit soha többé nem fogunk csinálni, az az, hogy vámpírjelöltek vérére isszuk a szertartásokon. Ami azt jelenti, hogy senkiből sem lesz többé tartály. - Nem kiabáltam, de láttam az Ikreken, hogy mindketten megbántódtak. Felsóhajtottam. - Mindannyian ugyanazon az oldalon állunk -

mondtam halkán, mert nem akartam, hogy mindenki hallja a társalgóban. - Ezért jobb lenne, ha abba hagynánk a veszekedést.

- Ezt te sem hiszed el, ugye? Még hogy ugyanazon az oldalon. ..! - Aphrodité gúnyosan felnevetett, és otthagyt minket.

Figyeltem, ahogy végigvonul a helyiségen, és az ajtónál, mielőtt kilépett volna rajta, hátrafordult, a szemembe nézett, és rám kacsintott.

Ezt meg mire véljem? Szinte már játékos volt a mozdulat, mintha barátok lennénk, akik csak viccelődnek. De ez lehetetlen. Vagy mégsem?

- Kiráz tőle a hideg - mondta Stevie Rae.

- Aphroditének is megvannak a maga gondjai - szólaltam meg, mire mindhárman úgy néztek rám, mintha most jelentettem volna ki, hogy Hitler mégsem volt annyira rossz. - Én tényleg azt akarom, hogy a Sötétség Lányai egy olyan társaság legyen, ami összehozza az embereket, nem pedig valami exkluzív klub, ahová csak a kiváltságosok juthatnak be. - Döbbenet meredtek rám. - Neki köszönhetem, hogy nem halt meg a nagymamám.

- Csak azért mondta el, mert akar tőled valamit. Alattomos egy dög, Zoey. Ezt soha ne felejtse el - mondta Erin.

- Kérlek, csak azt ne mondd, hogy vissza akarod engedni a Sötétség Lányai közé - kérte Stevie Rae. Megráztam a fejem.

- Nem. És még ha akarnám, de nem akarom, akkor sem felelne meg az általam felállított szabályoknak. A Sötétség Lányainak és Fiainak példát kell mutatniuk a viselkedésükkel.

Shaunee felhorkant.

- Ennek a ribancnak fogalma sincs arról, mi az a megbízhatóság, hűség, bölcsesség, együttérzés és őszinteség. Semmi más nem érdekli, csak a saját aljas terveit.

- Világuralomra tör - tette hozzá Erin.

- És ne gondold, hogy ez túlzás - mondta Stevie Rae. - Stevie Rae, Aphrodité nem a barátnőm. Csak... nem is tudom... - hebegtem, próbáltam szavakba önteni azt az érzést, vagy inkább megérzést, ami bennem kavargott. - Azt hiszem, néha tényleg sajnálom. És egy kicsit mégis tudom érteni. Egyszerűen csak azt szeretné, ha elfogadnák, de rosszul fog hozzá. Azt hiszi, ha hazugságokkal manipulálja és megfélemlíti az embereket, akkor szeretni fogják. Ezt látta otthon, és ezért lett olyan, amilyen.

- Ne haragudj, Zoey, de ez baromság - mondta Shaunee. - Azért, mert az anyja egy szemétláda, még nem mentség rá, hogy ő is az legyen. Ahhoz már túl nagylány.

- Jaj, csak ezt ne - könyörgött Erin is.

- Ne sértődj meg, Zoey, de a te anyád sem egy mintamami, a mostohaapád pedig egyenesen egy óriási seggfej, mégsem lettél olyan, mint Aphrodité - mondta Stevie Rae. - És Damien sem szereti az anyját, mert meleg.

- Igen, és mégsem lett belőle ilyen szemétláda - vett át a szót Shaunee. - Sőt, épp az ellenkezője. Damien olyan, mint... mint... - Elhallgatott, és Erinre pillantott segélykérően. - Húgocskám, hogy is hívják Julié Andrews karakterét a Muzsika hangjában?

- Maria. És teljesen igazad van, húgocskám. Damien olyan jószákos, mint egy apáca. Ha nem lesz egy kicsit könyörtelenebb, soha nem szed össze senkit.

- Nem hiszem el, hogy a szerelmi életemről beszélgettek - szólalt meg Damien a hátunk mögül.

Büntudatosan elhallgattunk, és azt motyogtuk:

- Bocsi.

Damien a fejét rázva közelebb lépett hozzánk, mire Stevie Rae meg én odébb húzódtunk, hogy le tudjon ülni mellénk.

- És jobb, ha tőlem tudjátok, hogy senkit nem akarok „összeszedni”. Hosszú távú kapcsolatot akarok valakivel, aki tényleg fontos nekem, és hajlandó vagyok kivárni, míg találkozom vele.

- Nem megmondtam? - suttogta Shaunee.

- Ja, Maria - motyogta Erin.

Stevie Rae megpróbálta köhögésnek álcázni a nevetését. Damien összeszűkült szemmel nézett rájuk. Úgy döntöttem, ideje megszólalnom.

- Sikerült - mondtam halkán. - Lezárták a hidat.

Elővettem a mobilját a zsebemből, és visszaadtam neki. Ellenőrizte, hogy ki van-e kapcsolva, majd bólintott.

- Tudom, én is láttam a híreket - Damien a DVD-lejátszó digitális órájára pillantott, és elvigyorodott. - Három óra húsz. Megcsináltuk.

Egymásra mosolyogtunk. Való igaz, hogy megkönnyebbültem, mégis volt bennem valami meghatározhatatlan rossz érzés, amitől képtelen voltam szabadulni, és nem csak a Heath-szel való találkozás miatt. Lehet, hogy innom kellene még egy üdítőt.

-Oké, ez el van intézve. Akkor miért üldögélünk itt az én szerelmi életemet taglalva? - kérdezte Damien.

-Illetve annak hiányát - súgta Shaunee Erinnek, aki (Stevie Rae-vel együtt) képtelen volt visszafojtani a nevetését.

Damien ügyet sem vetett rájuk. Felállt, és rám nézett.

-Menjünk!

-Hová?

Az ég felé emelte a tekintetét, és megrázta a fejét.

-Mindent nekem kell csinálnom? Holnap este le kell vezényelned egy szertartást, ami azt jelenti, hogy át kell rendeznünk a szabadidőcsarnokot. Azt hitted, Aphrodité majd önként felajánlja, hogy elintézi helyetted?

-Ez teljesen kiment a fejemből. - Bár nem tudom, mikor lett volna időm ezen gondolkodni.

-Akkor épp jókor juttattam eszedbe. - Megfogta a kezem, és talpra rántott. - Lássunk munkához!

Felkaptam az üdítőt, és mindannyian követtük Damient, ki a hideg, szürke szombat délutáni időjárásba. Az eső elállt, de a felhők egyre sötétebbek lettek.

-Úgy tűnik, havazni fog - mondtam, és hunyorogva felnéztem az acélszürke égboltra.

-Óh, bárcsak igazad lenne! Imádom a havat! - kiáltotta Stevie Rae, és kitárt karral elkezdett pörögni, mint egy kislány.

-Akkor költözz Connecticutba! Ott aztán van hó bőven. Hidd el, nagyon fárasztó tud lenni, amikor hónapokig fagyoskodik az ember. Ezért vagyunk mi, északkeletiek olyan mogorvák - mondta Shaunee.

-Akkor sem tudod elrontani a kedvemet. A hó szerintem varázslatos dolog. Amikor esik, olyan, mintha fehér takarót borítanának a földre. - Kitérte a karját, és felkiáltott: - Havat akarok!

-Ha már itt tartunk, én azt a négyszázötven dolláros, egyedi hímzésű farmert akarom, amit a Victoria's Secret katalógusában láttam - mondta Erin. - Ez is csak azt bizonyítja, hogy nem kaphatjuk meg mindig azt, amit akarunk, legyen szó óról vagy menő cuccokról.

-Ugyan már, húgocskám, biztos lesz leárazás. Nem mondatsz le ilyen könnyen arról a farmerről! Annyira jól állna neked!

-Akkor miért nem fogod a kedvenc farmeredet, és próbálsz meg behímezni azt a mintát? Biztos nem lehet olyan nehéz - mondta Damien logikusan.

Már éppen nyitottam a számat, hogy igazat adjak Damiennek, amikor megéreztem az első hópelyhet a homlokomon.

-Hé, Stevie Rae, valóra vált a kívánságod. Havazik. Stevie Rae vidáman felsikoltott.

-Juhéjjj! Hullj csak, drága hó!

Az égiek meghallgatták a kérését. Mire odaértünk a szabadidőcsarnokhoz, kövér hópelyhek borítottak be mindent. Stevie Rae-nek igaza volt. A hó úgy borult a földre, mint valami varázstakaró. Minden puha és fehér lett tőle, még Shaunee (egyenesen a mogorva, havas Connecticutból) is nevetgélve próbálta elkapni a nyelvével a hópelyheket.

Vidáman nevetve léptünk be a szabadidőcsarnokba, ahol már voltak néhányan rajtunk kívül. Egy páran biliárdoztak, mások pedig az ösöregnek látszó játékgépeket tuszakolták. Ahogy lesöpörtük magunkról a hópelyheket, többen is abbahagyták, amit éppen csináltak, és a vastag függönyökkel elfedett ablakokhoz siettek.

- Bizony ám! - rikkantotta Stevie Rae. - Havazik! Elmosolyodtam, és elindultam az épület hátsó felében lévő

konyha felé. Damien, az Ikrek és a hótól megrészegült Stevie Rae követtek. Tudtam, hogy a konyha mellett nyílik egy raktár, és a Sötétség Lányai ott tartották a szertartáshoz szükséges holmikat. Legfőbb ideje volt előkészíteni a dolgokat, és legfőbb ideje volt úgy tennem, mintha tudnám, mit csinálok.

Hallottam, ahogy nyílik, majd csukódik mögöttem az ajtó, a következő pillanatban pedig, legnagyobb meglepetésemre, Neferet szólalt meg.

- Gyönyörű ez a hó, nem igaz?

Az ablakoknál álló diákok tisztelettudóan helyeseltek. Magam sem tudom, miért bosszantott a megjelenése, de azonnal elnyomtam az érzést, és visszafordultam, hogy üdvözljem a mentoromat. A barátaim úgy követtek, mint egy csapat kiskacsa.

- Zoey, örülök, hogy itt talállok. - Neferet olyan szeretettel szólított meg, hogy azonnal eltűnt belőlem minden bosszúság. Neferet több volt számomra, mint egyszerű mentor. Mintha az anyám lett volna, és önző dolog volt bosszankodni azon, hogy utánam jött.

- Azért jöttünk, hogy berendezzük a termet a holnap esti szertartásra.

-Remek! Ez az egyik dolog, amiért beszélni akartam veled. Ha szükséged van valamire a szertartáshoz, szólj bátran! És holnap este természetesen én is itt leszek, de ne aggódj... - rám mosolygott -, ... nem maradok itt végig. Csak annyi időre, hogy biztosítsalak a Sötétség Lányai előtt is a támogatásomról. Azután rád bízom őket.

-Köszönöm, Neferet - mondtam.

-A másik oka annak, hogy megkerestelek téged és a barátaidat-ezúttal a többiek is részesültek a mosolyából -, az, hogy be akarom mutatni a legújabb diákunkat.

Intett a kezével, mire a háta mögül lassan előlépett egy fiú, akit addig észre sem vettem. Helyes srác volt, amolyan jó tanuló kinézetű. Kócos, szőke haja alatt csak úgy világitott a kék szeme. Látszott rajta, hogy stréber, de a szerethető fajtából (magyarul: rendesen fürdik és mossa a fogát, ápolt a bőre és a haja, illetve nem öltözik úgy, mint egy lúzer).

- Szeretném, ha megismerkednétek Jack Twisttel - folytatta Neferet. - Jack, ez itt a vámpírjelöltem, Zoey Redbird, a Sötétség Lányainak vezetője, ők pedig a barátai, a Prefektusok Tanácsának tagjai, Erin Bates, Shaunee Colé, Stevie Rae Johnson és Damien Maslin. - Neferet mindig rámutatott arra, akinek éppen a nevét mondta, mire az illető mondta, hogy „szia”. Az új fiú egy kicsit idegesnek látszott, és el is sápadt, de kedvesen mosolygott, és nem tűnt teljesen reménytelen esetnek. Éppen azon kezdtem tünődni, vajon Neferet miért tartotta olyan fontosnak, hogy bemutassa nekem, amikor belefogott a magyarázatba.

- Jack költő és író, Loren Blake lesz a mentora, de Loren csak holnap este ér vissza a keleti partról. Jack Erik Night szobatársa lesz. Mint tudjátok, Erik szintén nem lesz itt holnap estig. Ezért arra gondoltam, mi lenne, ha körbevezetnétek Jacket, bemutatnátok neki az iskolát, és kicsit a szárnyatok alá vennétek?

-Persze, boldogan - feleltem habozás nélkül. Nagyon jól emlékeztem még rá, milyen elveszettnek éreztem magam az első napomon.

-Damien, meg tudod mutatni Jacknek az ő és Erik szobáját?

-Természetesen - mondta Damien.

-Tudtam, hogy Zoey barátaira számíthatok. - Neferet mosolya egészen hihetetlen volt. Az egész termet beragyogta, és hirtelen nagyon büszke voltam rá, hogy annyian látják, amint Neferet ilyen egyértelműen kimutatja, hogy kedvel minket. - Ha bármi kell holnapra, csak szólj! És mivel ez az első szertartásod, szóltam a konyhán, hogy készítsenek valami különlegességet neked és a Sötétség Lányainak, amivel megvendégelnek titeket utána. Biztos vagyok benne, hogy remekül fog sikerülni, Zoey.

Szinte elérékenyültem a kedvességétől, és önkéntelenül összehasonlítottam azzal a ridegséggel, ahogy anyám bánt velem. Az igazság az, hogy anyám már sehogyan sem bánt velem. Mindössze egyszer találkoztam vele az elmúlt egy hónapban, és a seggfej férje meg Neferet közötti szóváltás után nagyon úgy nézett ki, hogy többet nem is fogok. De kit érdekel? Engem ugyan nem. Amíg itt vannak a barátaim, és ilyen mentorom van, mint Neferet.

-Nagyon köszönöm, Neferet - mondtam, és nyeltem egy nagyot, nehogy elsírjam magam.

-Ez a legkevesebb, amit megtehetek a saját védencémért, amikor az első Telihold Szertartására készül a Sötétség Lányainak vezetőjeként. - Gyorsan megölelt, majd sarkon fordult, és otthagyt minket. Kifelé menet kedvesen biccentett az öt tisztelettudóan üdvözlő diákoknak.

-Tyű... — mondta Jack. — Fantasztikus egy nő!

- De még mennyire, hogy az - feleltem. Aztán elvigyorodtam, és folytattam: - Na, hozzáláthatunk a munkához? Rengeteg dolgot ki kell pakolnunk innen. - Láttam szegény Jacken, hogy fogalma sincs, miről van szó. - Damien, szerintem tarts egy rövid továbbképzést Jacknek a vámpírszertartásokról, hogy ne érezze magát olyan elveszettnek.

Elindultam vissza a konyhába, és közben hallottam, hogy Damien már el is kezdi magyarázni az alapokat.

- Zoey, segíthetünk?

Hátrapillantottam. Drew Partian, egy alacsony, kisportolt testalkatú fiú szólított meg. Ismertem vívásról (remek vívó, legalább olyan jó, mint Damien, ami komoly dicséretnek számít). Az egyik elsötétített ablaknál állt egy csapat fiúval együtt. Rám mosolygott, de észrevettem, hogy fél szemmel Stevie Rae-t nézi.

-Sok dolgot kell ide-oda húzkodni. Tudom, mert korábban Aphroditének segítettünk előkészíteni a termet.

-Na, tessék - hallottam Shaunee morgását fél füllel.

Mielőtt Erin hozzáfűzhetett volna valami gúnyos megjegyzést, gyorsan azt feleltem:

- Köszönöm, elfogadjuk a segítséget. Bár a mi szertartásunk egy kicsit másmilyen lesz - tettem hozzá. - Damien majd megmutatja, mire gondolok.

Felkészültem a megvető pillantásokra és a gúnyos megjegyzésekre Damien nyíltan vállalt másságával kapcsolatban, de Drew csak vállalt vont.

-Nekem nyolc. Csak mondja meg, mit csináljunk. - Elvigyorodott, és rákacsintott Stevie Rae-re, aki elvörösödött, és kuncogni kezdett.

-Damien, mostantól a tieid - szóltam oda neki.

-Bár úgy lenne - suttogta Damien alig hallhatóan. Majd a normális hangján így szólt: - Először is Zoey nem szeretné, hogy az egész terem úgy nézzen ki, mint egy halottasház azzal a sok fal mellé tolt és fekete anyaggal letakart játékgéppel. Próbáljuk meg bevinni őket a konyhába.

Drew és a haverjai azonnal munkához láttak. Damien is csatlakozott hozzájuk az új fiúval, közben pedig folytatta a kiselőadást.

-Mi elmegyünk a gyertyákért, és kihozzuk az asztalt - mondtam a fiúknak, és intettem Stevie Rae-nek meg az Ikreknek, hogy kövessenek.

-Damien meghalt, és egyenesen a melegek mennyországába került - szólalt meg Shaunee, amint hallótávolságon kívülre értünk.

-Épp itt volt az ideje, hogy azok a srácok egy kicsit aktivizálják magukat - mondtam.

-Shaunee nem erre gondolt, de egyetértünk veled - felelte Erin. - Arra gondolt, hogy a kis Mr. Jack olyan meleg, mint egy frissen sült almás pite.

-Mi a fenéből gondoljátok, hogy meleg? - kérdezte Stevie Rae.

-Stevie Rae, szélesítened kellene a látókörödöt - mondta Shaunee.

-Oké, én is elveszítettem a fonalat. Miből gondoljátok, hogy Jack meleg? - kérdeztem.

Az Ikrek váltottak egy hosszú, szenvedő pillantást, majd Erin elmagyarázta.

-Jack Twist a neve annak a meleg cowboynak, akit Jaké Gyllen-haal alakít a Túl a barátságban.

-Aki ezt a nevet választja, és ráadásul ilyen kis cuki, az egészen biztosan Damien csapatában játszik.

-Aha - mondtam.

-Az a helyzet, hogy én nem láttam azt a filmet - szabadkozott Stevie Rae. - Nálunk, Henriettában nem játszották.

-Ezt nem hiszem el - mondta Shaunee.

-Szóhoz sem jutok a döbbenettől - kontrázott rá Erin.

-Nos, Stevie Rae, azt hiszem, eljött az ideje annak, hogy megnézzük DVD-n ezt a remek filmet.

-Fiúk csókolóznak benne?

- Mmmm, de még mennyire - felelte Shaunee és Erin egyszerre. Minden igyekezetem ellenére kitört belőlem a nevetés, amikor megláttam Stevie Rae arckifejezését.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Már majdnem végeztünk a terem átrendezésével, amikor valaki bekapcsolta az éjszakai híreket a nagyképernyős tévén. Mi, öten gyorsan összenéztünk, amikor meghallottuk, hogy a vezető hír a „Zöld Dzsihad téves bombariadója”. Hiába tudtam, hogy a hívásomat nem lehet lenyomozni, és a saját szememmel láttam, amint Damien „véletlenül” leejti, majd rálép, és darabokra töri az eldobható telefonját, csak egy kicsit könnyebbültem meg, amikor Chera Kimiko elmondta, hogy a rendőrség egyelőre nem tudja, kiket takarhat a terrorista csoport.

A nap másik, az Arkansas folyóval kapcsolatos híre az volt, hogy Sámuel Johnson, egy uszály kapitánya szívrohamot kapott hajója kapitányi fülkéjében. „Szerencsés véletlen”, hogy a vízi közlekedést is leállították, és a rendőrség meg az orvosok a közelben voltak. Sikerült megmenteni az életét, és sem az uszálynak, sem a hídnak nem lett baja.

- Ez volt az! - mondta Damien. - Ha nem szólunk, szívrohamot kap, és nekivezeti az uszályt a hídnak.

Dermedten bólintottam.

-Ami azt jelenti, hogy Aphrodité látomása nem hazudott.

-Ez nem valami jó hír - mondta Stevie Rae.

-Szerintem az - ellenkeztem. - Ha Aphrodité beszámol nekünk a látomásairól, legalább biztosak lehetünk benne, hogy komolyan kell őket venni.

Damien megrázta a fejét.

-Valami oka csak van annak, hogy Neferet azt hiszi, Nüx visszavette Aphroditétól a különleges képességét. Kár, hogy erről nem beszélhetünk neki, akkor talán elmagyarázná, mi folyik itt, vagy megváltoztatná a véleményét Aphroditével kapcsolatban.

-Nem. A szavamat adtam, hogy nem beszélek róla.

- Ha Aphrodité tényleg olyan lenne, amilyennek gondolod, maga menne Neferethez - mondta Shaunee.

- Lehet, hogy rá kellene beszélned - vetette fel Erin. Stevie Rae gúnyosan felnevetett.

A szememet forgatva ránéztem, de Stevie Rae nem vette észre, mert Drew éppen rámosolygott, és azzal volt elfoglalva, hogy elpiruljon.

- Mit gondolsz, Zoey? - kérdezte Drew, de a tekintetét nem vette le Stevie Rae-ről.

Hogy rá vagy indulva a szobatársamra, akartam mondani, de nem akartam zavarba hozni sem őt, sem Stevie Rae-t, ezért csak ennyit feleltem:

- Jól néz ki.

- Innen is jól néz ki - mondta Shaunee, és tetőtől talpig végigmérte Drew-t.

-Innen is, húgocskám - mondta Erin a szempilláját rezegetve. Drew észre sem vette őket, csak Stevie Rae-vel volt elfoglalva.

-Éhen halok - mondta.

-Én is - vágta rá Stevie Rae.

-Elmegyünk enni valamit? - kérdezte Drew.

- Oké - felelte Stevie Rae gyorsan, aztán hirtelen eszébe jutott, hogy mindannyian őt nézzük, és elpirult. - Vacsoraidő van. Jobb lesz, ha mindannyian eszünk valamit.

Ideges mozdulattal megigazította a haját, majd odakiáltott Dami-ennek, aki elmélyülten beszélgetett Jackkel. (Ha jól hallottam, ugyanazokat a könyveket szerették, és éppen azon vitatkoztak, hogy melyik Harry Potter a legjobb. Tényleg hasonlítottak egymásra.)

-Damien, elmegyünk enni. Te és Jack nem vagytok éhesek? Jack és Damien összenéztek, majd Damien visszakiáltott.

-De, megyünk mi is.

- Oké zsoké - mondta Stevie Rae Drew-ra babszalyogva. - Akkor irány az étkező!

Shaunee felsóhajtott, és elindult az ajtó felé.

Elég már, könyörgöm. Megfájdul a fejem a sok szerelmi hormontól.

-Úgy érzem magam, mint valami nyálas szerelmes filmben. Várj meg, húgocskám - mondta Erin.

-Miért ilyen cinikusok az Ikrék, ha a szerelemről van szó? - kérdeztem Damientől, amikor Jackkel odaértek mellénk.

-Nem azok. Csak elégük van már abból, hogy az összes fiú, akivel mostanában jártak, halálra untatta őket - felelte Damien.

Kiléptünk a varázslatos, novemberi hóesésbe. A hópelyhek most már kisebbek voltak, de még mindig hulltak szakadatlanul. Az Éjszaka Háza a szokásosnál is titokzatosabbnak nézett ki a fehér takaró alatt.

- Nem könnyű az Ikrékkel. Minden nehézség duplán jelentkezik náluk - mondta Stevie Rae. Feltűnt, hogy közvetlenül Drew mellett sétál, és a kezük néha összeér menet közben.

Hallottam, hogy a srácok, akik segítettek átrendezni a szabadidőcsarnokot, egyetértően mormognak. És ahogy belegendoltam, fűszemmel tényleg volt valami félelmetes az Ikrékben.

- Emlékeztek, amikor Thor randira hívta Erint? - kérdezte Drew egyik barátja, akinek talán Keith volt a neve.

- Igen, Erin pedig lemakimajmozta - nevetett fel Stevie Rae.

- Walter pedig pontosan két és fél randiig jutott Shaunee-val, amikor a Starbucks kellős közepén azt mondta rá, hogy Pentium 3-as processzor - idézte fel Damien.

Kérdő pillantást vettem rá.

- Z, most már Pentium 5-ös procikat használunk. - Aha.

-Erin még mindig C64-nek szólítja, amikor találkoznak - mondta Stevie Rae.

-Az biztos, hogy nem átlagos pasikra várnak - mondtam.

-Szerintem mindenkinek megvan valahol a párja - szólt közbe Jack váratlanul. Mindannyian felé fordultunk, mire elpirult.

Mielőtt bárki elkezdhetett volna gúnyolódni vele, gyorsan azt mondtam:

-Egyetértetek vele. - De azt a legnehezebb eldönteni, hogy ki az, akit neked teremtettek, tettem hozzá magamban.

-Én is! - kiáltott fel Stevie Rae a tőle megszokott optimizmussal.

-Teljes mértékben - mondta Damien, és rám kacsintott. Visszamosolyogtam rá.

-Hé - lépett elő Shaunee egy fa mögül. - Miről beszélgettek?

-A nem létező szerelmi életemről - kiáltotta vidáman Damien.

-Tényleg?

-Tényleg.

-Mi lenne, ha inkább arról beszélnénk, hogy átnedvesedett a ruhád?

Damien értetlenül nézett.

- Micsoda? Nem is nedves a ruhám.

Erin ugrott elő a fa másik oldala mögül, a kezében egy hógolyóval.

- De az lesz! - rikkantotta, azzal tiszta erőből mellbe dobta Damient.

Azonnal kitört a hógolyócsata. Mindenki fedezéket keresve spriccelt szét, közben pedig gyártotta a hógolyókat Shaunee és Erin ellen. Megpróbáltam feltűnés nélkül elosonni.

Mondtam, hogy a hó nagyszerű dolog! - vigyorgott Stevie Rae.

-Már csak egy kis hóvihár hiányzik - kiáltotta Damien, és célba vette Érint. - Szél meg havazás. A legjobb egy igazi hógolyócsatához!

Damien elengedett egy löketet, de Erin túl gyors volt, és sikerült fedezékbe ugrania előle.

-Te meg hová mész, Z? - szólt utánam Stevie Rae egy díszbokor mögül. Láttam, hogy Drew is ott van mellette, és együtt tüzelnek Shaunee-ra.

-A médiaközpontba, ki kell találnom, mit fogok holnap mondani, majd a koleszban harapok valamit, ha végeztem. - Egyre gyorsabban szedtem a lábamat. - Sajnálom, hogy kimaradok a buliból, de... - azzal becsuktam magam mögött az ajtót. Épp időben, mert a következő pillanatban három hógolyó puffant a vastag faajtón, plop, plop, plop.

Nemcsak kifogást kerestem, hogy kimaradhassak a hógolyózásból. Tényleg az volt a tervem, hogy kihagyom a vacsorát, és eltöltök néhány órát a médiaközpontban. Holnap meg kell idéznem az elemeket, és le kell vezetnem egy szertartást, amely legalább olyan régi, mint maga a Hold.

Fogalmam sem volt, hogyan fogom csinálni.

Az igaz, hogy egy hónappal ezelőtt a barátaimmal már kísérletképpen megidéztem egyszer az elemeket, hogy lássuk, tényleg kapcsolatot tudok-e teremteni velük, és nem csak képzelődöm. Amíg meg nem éreztem a szél, a tűz, a víz, a föld és a szellem erejét, a barátaim pedig nem látták ezt a saját szemükkel, én inkább arra fogadtam volna, hogy csak képzelődöm. Nem mintha annyira cinikus volnék, de akkor is. Kapcsolatot teremteni az öt elemmel elképesztő hatalmat jelentett. Az életem mégsem egy X-Men-epizód volt (bár Hugh Jackmannel szívesen eltöltöttem volna egy kis időt kettesben).

A médiaközpont - ahogy azt sejtettem - üresen kongott; végre is szombat éjszaka volt. Csak az igazi stréberek töltötték itt a szombat estéjüket. Igen, tudom, hogy én is pont úgy viselkedtem. Azt már korábban eldöntöttem, hol fogom kezdeni a kutatást. Megnyitottam a katalógust a számítógépen, és régi varázslatokkal meg szertartásokkal foglalkozó könyveket kerestem. Az egyiknek különösen tetszett a címe: A kristályhold titokzatos rítusai. Egy bizonyos Fiona írta. Halványan rémlett, hogy koszorús vámpír költő volt az 1800-as évek elején (a kollégiumban ki volt rakva a képe). Leírtam a Dewey-féle azonosító számát a könyvnek, és meg is találtam az egyik sötét, poros polcon. Azt jó jelnek ítéltam, hogy egy igazi, régi fajta, bőrkötéses könyv. Hagyományt akartam teremteni a Sötétség Lányai vezetőjeként, hogy valami többet adhassak nekik, mint Aphrodité túl modern (és kurvás) viselkedése.

Elővettem a noteszomat és a kedvenc tollamat, amiről eszembe jutott, mit mondott Loren arról, hogy verseket jobban szeret kézzel írni, mint számítógépen... amiről eszembe jutott, ahogy megérintette az arcomat... a hátamat... és ahogy izzott köztünk a levegő. Elmosolyodtam, és éreztem, hogy felforrósodik az arcom. Aztán hirtelen rájöttem, hogy úgy viselkedem, mint egy idióta, hiszen Loren túl öreg hozzám, egy felnőtt vámpír. Mindkét tény igen rémisztő volt (érthető módon). Fantasztikusan jó pasi volt, de huszonvalahány éves. Igazi felnőtt, tele vámpírtitkokkal, vérszomjával - és igen, nemi vággyal. Ami, sajnálatos módon, csak még kívánatosabbá tette számomra, különösen a Heath és köztem lezajlott véres csókolózás után.

A tollammal a noteszom üres lapját ütöttem. Az elmúlt egy hónapban Erikkel kavartam egy kicsit. Igen, jó volt. De nem jutottunk túl messzire. Ennek egyik oka az volt, hogy a közelmúlt történései ellenére általában nem viselkedtem úgy, mint egy kurva. A másik oka pedig az, hogy még mindig nagyon is élénkének bennem a látvány, ahogy Aphrodité, Erik exbarátnője ott térdel előtte, és megpróbálja leszopni. Tudatosítani akartam Erikben, hogy én teljesen más vagyok, mint Aphrodité, a Kurva. (Arról nagyvonalúan megfeledkeztem, hogy mit csináltam a Heath nadrágban meredező keménységgel.) Egyszerűen vonzódtam Erikhez, akiről mindenki azt gondolta, hogy a pasim, bár sok minden nem történt még köztünk.

A gondolataim Loren felé kalandoztak. Ahogy kint álltunk a holdfényben, Loren mellett igazi nőnek éreztem magam-nem tapasztalatlan és ideges kislánynak, mint amikor Erikkel voltam- Amikor megláttam a vágyat Loren szemében, gyönyörűnek, hatalmasnak és nagyon szexinek éreztem magam. És be kell vallanom, hogy tetszett ez az érzés.

De hogy illett mindebbe Heath? Vele kapcsolatban másmilyen érzéseim voltak, mint Erik vagy Loren iránt. Heath-szel kölyökkorunk óta ismertük egymást, és az elmúlt két évben amolyan se veled, se nélküled kapcsolatban éltünk, hol randiztunk, hol nem. Heath-t mindig is vonzónak találtam, és voltak ugyan komolyabb csókolózásaink, de odáig sosem fajultak még a dolgok, mint legutóbb, amikor megvágta a nyakát, és ittam a véreből.

Megborzongtam, és automatikusan megnyaltam az ajkam. Egyszerre volt izgató és ijesztő az emlék. Újra látni akartam. De vajon azért, mert tényleg érdekelt, vagy csak a vérszomjam miatt?

Meg nem tudtam volna mondani.

Az biztos, hogy Heath-t évek óta kedveltem. Néha kicsit ütődött volt, de akkor is kedves. Jól bánt velem, és szerettem a társaságát - legalábbis addig, amíg el nem kezdett inni és füvezni. Akkor az ütődöttsége hülyeséggé változott, és már képtelen voltam megbízni benne. De most azt mondta, hogy abba hagyta, vagyis újra ugyanolyan lesz, mint az a srác, akit annyira szerettem. És ha ez igaz, akkor vajon mi a fenét kezdjek 1. Erikkel, 2. Lorennel, 3. a ténnyel, hogy az Éjszaka Házának szabályai szerint tilos Heath véreből innom, és 4. azzal, hogy ha találkozunk, akkor biztosan fogok belőle inni?

Felsőhajtottam, de úgy éreztem, mindjárt elsirom magam. Annyira jó lenne megbeszélni valakivel ezt az egészet.

Mondjam el Neferetnek? Nem. Egy felnőtt vámpírnak nem beszélhetek Lorenről. Tudtam, hogy azt is be kellene vallanom neki, hogy ismét ittam Heath véreből, és ezzel valószínűleg folytattam a

megbélyegzését. De ezt képtelen lettem volna megtenni. Legalábbis egyelőre. Tudom, hogy önző dolog, de nem akartam magam ellen fordítani, legalább addig nem, amíg meg nem szilárdítom a helyem a Sötétség Lányai éln.

Stevie Rae? A legjobb barátnőm, és neki tényleg el is akartam mondani, de akkor azt is el kellett volna árulnom neki, hogy ittam Heath véréből. Kétszer. És bármikor megtenném újra. Ettől biztosan halálra rémülne. Én is halálra rémültem tőle. Nem bírnám elviselni, ha a legjobb barátnőm úgy nézne rám, mint egy szörnyetegre. Ráadásul nem hiszem, hogy megértene.

Nagynak sem mondhatom el. Biztosan nem örülne annak, hogy Loren huszonakárhány éves. A vérszomjamról nem is beszélve.

Rá kellett jönnöm, hogy az egyetlen ember (illetve vámpírjelölt), aki nem rémülne meg a vértől, és megértene a vágyaimat, az nem más, mint Aphrodité. Micsoda iróniája a sorsnak! És különös módon szerettem volna is beszélgetni vele, főleg azok után, hogy kiderült, a látomásai még mindig igazat mondanak. Volt egy megérezésem Aphroditével kapcsolatban, ami azt súgta, sokkal többről van itt szó, mint hogy ő egy aljas kis kurva lenne. Az nyilvánvaló, hogy Neferetet valamivel magára haragította. És Neferet közölte vele - gonosz, könyörtelen módon -, hogy Nüx visszavette tőle a különleges képességét, majd gyakorlatilag az egész iskola tudtára adta, hogy Aphrodité látomásaiban többé nem lehet megbízni. Nekem azonban bizonyítékom volt rá, hogy meg lehet. A gondolattól is kirázott is hideg, de azon kezdtem tűnődni, vajon mennyire bízhatok meg Neferetben.

Megpróbáltam a médiaközpontra és a kutatásomra koncentrálni, és ahogy kinyitottam a régi kötetet, egy papírlap csúszott ki belőle. Azt hittem, valaki benne felejtette a jegyzeteit, de ahogy felemeltem, és ránéztem, kővé dermedtem. A lap tetejére az én nevemet írták gyönyörű, elegáns kézírással, amit azonnal felismertem.

Zoeynek

Csábító papnő

Éj sem rejti vérálmod

Engedj a vágyak!

Úgy álltam ott, mintha villám csapott volna belém. Honnan tudhatta bárki, különösen Loren, aki elvileg a keleti parton van, hogy ki fogom nyitni ezt a könyvet?

Remegett a kezem, ezért leraktam a papírlapot, és lassan elolvastam újra a verset. Ahogy egy pillanatra megfeledkeztem arról, mennyire romantikus az, hogy egy koszorús vámpírköltő verset ír nekem, és nem hagytam, hogy ez teljesen elhomályosítsa a tisztánlátásomat, azonnal rájöttem, hogy van valami nagyon nyugtalanító ebben a haikuban. Éj sem rejti vérálmod. Vagy teljesen megbolondultam, vagy Loren tudja, hogy vért ittam? Hirtelen úgy éreztem, hogy ez a vers... rossz... veszélyes... mint egy figyelmeztetés. De vajon mire figyelmeztet? Újra elolvastam. Mi van, ha nem is Loren írta? Mi van, ha Aphrodité? Kihallgattam a beszélgetését a szüleivel. Azt a feladatot adták neki, hogy rúgasson ki a Sötétség Lányainak éléről. Ez vajon beleillik a tervébe? („A tervébe”. Kezdek úgy beszélni, mint valami rossz krimiben.)

Aphrodité látott Lorennel, de honnan tudhatott a haikuról? És azt tudhatta, hogy vissza fogok jönni a médiaközpontba pont ezt a könyvet keresni? Ezt még egy felnőtt vámpír se nagyon tudta volna

kitalálni, hiszen néhány perccel korábban még magam sem tudtam, hogy ezt a régi kötetet fogom kiválasztani.

Nála ugrott fel a számítógép billentyűzetére, halálra rémítve ve le. Nyivákolva dörgölözött hozzám.

Jól van, nyugi. Lássunk munkához! - De miközben a régi könyvet lapozgattam hagyományos varázslatok, rítusok után kutatva, képtelen voltam kivenni a fejemből a verset, és furcsa, kellemetlen érzés fészkelte be magát a mellkasomba.

TIZENHATODIK FEJEZET

-Az ölemben vittem ki Nalát a médiaközpontból - olyan mélyen aludt, hogy még panaszkodni is elfelejtett, amikor felemeltem. Kifelé menet ránéztem az órára, és alig bírtam elhinni, hogy több mint két óra eltelt. Nem csoda, hogy a fenekem és a nyakam teljesen elzsibbadt. De ez nem számított, mert végre sikerült kitalálnom, mit fogok csinálni a Telihold Szertartáson. Hatalmas kő esett le a szívemről, bár még mindig ideges voltam. Próbáltam nem gondolni rá, hogy mindezt egy rakás olyan diák előtt kell véghezvinnem, akik valószínűleg nem tapsikoltak örömben, amikor átvettem a Sötétség Lányainak vezetését Aphroditétől. Elhatároztam, hogy csak magára a szertartásra fogok koncentrálni, és arra a fantasztikus érzésre, ami mindig eltölt, amikor megidézem az öt elemet. A többi majd úgyis jön magától. Remélhetőleg.

-Kinyitottam az iskola nehéz bejárati ajtaját, és kiléptem egy másik világba. Még mindig hullt a hó. Valószínűleg egész idő alatt havazott, amíg bent ültem a médiaközpontban. Pihepuha fehérség borította az egész iskolaudvart. Feltámadt a szél, és alig lehetett valamit látni. A világító gázlámpák csak apró, sárga pontok voltak a fehér sötétségben. Más talán visszament volna a helyemben az épületbe, és elindul a folyosón a kollégium felé, hogy ameddig csak lehet, fedett helyen legyen, majd gyorsan átrohan a lánykoleszba, de nekem ehhez nem volt kedvem. Arra gondoltam, mennyire igaza van Stevie Rae-nek. A hó tényleg varázslatos dolog. Megváltoztatja a világot, csendesebbé, puhábbá, titokzatosabbá teszi. Vámpírjelöltként részben már én is rendelkeztem a felnőtt vámpírok természetes hidegtűrő képességével, amit régebben olyan hátborzongatónak találtam. Jéghideg, halott teremtményeknek képzeltem őket, akik az élők vérére szívják, amit egyszerre találtam végtelenül undorítósnak és bizarrul vonzósnak. Most, hogy már többet tudtam a dolgról, tisztában voltam vele, hogy a hidegtűrő képességem inkább a felgyorsult anyagcserémnek köszönhető, semmint annak, hogy halott vagyok. A vámpírok nem halottak. Csak átváltak. Az élőhalottak rémisztő legendáját az emberek táplálták, és volt ebben valami nagyon dühítő. Mindenesetre élveztem, hogy anélkül sétálhatok a hóviharban, hogy megfagynék. Nála teljes testével hozzám búj, és azonnal elkezdett dorombolni, amikor átöleltem. Ropogott a hó a talpam alatt, és egy pillanatra úgy éreztem, egyedül vagyok egy olyan világban, ahol a fekete és a fehér egy sosem látott színné olvadt össze a kedvemért.

-Néhány lépés után azonban megálltam, és a homlokomra csaptam volna, ha nincs tele macskával a kezem. El kellett mennem az iskolai búbjábolgba beszerezni némi eukaliptuszt. A régi rítuskönyvben azt olvastam, hogy az eukaliptuszt a gyógyulással, az oltalommal és a megtisztulással hozták kapcsolatba - három olyan dolog, amelyre nagy szükségem lesz életem első szertartásán a Sötétség Lányai élén. Talán holnap is ráérnék még eukaliptuszt venni, gondoltam, de össze kell kötnöm, és talán nem árt, ha gyakorlom egy kicsit előtte, nehogy a szertartáson derüljön ki, hogy sokkal kevésbé rugalmas, mint ahogy számítottam rá. Hirtelen láttam magamat, ahogy az eukaliptusz-füstölő szétesik a kezemben, én pedig elvörösödöm, és legszívesebben elbújnék a szabadidőcsarnok legtávolabbi sarkába kisírni magamat...

-Elhessegettem ezt a búbjajos kis képet, majd megfordultam, és elindultam vissza a főépületbe. Akkor láttam meg az alakot. Azért akadt meg rajta a tekintetem, mert annyira nem illett oda - nem csak az volt a különös, hogy rajtam kívül van még egy vámpírjelölt, aki elég hülye ahhoz, hogy hóviharban sétálgasson. Az volt benne a furcsa, hogy az illető, mert kétségkívül nem egy macska vagy egy bokor volt az, nem a járdán ment. A szabadidőcsarnok felé haladt, de a hóval borított fűvön keresztül. Megálltam, és hunyorogva néztem. Az alak hosszú, sötét, csuklyás köpönyeget viselt.

-Szinte elakadt a lélegzetem, olyan erővel támadt bennem a késztetés, hogy kövessem. Mintha nem is lenne önálló akaratom, leléptem a járdáról, és elindultam a titokzatos alak után, aki éppen akkor ért el a fal mellett álló fákhöz.

-Elkerekedett a szemem. Abban a pillanatban, ahogy az alak belépett a fák árnyékába, emberfeletti gyorsasággal kezdett mozogni, a köpönyeg úgy lebegett utána a szélben, mintha szárnyai lennének. Egy másodpercre kivillant a feje a csuklya alól, és mintha vörös haját és fehér bőrt pillantottam volna meg. De nem lehettem benne biztos, mert a hó elhomályosította a látásomat. Magamhoz öleltem Nalát, és

felgyorsítottam a lépteimet, noha tudtam, hogy a falnak ahhoz a részéhez közeledek, ahol a rejtekajtó van. Ezen a környéken találkoztam a két szellemmel, vagy bármik is voltak azok. Pedig egyszer már megfogadtam, hogy nem jövök többet erre, legalábbis egyedül nem.

-Igen, az lett volna a legokosabb, ha sarkon fordulok, és egyenesen bemegyek a kollégiumba. Mondanom sem kell, hogy nem azt tettem.

-A szívem a torkomban dobogott, Nála pedig folyamatosan morgott, amikor elértem a fákhöz. Szaladtam tovább, közben pedig arra gondoltam, micsoda örültség, hogy itt üldözök valakit, aki legjobb esetben egy kilógni készülő diák, a legrosszabb esetben pedig egy félelmetes szellem.

-Elveszítettem az alakot szem elől, de tudtam, hogy közel járok a rejtekajtóhoz, ezért lelassítottam, és vigyáztam, hogy mindig árnyékban legyek. Egyre erősebben havazott, szinte teljesen beborított már engem és Nalát. Kezdtem egy kicsit fájni. *Mi a francot keresek én itt?* Akármit is sügtak a megérzéseim, az eszem azt mondta, ostobaságot csinállok, és azonnal vonszoljam be magamat (és reszkető macskámat) a koleszba. Akármi is történt, az nem rám tartozik. Talán az egyik tanár az, aki ellenőrizni akarja, hogy valamelyik engedetlen diákja, mint mondjuk én, nem akar-e kiszökni a viharban.

-Vagy lehet, hogy Chris Ford meggyilkolása és Brad Higeons elrablása után a tettes belopódzott az iskola területére, és most akar kimenni, hogy újra lecsaphasson. Ha meglát, biztosan engem is eltesz láb alól.

-Ja, ennyit a túl élénk fantáziámról.

-Akkor hallottam meg a hangokat.

-Lelassítottam, és szó szerint lábujjhegyen haladtam tovább addig, míg meg nem pillantottam őket. Két alak állt a nyitott rejtekajtónál. Hunyorogva próbáltam kivenni őket a szakadó hóban. Az ajtóhoz közelebb állt az, akit követtem, és most, hogy nem futott (elképesztő sebességgel), láttam görnyedt testtartását. Amikor a másik alakra pillantottam, hirtelen kirázott a hideg, mintha a hópelyhek közvetlenül a bőrömrre hullottak volna. Neferet volt az.

-Titokzatos volt és félelmetes, ahogy vörösesbarna haja és hosszú, fekete ruhája lebegett a szélben. Szemben állt velem, ezért láttam szigorú, már-már dühös arckifejezését, ahogy erősen gesztikulálva magyaráz valamit a csuklyás figurának. Óvatosan közelebb lopakodtam. Szerencsére feketében voltam, így szinte tökéletesen beleolvadtam a falba. Neferet szavaiból most eljutott hozzám néhány foszlány.

-... jobban figyelj arra, hogy mit csinálsz! Nem fogok... - hegyeztem a fülem, hátha sikerül még többet hallanom. A szél azonban nemcsak Neferet szavait hozta el hozzám, hanem valami kellemetlen, száraz, dohos szagot is, ami nagyon nem illett ehhez a hideg, havas éjszakához.

-... nagyon veszélyes - mondta Neferet. - Ha nem engedelmeskedsz... - A mondat többi részét nem hallottam, aztán pedig elhallgatott. A csuklyás alak furcsa, hörgő hangon válaszolt, ami inkább volt állati, mint emberi.

-Nála, aki néhány perce mintha újra elaludt volna, hirtelen felkapta a fejét. Ahogy elkezdett morogni, beálltam a legközelebbi fa vastag törzse mögé.

-Csss - sügtam a fülébe, és próbáltam megnyugtatni. Elhallgatott, de éreztem, ahogy feláll a hátán a szőr, a szeme pedig résnyire szűkül.

-Megígérted! - hörögte a titokzatos csuklyás, és ahogy meghallottam a hangját, az én hátamon is felállt a szőr. Kikukucsáltam a fa mögül, és azt láttam, hogy Neferet felemeli a kezét, mintha meg akarná ütni. A csuklyás gyáván a falhoz kushadt, mire a csuk-lya lecsúszott a fejről. Amikor megláttam az arcát, a gyomrom olyan erővel rándult össze, hogy azt hittem, menten elhányom magam.

-Elliott volt az. A halott srác, akinek a „szelleme” egy hónappal ezelőtt rátámadt Nálára.

-Neferet nem ütötte meg. Csak dühösen a nyitott rejtekajtó felé intett. Felemelte a hangját, így tisztán hallottam minden szavát.

-- Megtiltom, hogy még egyszer ilyet csinálj! Nem megfelelő az idő! Ezt te nem érted! Nem kérdőjelezheted meg a parancsaimat! Most pedig menj! Ha még egyszer ellenszegülsz az akaratomnak, megismered a haragomat, és megtudod, milyen az, ha egy istennő dühös rád.

-Elliott remegve állt Neferet állt.

-- Igenis, Istennő - nyüsztette.

-Ő volt az, most már biztos voltam benne. Hiába lett mélyebb és reszelősebb a hangja, megismertem. Elliott nem halt meg, de nem is változott át felnőtt vámpírrá. Valami más lett belőle. Valami rettenetes.

-Miközben ezen szörnyülködtem, Neferet arckifejezése megenyhült.

-- Nem akarok dühös lenni a gyerekeimre. Tudod, hogy ti vagytok számomra a legnagyobb boldogság.

-Undorodva figyeltem, ahogy Neferet előrelép, és megsimogatja Elliott arcát. Elliott szeme elkezdett vörösen csillogni, és még ebből a távolságból is láttam, hogy remeg az élvezettől. Elliott alacsony, kövérkés, ellenszenves srác volt, a bőre fehér, a haja vörös, a tartása pedig görnyedt. Lényegében most is ugyanúgy nézett ki, csak a háta lett még hajlottabb, így Neferetnek le kellett hajolnia, hogy szájon tudja csókolni. Elliott felnyögött a gyönyörtől. Neferet kihúzta magát, és felnevetett. Sötét, csábító nevetése visszhangot vert a fák között.

-Kérlek, Istennő! - vinnyogta Elliott.

-Tudod, hogy nem érdemled meg.

-Kérlek, Istennő! - ismételte. Egész testében remegett.

-Jól van, de egy dolgot ne feledj! Amit egy istennő ad, azt bármikor visszaveheti.

-Képtelen voltam levenni róluk a tekintetemet, és láttam, ahogy Neferet felemeli a karját, és felhúzza a ruhája ujját. Végighúzta a körmét az alkarján, és azonnal megjelent rajta egy vékony vörös csík.

-Éreztem a vére illatát. Amikor Elliott felé nyújtotta a karját, minden önuralmamra szükségem volt, hogy a fa mögött tudjak maradni. Elliott térdre vetette magát, és állati morgások és nyögések kíséretében szívni kezdte Neferet vérét. A Főpapnőre néztem. Hátravetett fejjel élvezett, mintha szexuális gyönyört okozott volna neki, ahogy az undorító Elliott a vérét szívja.

-Valami megmozdult bennem. Fel akartam vágni én is valakinek a bőrét, és...

-Nem! Visszarántottam magam a fa mögé. Nem lesz belőlem szörnyeteg. Nem hagyhatom, hogy én is ilyenné váljak. Lassan, óvatosan elkezdtem a kollégium felé araszolni. Nem fordultam vissza, nem akartam még egyszer rájuk nézni.

TIZENHETEDIK FEJEZET

-Még akkor is remegtem és émelyegtem, amikor végül megérkeztem a kollégiumba. A társalgó tele volt átfázott diákokkal, akik tévét néztek és forró kakaót kortyolgattak. Felkaptam egy törölközőt az ajtó melletti stószból, és leültem Stevie Rae, az Ikrek és Damien mellé, akik a kedvenc tévéműsorunkat, a Project Runwayt nézték. Nekiálltam megszárítani Nalát. Stevie Rae-nek szerencsére nem tűnt fel, hogy a szokásosnál is szótlanabb vagyok. Túlságosan el volt foglalva a hógolyócsata ecsetelésével. Kiderült, hogy az ártatlan dobálózásból vacsora után óriási csata kerekedett, amely egészen addig tartott, míg valaki el nem találta Sárkány irodájának ablakát. Sárkány a vívást oktató vámpír volt, és senki nem szerette volna magára haragítani.

-- Sárkány véget vetett a hógolyócsatának - nevetgélt Stevie Rae. - De addig jó móka volt.

-Bizony, Z, nem tudod, miből maradtál ki - mondta Erin.

-Szarrá vertük Damient meg a fiúját - tette hozzá Shaunee.

-- Nem a fiúm! - tiltakozott Damien, de a mosolya azt sugallta, hogy csak „egyelőre”.

--Bla...

-... bla - gúnyolódtak az Ikrek.

-Szerintem aranyos srác - mondta Stevie Rae.

-Szerintem is - pirult el Damien.

-- Te mit gondolsz róla, Zoey? - kérdezte Stevie Rae. Szótlanul meredtem Stevie Rae-re. Úgy éreztem magam, mintha

-egy akváriumban volnék, amelyben tájfun tombol, körülöttem pedig mindenki mosolyogva élvezi a remek időjárást.

-- Minden rendben van, Zoey? - kérdezte Damien.

-- Damien, tudsz nekem szerezni eukaliptuszt? - kérdeztem vissza válasz helyett.

-- Eukaliptuszt? Bólintottam.

-Igen, néhány levelet. Meg zsálya is kellene. A holnapi szertartáshoz.

-Persze, megoldom - felelte Damien, de továbbra sem vette le rólam a tekintetét.

-- Mindent kitaláltál holnapra? - kérdezte Stevie Rae.

-- Azt hiszem. - Vettem egy mély lélegzetet, majd Damien szemébe néztem. - Damien, előfordult valaha olyan, hogy egy vámpírelölt látszólag meghalt, később azonban mégis kiderült, hogy él?

-Becsületére legyen mondva, Damien nem rémült meg, és azt sem kezdte el firtatni, hogy elment-e a józan eszem. Éreztem, hogy az Ikrek és Stevie Rae úgy néznek rám, mintha most jelentettem volna be, hogy jelentkeztem egy valóságshow-ba, de nem törődtem velük, és csak Damienre figyeltem. Mindannyian tudtuk róla, hogy rengeteget tanul, és mindenre emlékszik, amit egyszer elolvasott. Ha volt köztünk olyan, aki tudhatta a választ bizarr kérdéseimre, az ő volt.

-Ha egy vámpírelölt teste elkezd elutasítani az Átváltozást, a folyamat megállíthatatlan. Ez egyértelműen le van írva a könyvekben. És Neferet is ezt mondta nekünk. - Soha nem hallottam még ilyen komolyan beszélni. - Mi történt, Zoey?

-Kérlek, nehogya azt mondd, hogy kezdted rosszul érezni magad! - mondta Stevie Rae szinte már sírva.

-Nem! Dehogya! Szó sincs róla - feleltem gyorsan. - Jól vagyok. Tényleg.

-

-Mi folyik itt? - kérdezte Shaunee.

-Megijesztesz minket - mondta Erin.

-- Nem akartam rátok ijeszteni - szabadkoztam. - Oké, lehet, hogy tévedek, de azt hiszem, láttam Elliottot.

-- Micsoda? - kiáltottak fel az Ikrek egyszerre.

-- Nem értem - mondta Damien. - Elliott egy hónapja meghalt. Stevie Rae szeme hirtelen elkerekedett.

-- Mint Elizabeth! - szólalt meg, és mielőtt bármit mondhattam volna, folytatta: - A múlt hónapban Zoey azt mondta, mintha látta volna Elizabeth szellemét a keleti falnál, de végül nem szóltunk nektek, mert nem akartunk feleslegesen pánikot kelteni.

-Kinyitottam a számat, hogy elmondjak mindent Elliotttól... meg Neferetről. Aztán becsuktam. Előbb is rájöttem volna, hogy Neferetről nem beszélhetek egyiküknek sem. A vámpírok bizonyos fokig mind gondolatolvasók. Neferet Főpapnő pedig közülük is kitűnik a képességével. Ha elmondanám a barátaimnak, hogy az iskolaudvaron mászkálva megláttam, amint az élőhalott Elliott Neferet karjából szívja a vért, Neferet azonnal észrevenné rajtuk.

-Tudtam, hogy amit ma éjjel láttam, azt magamban kell tartanom.

-- Zoey? - Stevie Rae a karomra tette a kezét. - Nekünk elmondhatod.

-Rámosolyogtam, és azt kívántam, bárcsak megtehetném.

-- Azt hiszem, a múlt hónapban tényleg láttam Elizabeth szellemét. Ma este pedig Elliottét - mondtam végül.

-Damien elkomorodott.

-- Ha szellemeket láttál, akkor miért kérdezted azt, hogy volt-e már olyan vámpírjelölt, aki túlélte azt, hogy a teste elutasította az Átváltozást?

-A barátom felé fordultam, és a szemébe hazudtam.

-Mert azt könnyebben elhittem volna, mint azt, hogy szellemeket láttam.

-Én biztosan elájultam volna, ha találkozom egy szellemmel - mondta Shaunee.

-Erin egyetértően bólogatott.

-- Ez is olyan volt, mint amikor Elizabethet láttad? - kérdezte Stevie Rae.

-Most legalább nem kellett hazudnom.

-- Nem. Elliott szelleme sokkal valóságosabbnak tűnt, de mindkettőjüket ugyanazon a helyen láttam, a keleti fal mellett, és mindkettőjüknek vörösen világított a szeme.

-Shaunee megborzongott.

-- Én aztán hót ziher, hogy nem megyek többet a keleti fal közelébe - mondta Erin.

-Damien tanítani való mozdulattal simogatta meg nem létező szakállát.

-Zoey, lehet, hogy rendelkezel még egy különleges képességgel, és látod a halott vámpírjelölteket.

-Magam is elgondolkodtam volna ezen a lehetőségen, ha ezt az állítólagos szellemet nem láttam volna nagyon is hús-vér alaknak, aki a mentorom vérét issza. Mindenesetre jó elmélet volt, és úgy tűnt, ezzel talán Damient is le tudom foglalni.

-Lehet, hogy igazad van - mondtam.

-Úhh, remélem, nem - jegyezte meg Stevie Rae.

-Én is. De azért megtennéd, Damien, hogy utánanézel a dolognak?

-Persze. Megnézem, van-e valami utalás kísérteni visszajáró vámpírjelöltekről.

-Örök hála.

-Úgy rémlik, mintha olvastam volna valamit egy régi, görög történelemmel foglalkozó könyvben vámpírszellemekről, akik visszajárnak az ősi sírkamrákba...

-Becsuktam a fülem, és kizártam Damien kiselőadását. Szerencsére az Ikrek és Stevie Rae szinte csüggték a szavain, és nem tettek fel nekem újabb kérdéseket. Nem szívesen hazudtam nekik, főleg nem így, hogy legszívesebben mindent elmondtam volna. Az, amit láttam, tényleg halálra rémisztett. Hogy fogok ezek után Neferet szemébe nézni?

-Nála az arcomhoz dörgölte az orrát, majd elhelyezkedett az ölemben. A tévét bámulva simogattam, miközben Damien folytatta a mesét a régi vámpírszellemekről. Beletelt néhány másodpercebe, mire rájöttem, hogy mit nézek, és meglöktem Stevie Rae-t, hogy adja ide a távirányítót a kislámpa mellől. Nála sértődötten ugrott fel az ölemből, de nem foglalkoztam vele, csak azonnal felhangosítottam a tévét.

-Chera Kimiko volt az, és éppen a nap legfontosabb hírének mondta el újra.

-- *A Union High School másik diákjának, Brad Higeonsnek a holttestét a Philbrook Múzeum biztonsági őrei találták meg ma este a múzeum melletti patakban. A halálukat hivatalosan még nem hozták nyilvánosságra, de a Fox News információi szerint számos sebet találtak a fiú testén, aki a vérvesztésébe halt bele.*

-Nem... - ráztam a fejem önkéntelenül. Szörnyű sípolást hallottam a fülemben.

-Azon a patakon keltünk át, amikor a samhain szertartásra bementünk a Philbrook kertjébe a múlt hónapban - mondta Stevie Rae.

-Alig egy utcányira van innen - tette hozzá Shaunee.

-A Sötétség Lányai mindig arra mentek, amikor kilógtak innen - mondta Erin.

-Aztán Damien kimondta azt, amire mindannyian gondoltunk.

-Valaki azt a látszatot akarja kelteni, mintha a vámpírok embereket gyilkolnának.

-Talán úgy is van - csúszott ki a számon, és utána azonnal meg is bántam, hogy megszólaltam.

-Ezt meg miért mondod, Zoey? - kérdezte Stevie Rae döbbenten.

-Nem... nem is tudom. Nem gondoltam komolyan - hebegtem, és már magam sem tudtam, mit gondolok komolyan, és mit nem.

-Meg vagy ijedve, ennyi az egész - mondta Erin.

-Még szép, hogy meg van - helyeselt Shaunee. - Mindkét srácot ismerte. Ráadásul látott ma egy szellemet is.

-Damien még mindig engem nézett.

-Braddel kapcsolatban is volt valami megérzésed, Zoey? - kérdezte halkán.

-Igen. Nem. - Felsóhajtottam. - Azonnal tudtam, hogy halott, amikor meghallottam, hogy eltűnt - vallottam be.

-Volt valami konkrétum is a megérzésedben? Tudsz még valamit? - faggatott tovább Damien.

-Mintha Damien kérdései elindítottak volna bennem valamit, Neferet szavai csengtek újra a fülemben. -... *nagyon veszélyes... Megtiltom, hogy még egyszer ilyet csinálj!... Ezt te nem érted!... Nem kérdőjelezheted meg a parancsaimat...*

-Hideg borzongás futott végig rajtam, de nem az odakint tomboló hóvihár miatt.

-- Semmi konkrétum nem volt a megérzésemben. Most fel kell mennem a szobámba - mondtam, és egyszerre képtelen voltam rájuk nézni. Utáltam hazudni, és úgy éreztem, nem tudok tovább alakoskodni, ha itt maradok velük. - Készülnöm kell még a holnapi szertartásra. - Tudtam, hogy átlátszó kifogás, de semmi más nem jutott eszembe. - Múlt éjszaka alig aludtam. Nagyon fáradt vagyok.

-- Persze, semmi gond, menj csak - mondta Damien.

-Annyira látszott rajtuk, hogy aggódnak értem, hogy alig tudtam a szemükbe nézni.

-Koszi - motyogtam, és elindultam felfelé a lépcsőn. Félúton járhattam, amikor utolért Stevie Rae.

-Nem baj, ha én is fölmegek veled? Nagyon fáj a fejem. Le akarok feküdni. Ne félj, nem foglak zavarni, ha még készülni akarsz.

-Dehogy baj, gyere - vágtam rá gyorsan. Ránéztem, és azonnal feltűnt, mennyire sápadt. Stevie Rae nagyon érzékeny lélek volt, és annak ellenére, hogy nem ismerte sem Bradet, sem Christ, a haláluk egyértelműen felzaklatta. Ha ehhez hozzávesszük az én szellemhistóriámat is, akkor nem csoda, hogy megfájdult a feje. Átöleltem a vállát, és megszorítottam.

-Hé, nyugi, minden rendben lesz.

-Tudom. Csak fáradt vagyok. - Elmosolyodott, de most nem tűnt olyan vidámnak, mint általában.

-Szó nélkül öltöztünk át pizsamába. Nála is bejött utánunk a macskanyílason, rávetette magát az ágyamra, és majdnem ugyanolyan gyorsan elaludt, mint Stevie Rae, ami nagy megkönnyebbülés volt számomra, mert így nem kellett úgy tennem, mintha a szertartást tervezgetném még mindig. Volt még valami, amit meg kellett csinálnom, de erről nem akartam beszélni senkinek, még a legjobb barátnőmnek sem.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

-A hatodéves vámpírszociológia-tankönyvem ott volt, ahol hagytam: a számítógépem feletti könyvespolcon. Neferettől kaptam nem sokkal a megérkezésem után, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy az Átváltozás az én testemben más ütemben zajlik, mint az átlagos vámpírjelölteknél. Ki akart emelni az osztályomból, és berakni a hatodévesek vámpírszoc óráira, de sikerült lebeszélnem róla. Nem akartam

még jobban különbözni a többiektől. Végül abban maradtunk, hogy fejezetről fejezetre végigolvasom a hatodéves tankönyvet, a kérdéseimmel pedig hozzá fordulok.

-Legalábbis ez volt a terv, de annyi minden történt velem (én lettem a Sötétség Lányainak vezetője, randiztam Erikkal, iskolába jártam, satöbbi), hogy igazából nem volt időm belenézni.

-Fáradtan felsőhajtottam, levettem a könyvet a polcról, és ágyba bújtam vele. Alig bírtam nyitva tartani a szememet, miközben a névmutatóban a „vérszomj” szót kerestem.

-Egy rakás oldalszám szerepelt utána, mire bejelöltem a helyet a névmutatóban, fellapoztam az elsőt, és elkezdtem olvasni. Először csupa olyan dolog volt benne, amire már magamtól is rájöttem: minél előrébb jár egy vámpírjelölt az Átváltozás folyamatában, annál jobban kívánja a vért. A vér íze ezzel egyenesen arányosan válik visszataszítóból ízletessé. Az Átváltozás vége felé a vámpírjelölt már távolról is megérzi a vérszagot. Az anyagcserében lezajlott változások miatt a vámpírjelöltekre lényegesen kisebb hatása van a drogoknak és az alkoholnak, a vértől viszont be tudnak rúgni.

-Így van, bólogattam magamban. Még az a néhány korty vérrel kevert bor is a fejembe szállt a Sötétség Lányainak első szertartásán, amelyen részt vettem. Heath vére pedig szinte felrobbant a számban, és teljesen megrészegültem tőle. Továbblapoztam. Azt már tudtam, hogy a vér finom. Lapozás közben megakadt a szemem az egyik fejezetcímen, és megálltam.

-SSEXUALITÁS ÉS VÉRSZOMJ

-Bár az igény gyakorisága életkortól, nemtől és általános fizikai állapottól függően változik, a felnőtt vámpíroknak bizonyos időközönként embervért kell magukhoz venniük ahhoz, hogy egészségesek és épelméjűek maradhassanak. Ezért logikus, hogy az evolúció, illetve imádott Istennőnk, Nüx úgy alkotott meg minket, hogy ez a tevékenység mind a vámpír, mind az emberi donor számára élvezetet okozzon. Mint azt már korábban tárgyaltuk, a vámpírok nyála véralvadástgátlóként működik az emberi szervezetben. A vámpírnyál vérszívás közben endorfin-nokat szabadít fel, amelyek stimulálják az agy élvezetközpontját, és mind az ember, mind a vámpír számára orgazmust okoznak.

-

-Megdörgöltem az arcomat. A pokolba! Nem csoda, hogy úgy elszaladt velem a ló, amikor Heath-szel voltam. Azt, hogy beindulok a vérszívástól, az Átváltozás kódolta a génjeimbe. Lenyűgözve olvastam tovább.

-

-Minél idősebb a vámpír, annál több endorfin szabadul fel vérszívás közben, és annál intenzívebb lesz az örömmérséklet számukra.

-A vámpírok évszázadok óta úgy gondolják, a vérszívás okozta ekstsztázis a kulcsa annak, hogy az emberek ilyen ellenségesen viselkednek fajunkkal. Az embereket félelemmel tölti el az a képességünk, hogy ilyen intenzív élvezetet tudunk szerezni nekik egy általuk veszélyesnek és visszataszítónak ítélt cselekedettel, ezért ragadozóként tekintenek ránk. Az igazság azonban az, hogy a vámpírok képesek kontrollálni a vérszomjukat, ezért nem jelentenek fizikai fenyegetést az emberekre. A veszélyt a megbélyegzés rejti magában, amely nemritkán már az első vérszívás alkalmával megtörténik.

-

-Szinte transzba esve lapoztam fel a következő címszót.

-MEGBÉLYEGZÉS

-Nem minden alkalommal következik be a megbélyegzés, amikor egy vámpír emberből táplálkozik. Sok tanulmány próbált már választ találni a kérdésre, hogy egyes emberek miért bélyegződnek meg, mások pedig miért nem, és bár sok tényező befolyásolja a dolgot, úgymint az érzelmi kapcsolat az ember és a vámpír között utóbbi Átváltozása előtt, életkor, szexuális orientáció, illetve a vérszívás gyakorisága, egyelőre nem tudjuk biztosan megjósolni, hogy egy embert meg fog-e bélyegezni egy vámpír, vagy sem.

-

-A továbbiakban arról volt szó, hogy a vámpíroknak mennyire kell vigyázniuk az élő donorból való táplálkozással, és mennyivel biztonságosabb ennél az, ha vérbankokból szerzik be a szükséges embervért. Ez utóbbi hétpecsétes titoknak számít, és csak nagyon kevés ember tud róla (azokat viszont valószínűleg jól megfizetik a hallgatásukért). A tankönyv nem javasolta a vérszívást, és azzal kapcsolatban is számos figyelmeztetést tartalmazott, hogy mennyire veszélyes megbélyegezni egy embert, az így kialakult

érzelmi kötődés ugyanis a vámpírt hozzáláncolja az emberhez, nemcsak fordítva. Felültem az ágyban. Egyre növekvő rossz érzéssel olvastam tovább, hogy ha a megbélyegzés valóban megtörténik, attól fogva a vámpír azonosulni tud az ember érzéseivel, sőt bizonyos esetekben képes magához hívni vagy a nyomára bukkanni. Itt egy rövid írás következett arról, hogy Bram Stokert egy Főpapnő jelölte meg, Stoker azonban képtelen volt megérteni, hogy a Főpapnő számára Nüxnek tett fogadalma előbbre való, mint a kettőjük kapcsolata, és bosszúból írta meg hírhedt regényét, a *Drakulát*, amelyben szándékosan eltúlozza a megbélyegzés negatív hatásait.

-Ezt eddig nem is tudtam, mondtam magamban. A sors iróniája, hogy a *Drakula* tizenhárom éves korom óta a kedvenc regényem volt. A fejezet többi részét gyorsan átfutottam, míg elérkeztem a következő címhez.

-
-VÁMPÍRJELÖLTEK, VÁMPÍROK ÉS A MEGBÉLYEGZÉS Ahogy azt az előző fejezetben kifejtettük, mivel fennáll a veszélye a megbélyegzésnek, vámpírijelölteknek tilos emberi donor

-véréből inniuk, de egymás vérével kísérletezhetnek. Bizonyított tény, hogy a vámpírijelöltek egymást nem tudják megbélyegezni. Egy felnőtt vámpír azonban képes megbélyegezni egy vámpírijelöltet. Ebből számos érzelmi és fizikai bonyodalom származhat, ha a vámpírijelöltön végbemegy az Átváltozás, és ezek egyetlen vámpír számára sem jótékony hatásúak. Éppen ezért vámpírok és vámpírijelöltek között a vérszívás szigorúan tilos.

-
-Megráztam a fejem, ahogy újra eszembe jutott a Neferet és Elliott között lejajlott jelenet, amelynek tanúja voltam. Még ha eltekintünk attól a zavaró (és hátborzongató) tényről, hogy Elliott egyszer már meghalt, Neferet akkor is Főpapnő volt. Biztos voltam benne, hogy nem lett volna szabad engednie, hogy egy vámpírijelölt (akár élő, akár holt) igyon a véréből.

-A következő fejezet a megbélyegzés megszüntetéséről szólt. Elkezdtem olvasni, de túl nyomasztónak találtam. Úgy tűnt, hogy mindenképpen kell hozzá egy Főpapnő, sok fizikai fájdalommal jár, főleg az ember számára, és utána mindkét félnek nagyon kell vigyáznia, hogy távol tartsák magukat egymástól, különben újra bekövetkezik a megbélyegzés.

-Egyszerre végtelenül fáradtnak éreztem magam. Mióta nem aludtam? Több mint egy napja. Az órára pillantottam. 6:10 volt. Mindjárt világosodik. Felkeltem az ágyból, és visszaraktam az ólomnehéz könyvet a polcra. Azután elhúztam a szoba egyetlen ablaka előtt lógó vastag sötétítőfüggönyt, és kinéztem. Még mindig havazott, és a hajnali derengésben a világ ártatlannak és álomszerűnek látszott. Nehéz volt elképzelni, hogy ebben a világban olyan szörnyű dolgok történhetnek, mint hogy valaki tinédzsereket gyilkol vagy halott vámpírijelölteket támaszt fel. Behunytam a szemem, és nekinyomtam a homlokomat a hideg ablakkeretnek. Nem akartam erre gondolni. Túl fáradt voltam... túl zavart... és képtelen voltam megválaszolni a saját kérdéseimet.

-A gondolataim összevissza kalandoztak. Le akartam feküdni, de olyan jólesett a hideg ablak érintése a homlokomon, hogy még maradtam egy kicsit. Erik ma este érkezik. A gondolattól egyszerre éreztem örömet és büntudatot, és persze azonnal eszembe jutott Heath.

-Valószínűleg megbélyegeztem. Volt ebben valami félelmetes, ugyanakkor vonzó is. Biztos, hogy olyan szörnyű lenne érzelmileg és fizikailag is kötődni egy józan Heath-hez? Mielőtt megismertem volna Eriket (vagy Lorent), a válaszom egyértelműen az lett volna, hogy nem, nincs ebben semmi szörnyű. Most is inkább csak az rémített, hogy ezt a kapcsolatot mindenki előtt titkolnunk kellene. *Természetesen hazudhatnék is...* futott át az agyamon. *Ne/eret és Erik tudja, hogy egy hónappal ezelőtt ittam Heath véréből, mielőtt még bármit is tudtam volna a vérszomjról és a megbélyegzésről. Eljátszhatnám azt, hogy már akkor megbélyegeztem. Maga Ne/eret mondta, hogy nem zárhatjuk ki a lehetőséget. Talán meg tudnám oldani, hogy Heath-szel és Erikkel is találkozzam néha...*

-Tudtam, hogy nem helyes, amit gondolok. Párhuzamos játékot üzni tisztességtelen lett volna mind Erikkel, mind Heath-szel szemben. De annyira tanácstalan voltam! Tényleg kezdtem beleszeretni Erikbe, aki ráadásul az én világomban élt, és tudta, milyen az Átváltozás vagy az, amikor az egész életem egy csapásra megváltozik. A szakítás gondolatába is belesajdult a szívem.

-De ha arra gondoltam, hogy Heath-szel nem találkozom soha többé, hogy soha többé nem ízlelhetem meg a vérét... ettől szabályosan pánikba estem. Ismét felsóhajtottam. Ha nekem rossz volt ez a helyzet, Heath-nek valószínűleg százszor rosszabb volt. Ha belegondolok, hogy egy hónapja nem láttam, és ő

egész idő alatt egy borotvapengével a zsebemben mászkált, hátha véletlenül összefutunk valahol... Abbahagyta az ivást és a füvezést amiatt, ami kettőnk közt történt. És alig várta, hogy megvágassa magát, és megitasson a saját véréből. Megborzongtam az emlék hatására. A homlokomat még mindig a hideg ablakhoz szorítottam. Éreztem, hogy eluralkodik rajtam a vágy. A tankönyv logikus, szenttelen szavakkal írta le a vérszomját, a valóság azonban épp az ellenkezője volt.

-Hihetetlenül kívántam Heathvérét. Bármit megtettem volna, hogy újra megkóstolhassam. Minél előbb. Most azonnal. Az ajkamba haraptam, nehogy felnyögjek, ahogy eszembe jutott Heath, a keménység a nadrágjában és a vérenek az íze.

-Hirtelen kiléptem a testemből, és felemelkedtem. Éreztem, ahogy keresek... kutatok... vadászok... eztán egyszer csak egy sötét szobában találtam magam, egy ágy felett. Levegőt venni is elfelejtettem a döbbenettől. Heath!

-Hanyatt feküdt. Szőke haja kócosan meredezett, amitől úgy nézett ki, mint egy kisfiú. Nagyon jóképű srác volt. Még a vámpíroknak, akik pedig elképesztően gyönyörűek és szívödöglesztően jóképűek voltak, még nekik is el kellett ismerniük, hogy Heath nagyon jó pasi.

-Mintha csak megérezte volna a jelenléteimet, mocorogni kezdett. Jobbra-balra forgatta a fejét, és lerúgta magáról a takarót. Csak egy kék bokszeralsót viselt, rajta kis zöld békákkal. Elmosolyodtam, amikor megláttam. De azonnal arcomra fagyott a mosoly, amikor észrevettem a rózsaszín csíkot a nyakán.

-Ott vágta meg magát a borotvapengével, és onnan szívtam a vérét. Szinte éreztem a számban az ízet, azt a sötét, telített ízt, ami leginkább a csokoládééra hasonlít, csak ezerszer jobb.

-Képtelen voltam uralkodni magamon, és felnyögtem, mire Heath is nyöszörögni kezdett álmában.

-Zoey... - motyogta félálomban, és újra fészkelődni kezdett.

-Oh, Heath - suttogtam. - Nem tudom, mi legyen velünk.

-Azt nagyon jól tudtam, hogy mit *akarok*. Fittyet hányni a kimerültségemre, beszállni a kocsimba, és egyenesen Heath házához hajtani. Ott bemászni a szobája ablakán (amúgy sem először csinálnám), felnyitni a frissen behegedt sebet a nyakán, megtölteni a számat édes vérevel és életemben először szeretkezni vele.

-- Zoey! - Heath szeme kipattant. Ismét felnyögött, kezével dudorodó gatyájába nyúlt, és elkezdett...

-Kinyitottam a szemem. Újra a kollégiumi szobámban voltam, homlokomat az ablakhoz szorítva álltam, és zihálva vettem a levegőt.

-A mobiltelefonom sípolni kezdett. Üzenetem érkezett. Reszkető kézzel nyitottam ki.

-Éreztem *h itt voltál. ígérd + h talizunk pénteken*.

-Vettem egy nagy levegőt, és gyorsan bepötyögtem a választ Heath-nek. Mindössze egyetlen szó volt: *ígérem*.

-Összecsuktam a telefont, és kikapcsoltam. Megpróbáltam kiverni a fejből Heath-t és vágást a nyakán. Tudtam, hogy legalább annyira akar engem, mint amennyire én őt. Elléptem az ablaktól, és bemásztam az ágyamba. Hihetetlen, de az órák szerint már 8:27 volt. Több, mint két órán keresztül álltam az ablaknál! Nem csoda, hogy úgy elzsibbadt mindenem. Igyekeztem megjegyezni, hogy legközelebb, ha a médiacentrumban járok (lehetőleg minél előbb), utána kell néznie a megbélyegzésnek emberek és vámpírok között. Mielőtt lekapcsoltam volna a villanyt, vettem egy pillantást Stevie Rae-re. Oldalra fordulva feküdt, háttal nekem, de egyenletes szuszogása elárulta, hogy alszik. Legalább a legjobb barátnőm nem tudta rólam, hogy egy vérszomjas, szexmániás szörnyeteg vagyok.

-Akartam Heath-t.

-Szükségem volt Erikre.

-Izgatott Loren.

-Halvány fogalmam sem volt, hogyan fogok kimászni abból a slamasztikából, ami az életem.

-Gombóccá gyűrtem a párnámat. Olyan fáradt voltam, mintha valaki benyugtatózott volna, de az agyamat képtelen voltam kikapcsolni. Amikor felébredek, újra találkozni fogok Erikkel, és valószínűleg Lorennel is. A szemébe kell néznie Neferetnek. Le kell vezényelnem életem első szertartását egy rakás olyan diák előtt, akik alig várják majd, hogy kudarcot vallják, vagy legalábbis kínos helyzetbe hozzam magam, és sajnos mindkettőre megvolt az esélyem. Hogy Elliott egyáltalán nem szellemként viselkedő szelleméről már ne is beszéljek. Vagy arról, hogy újabb ember halt meg, és egyre inkább úgy tűnt, hogy a halálához egy vámpírnak is köze van.

-Becsuktam a szemem, megpróbáltam ellazulni és valami kellemes dologra gondolni... mint például...
hogymilyen szép a hó...

-Végül, nagy nehezen, legyőzött a kimerültség, és mély álomba zuhantam.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

-Arra ébredtem, hogy valaki dörömböl az ajtón. Éppen macska alakú hópelyhekről álmodtam...

-Zoey! Stevie Rae! El fogtok késni! - Shaunee hangját letompította az ajtó, de így is sürgető volt, mint egy paplannal letakart ébresztőóra csörgése.

-Jól van, megyek már - válaszoltam, és megpróbáltam kikászálódni az ágyból, mire Nála természetesen azonnal elkezdett hangosan reklamálni.

-Az ébresztőórára pillantottam, amit lefekvés előtt nem állítottam be. Ma úgysem volt tanítás, és sose szoktam nyolc-kilenc óránál többet aludni...

-- A francba! - kiáltottam fel. Az óra 21:59-et mutatott. Több mint tizenkét órát aludtam. Az ajtóhoz támolyogtam, de útközben megálltam Stevie Rae mellett, és megráztam a lábát.

-- Mmmmmmm - motyogta álmosan.

-Résnyire kinyitottam az ajtót. Shaunee állt ott széles vigyorral az arcán.

-Ébresztő, hétalvók! Aki éjjel legény, legyen az nappal is! Erik egy fél óra múlva fellép.

-Uramisten! - Megdörgöltem a szemem, hátha attól felébredek. - Teljesen elfelejtettem.

-Shaunee a szemét forgatta.

-- Jobb lesz, ha gyorsan felöltözöl. És a helyedben feldobnék egy kis sminket, meg a hajaddal is csinálhatnál valamit. A pasid már tüvé tette érted az egész sulit.

-- Oké, oké. Bassza meg! Megyek már. Megtennéd Erinnel... Shaunee felemelte a kezét, és félbeszakított.

-- Már minden el van intézve. Erin ott van az előadóban, és az első sorban foglalja nekünk a helyeket.

-- Anyuci, te vagy az? Nem akarok suliba menni... - motyogta Stevie Rae. Úgy látszik, még mindig nem ébredt fel. Shaunee felhorkant.

-- Rohanunk! Ti csak foglaljátok azokat a helyeket. - Becsaptam az ajtót, és Stevie Rae ágyához siettem. - Ébresztő! - ráztam meg a vállát. Hunyorogva nézett rám.

-- Mi az?

-- Tíz óra van, Stevie Rae. Elaludtunk.

-- Mi?

-Kelj már fel! - kiáltottam, de inkább magamra voltam dühös, mint rá.

-Mi a...? - Ködös tekintettel az órára pillantott, és akkor végre eljutott a tudatáig, hogy miről van szó. - Uramisten! Elaludtunk!

-Erről beszélek már tíz perce - mondtam a szememet forgatva. - Felkapok valamit, és megcsinálom a hajam, meg kisminkelem magam. Te pedig zuhanyozz le! Szörnyen nézel ki.

-Oké - felelte, azzal betámolygott a fürdőszobába.

-Belebújtam egy farmerba meg egy fekete pulcsiba, aztán nekiálltam rendbe szedni a hajamat és az arcomat. Hihetetlen, de teljesen kiment a fejből, hogy Erik előadja a Shakespeare-monológot, amivel a versenyre ment. Az is csak most jutott eszembe, hogy nem is szorítottam érte, ami kétségkívül nem valami ildomos viselkedés egy barátnő részéről. Hiába volt ezer más bajom, ez akkor is udvariatlanság volt. Mindenki azt gondolta, hogy én vagyok az a szerencsés, aki lecsapott Erikre, miután sikerült kiszabadulnia Aphrodité karmai közül. Tényleg szerencsés voltam, hogy együtt járhatok vele, de hát miközben Heath vérét szívtam vagy Lorennel flörtöltem, erre egyáltalán nem gondoltam.

-Bocs, hogy elaludtunk, Z. - Stevie Rae egy gőzfelhő kíséretében lépett ki a fürdőszobából, és törölközővel szárítgatta rövid, szőke fürtjeit. Majdnem ugyanolyan ruhában volt, mint én, és látszott rajta, hogy még mindig álmos. Ásított egy óriásit, majd nyújtózkodni kezdett, mint egy macska.

-Nem, az én hibám volt. - Megbántam már, hogy úgy ráförmedtem az előbb. - Előző éjszaka olyan keveset aludtam, hogy most be kellett volna állítanom az órát.

-Igazából nem volt semmi meglepő abban, hogy Stevie Rae is ilyen sokat aludt. Nagyon jó barátok vagyunk, és automatikusan egymásra hangolódunk. Ha túl sok bennem a feszültség, és szükségem van egy hosszú, kómás alvásra, akkor valószínűleg ő is alkalmazkodik hozzám.

-- Egy másodperc, és kész vagyok. Csak felrakok egy kis szempillafestéket meg egy kis szájfényt. A hajam két perc alatt megszárad - mondta Stevie Rae.

-Öt perc múlva kiléptünk a szobából. Reggelire már nem maradt időnk, ezért kiviharzottunk a kollégiumból, és futólépésben igyekeztünk az előadó felé. Éppen abban a pillanatban értünk oda az Erin által foglalt székekhez, amikor a fények elkezdtek villódzni, ezzel jelezve, hogy két perc múlva kezdődik a műsor, és mindenki foglalja el a helyét.

-Erik mostanáig várta, hogy felbukkanj - mondta Damien. Örömmel láttam, hogy Jack ott van mellette. Aranyosak voltak együtt.

-Mérget? - kérdeztem.

-Inkább csak nem érti a dolgot - felelte Shaunee.

-

-És aggódik érted - tette hozzá Erin. Felsőhajtottam.

-Nem mondtátok neki, hogy elaludtam?

-Talán emiatt aggódott - mondta Shaunee.

-

-Beszéltem neki a két barátod haláláról, és Erik azonnal átérezte, hogy milyen nehéz lehet neked, ezért aggódott - szolt közbe Damien rosszálló pillantást vetve az Ikrekre.

-Én csak azt mondom, Z, hogy Erik túl jó pasi ahhoz, hogy megvárakoztasd - mondta Erin.

-- Ahogy mondd, húgocskám - helyeselt Shaunee.

-- Én nem... - kezdtem volna, de hirtelen kialudtak a fények, és elhallgattam.

-Nolan professzor, a drámatanár lépett ki a színpadra, és a színészek klasszikus műveltségben való jártasságának fontosságáról kezdett beszélni, majd rátért arra, milyen nagy presztízzsel bíró vetélkedésnek számít a vámpírvilágban a Shakespeare-monológ-verseny. Elmondta, hogy a versenyre huszonöt Éjszaka Háza küldte el az öt legjobb diákját a világ minden tájáról, így összesen százhuszonöt versenyző mérte össze az erejét egymással.

-- Jesszusom, nem is tudtam, hogy Eriknek ennyi ellenfele volt - súgtam Stevie Rae-nek.

-- Valószínűleg feltörölte velük a színpadot. Eriknél aligha van jobb ebben a műfajban - súgta vissza Stevie Rae. Aztán ásított egyet, majd köhögni kezdett.

-Elkomorodtam. Borzasztó szarul nézett ki. Hogy lehet még mindig ennyire fáradt?

-- Bocs - mosolyodott el szégyenlősen. - Kapar a torkom.

-- Csss - intettek csendre minket az Ikrek. Újra Nolan professzor felé fordultam.

-- A verseny eredményét csak ma hozták nyilvánosságra, amikor az összes diák visszatért az iskolájába. Egyenként bemutatom majd az öt döntősünket, és akkor mondom meg azt is, ki hanyadik helyen végzett. Mindegyikük elő fogja adni a versenyen elmondott monológját. Kimondhatatlanul büszkék vagyunk rájuk, fantasztikusan szerepeltek.

-Nolan professzor csak úgy ragyogott az örömtől. Azután bemutatta az első versenyzőt, egy Kaci Crump nevű lányt. Negyedéves volt, de nem igazán ismertem, mert a koleszban nagyon visszahúzódóan viselkedett. Úgy tudtam, nem tagja a Sötétség Lányainak, és elhatároztam, hogy küldök majd neki egy meghívót. Nolan professzor bejelentette, hogy Kaci ötvenkettedik lett a versenyen Beatrice monológjával a *Sok hűhó semmiért* című darabból.

-Nem volt rossz, de össze sem lehetett hasonlítani a következő lánnyal, Cassie Krammeval, egy ötödévessel, aki a huszonötödik helyen végzett. *A velencei kalmárból* adta elő Portia híres monológját, amely úgy kezdődik, hogy „Az irgalom lényege nem a kényszer...”* Felismertem, mert a gimiben én is ezt választottam még elsőben. Cassie-nek kétségkívül sokkal jobban állt a színpad, mint nekem. Azt hiszem, ő sem volt tagja a Sötétség Lányainak. Hmm. Úgy tűnik, Aphrodité nem akarta tehetséges vámpírjelöltekkel körülvenni magát. Nem túl meglepő.

A következő előadót ismertem, mert Erik barátja volt. Colé Clifton. Magas, szőke, jóképű srác. Huszonkettedik lett Rómeó „De csitt! mi fény tör át az ablakon?”* kezdetű monológjával. Nagyon jól

mondta. Hallottam, hogy mellettem Shaunee és Erin (főleg Shaunee) el-ismerően mormognak, a végén pedig úgy tapsoltak, mint az örültek. Hmm... Beszélmem kell Erikkel, hogy hozzon össze Shaunee-nak egy randit Cole-lal. Egyébként is meggyőződésem, hogy a fehér fiúknak többet kellene színes lányokkal randizniuk. Szélesítené a látókörüket (ez különösen igaz az oklahomai fehér srácokra).

Ha már a színes lányoknál tartunk, a következő előadó nem más volt, mint Deino. Gyönyörű lány volt, tejeskávé színű bőrrel és csodálatosan szép hajjal. Korábban Aphrodité legfelsőbb köréhez tartozott. Aphrodité Telihold Szertartásán mutatták be nekem. Deino Aphrodité három legjobb barátója közé tartozott. A görög mitológiából vették a nevüket, a gorgók és a Szkülla három nővére után: Deino, Enüo, Pempredo. Lefordítva annyit tesznek, hogy Borzalmas, Harcias és Gonosz.

A nevek tökéletesen illettek rájuk. Mindhárman gonosz, önző ribancok voltak, akik cserben hagyták Aphrodité a samhain szertartás kellős közepén, és amennyire én tudtam, azóta sem beszéltek vele. Igaz, hogy Aphrodité elrontotta a dolgot, és közben úgy viselkedett, mint egy kurva, de biztos voltam benne, hogy én nem tudnék olyat csinálni, hogy Stevie Rae, az Ikrek és Damien hátat fordítsanak nekem. Bepöccennének? Biztos. Közölnék velem, hogy elment az eszem? Az csak természetes. De hogy cserben hagyjanak egy szertartás közepén, az lehetetlen.

Nolan professzor bemutatta Deinót, aki a káprázatos tizenegyedik helyen végzett, Deino pedig elkezdte szavalni Kleopátra halálmonológját. El kell ismernem, hogy jó volt. Nagyon jó. Csak úgy sugárzott róla a tehetség, és rögtön azon kezdtem tünődni, vajon utálatos kurvoid viselkedése vajon mennyiben köszönhető Aphrodité hatásának. Amióta átvettem a Sötétség Lányainak vezetését, Aphrodité barátnőivel nem volt semmi gondom. Ha jobban bele gondolok, Borzalmas, Harcias és Gonosz mintha kimondottan meghúzták volna magukat. Hmmm. Úgyis az volt a tervem, hogy Aphrodité valamelyik közeli barátnőjét bevásztom a Prefektusok Tanácsába. Lehet, hogy Deino jó választás lenne. Majd megkérdezem Eriket, hogy mi a véleménye róla. Így, hogy Aphrodité félreállt az útból, talán érdemes volna adni még egy esélyt Deinónak (csak a neve ne lenne olyan ellenszenves).

Még mindig azon morfondíroztam, hogy mondjam el a barátaimnak (és egyben prefektustársaimnak), hogy Borzalmast szemeltem ki az egyik tanácstagnak, amikor ismét Nolan professzor jelent meg a színpadon, és megvárta, míg elcsendesedik a közönség. Amikor végre megszólalt, a szeme csillogott az izgatottságtól, és úgy nézett ki, mint aki mindjárt felrobban az örömtől. Éreztem, hogy rám is átragad a lelkesedése. Erik az első tízben végzett!

- Az utolsó előadónk, Erik Night. Fantasztikus tehetsége azonnal megmutatkozott, amikor három évvel ezelőtt megjelölték. Büszke vagyok, hogy a tanára és a mentora lehetek - mondta Nolan ragyogva. - Kérem, köszönetek hősöknek kijáró üdvözléssel, Erik Night ugyanis elsőhelyen végzett a nemzetközi Shakes-peare-monológ-versenyen!

Az előadó szinte felrobbant, ahogy Erik mosolyogva fellépett a színpadra. A lélegzetem is elakadt. Hogy feledkezhettem meg róla, hogy ilyen átkozottul jóképű? Magas - magasabb, mint Colé -, fekete hajú, a szeme pedig vakítóan kék. Tisztára, mint Superman. A többi előadóhoz hasonlóan ő is tetőtől talpig feketében volt, a szíve felett pedig ott virított az ötödévesek jele, Nüx arany hintója, amely csillagokat húz maga után. Nagyon jól állt neki a fekete.

A színpad közepére sétált, ott megállt, a szemembe nézett, elmosolyodott, és rám kacsintott. Olyan hihetetlenül jó pasi volt, hogy azt hittem, menten elájulok. Aztán meghajolt, és amikor felemelte a fejét, már nem Erik Night volt, a tizennyolc éves vámpírjelölt, az Éjszaka Házának ötödéves diákja. Valahogy a szemünk láttára átváltozott mór harcossá, aki azt próbálja elmagyarázni egy rakás kétkedőnek, hogyan szeretett belé egy velencei főúri leány, és hogyan lett ő is szerelmes belé.

„Atyja kedvelt, és meg-meginvitált, Elkérdezgette életem folyását, Ostromot, harcot, bút-bajt évről évre, Amit megéltem.”

Képtelen voltam levenni róla a tekintetemet, de mindenki más is így volt ezzel a teremben. Lenyűgöző volt, ahogy átváltozott Othellóvá. Önkéntelenül is összehasonlítottam Heath-szel. A maga területén Heath legalább olyan sikeres és tehetséges, mint Erik. A Broken Arrow sztárirányítója, aki előtt nagy karrier áll, talán még profi sportoló is lehet belőle. Heath született vezető. Erik szintúgy. Úgy nőttek fel, hogy minden hétvégén ott szurkoltam Heath meccsén, és örültem a sikereinek. De soha nem nyűgözött le úgy a tehetsége, mint Eriké. Az egyetlen alkalom, amikor Heath közelében ugyanígy elakadt a lélegzetem, akkor volt, amikor belevágott a bőrébe, és megkínált a véréből.

Erik tartott egy kis hatásszünetet, és előrébb lépett a színpadon. Eljött egészen a széléig, és végül olyan közel állt meg hozzám, hogy ha kinyújtom a kezem, akár meg is érinthettem volna. Aztán a szemembe nézett, és elmondta *nekem Othello* monológjának a végét, mintha csak én lennék Desdemona, akinek a távollétében beszél:

*„S kívánta, bár ne hallott volna - majd: Bár ölehetne ilyen hős- megköszönte S kért, hogy ha őt egy társam megszeretné, Csak oktassam ki azt történetemre, S elnyeri őt. Fölfogtam, mire gondol: Sokat szenvedtem, s belémszeretett - Én meg belé, mert szánta szenvedésem. ”**

* Kardos László fordítása

Erik ujjával megérintette az ajkát, aztán felém nyújtotta a kezét, mintha csak felajánlaná a csókját, majd kezét a szívére szorítva fejet hajtott. A közönség talpra ugorva éljenzett és tapsolt. Stevie Rae a szemét törölgette mellettem, és nevetve azt mondta:

Ez olyan romantikus volt, hogy majdnem összepisiltem magam.

Én is! - nevettem.

Azután visszajött a színpadra Nolan professzor, lezárta az előadást, és átirányított mindenkit az előcsarnokba, ahol bort és sajtot szolgáltak fel.

Gyere, Z - mondta Erin, és elkapta az egyik kezem.

Itt maradunk veled, mert Erik barátja, aki Rómeót játszotta, olyan hihetetlenül dögös - csivitelte Shaunee, és megfogta a másik kezemet. Az Ikrek úgy vágtak át velem a lassan lépkedő diákok között, mint valami vontatóhajó. Tehetetlenül néztem vissza Damienre és Stevie Rae-re. Ljgy tűnt, nekik egyedül kell boldogulniuk. Az Ikrekre nem volt befolyásom.

Úgy bukkantunk ki az előadóterem kijáratánál a tömegeből, mint három parafa dugó, amely hirtelen a felszínre tör. És egyszerre ott állt előttem Erik, aki épp akkor lépett be az előcsarnokba a művészbekjárón keresztül. Ahogy összetalálkozott a tekintetünk, azonnal abbahagyta a beszélgetést Cole-lal, és elindult egyenesen felém.

Mmmmmmm. Jaj, de cuki - motyogta Shaunee.

Mint mindig, most is teljesen egyetértek veled, húgocskám - sóhajtott fel Erin álmodozva.

Én csak álltam, és vigyorogtam bambán, mint egy fogyatékos, ahogy Erik közeledett hozzánk. Huncutul csillogó szemmel megfogta a kezemet, megcsókolta, majd mélyen meghajolt, és hangosan így szólt:

- Üdvözöllek, édes Desdemonám!

Éreztem, hogy a fülem tövéig elpirulok, és kacarászni kezdtem. Erik magához húzott, hogy megöleljen, amikor ismerős, gúnyos nevetést hallottam. Aphrodité volt az, ahogy fekete miniszoknyában, magas sarkúban és szűk pulóverben elvonult mellettünk (úgy rázta a seggét, hogy féltő volt, lever valamit). Erik válla felett elnézve találkozott a tekintetünk, mire ő behízselő hangon azt mondta:

- Én nagyon óvatos lennék a helyedben, ha Desdemonának szólít. Elég, ha a gyanúja felmerül annak, hogy megcsalod, és azonnal megfojt. De te sosem tennél ilyet, ugye?

Azzal hátravetette hosszú, szőke haját, és elmasírozott. Egy másodpercig senki nem szólt semmit, majd az Ikrek jelentőségteljesen megjegyezték:

- Komoly problémái vannak. Erre mindenki felnevetett.

Mindenki, kivéve engem. Egyre csak az járt a fejemben, hogy látott Lorennel a médiaközpontban, és nyilván azt hitte, hogy megcsalom Eriket. Most vajon arra figyelmeztetett, hogy előbb vagy utóbb el fogja mondani Eriknek? Attól persze nem félttem, hogy megfojt, de az már egyáltalán nem olyan biztos, hogy nem hisz majd neki. Az már csak a hab volt a tortán, hogy Aphrodité tökéletes megjelenése eszembe juttatta, csak egy gyűrött farmer és egy sietve magamra kapott pulcsi van rajtam. A hajam és a sminkem már jobban nézett ki, de azt hiszem, az arcom még mindig gyűrött volt a sok alvástól.

- Ne is foglalkozz vele - mondta Erik gyengéden.

A szemébe néztem. A kezemet fogta, úgy mosolygott rám. Gondolatban megráztam magam.

Ne aggódj, nem fogok - feleltem vidáman. - Egyébként is, kit érdekel? Megnyerted a versenyt! Ez fantasztikus, Erik! Olyan büszke vagyok rád! - Újra megöleltem. Imádtam, hogy olyan jó illata van, és hogy olyan magas. Egészen picinek éreztem magam mellette. A pillanat azonban nem volt alkalmas arra, hogy egymáshoz bújjunk, mert egyre többen jöttek át az előadóteremből.

Erik, annyira király, hogy megnyerted! - mondta Erin. - Nem mintha meglepődtünk volna. A színpadon egyszerűen te vagy az isten.

Abszolút. De a barátod se kutya - intett Shaunee Colé felé az állával. - Nagyon tuti Rómeó.

Erik elvigyorodott.

- Majd megmondom neki, hogy így gondolod.

Azt is megmondhatod neki, hogyha szeretné barna cukorral is megkóstolni Júliát, akkor nem kell tovább keresgélne. - Azzal saját magára mutatott, és riszálni kezdte a csípőjét.

Húgocskám, ha Júlia fekete lett volna, nem hiszem, hogy olyan csúnya véget ér a dolog Rómeó és közte. Nekünk biztosan több eszünk lett volna, mint meginni azt az altatószert, és akkor nem következik be ez az egész dráma a szülők ostobasága miatt.

- Ahogy mondd! - helyeselt Shaunee.

Egyikünk sem akart rámutatni a nyilvánvaló ellentmondásra, miszerint a szőke hajú és kékszemű Erin NEM FEKETE. Túlságosan hozzászoktunk már ahhoz, hogy Shaunee és ő tényleg úgy viselkednek, mintha ikrek volnának.

- Erik! Fantasztikus voltál! - sietett oda hozzánk Damien. Közvetlenül mögötte Jack jött.

- Gratulálok - mondta Jack szégyenlősen, de őszintén. Erik rájuk mosolygott.

- Kösz, srácok. Jack, túl lámpalázás voltam a fellépés előtt, elfelejtettem mondani, mennyire örülök, hogy itt vagy. Végre lesz szobatársam.

Jack aranyos arca felderült, én pedig megszorítottam Erik kezét. Ez volt az egyik oka annak, hogy annyira szerettem. Nemcsak jóképű volt és tehetséges, de az egyik legkedvesebb srác, akivel valaha találkoztam. Sokan az ő helyében szóra se méltatták volna ezt a kis harmadéves srácot, sőt néhányan biztosan felháborodtak volna, amiért egy „buznyákkal” kell egy szobában lakniuk. Erik nem ilyen volt, és önkéntelenül is Heath jutott eszembe, aki kitért volna a hitéből, ha kap egy meleg szobatársat. Nem mintha Heath különösen gonosz vagy rosszindulatú lett volna, egyszerűen csak tipikus oklahomai tinédzser volt, ami gyakorlatilag egyet jelentett a homofóbbal. Erről eszembe jutott, hogy soha nem kérdeztem még meg Eriktől, hogy hol született. Micsoda kétbalkezes barátnő vagyok!

Hallod, amit mondok, Zoey?

Tessék?

Damien kérdése félbeszakította a gondolatmenetemet, de nem hallottam, mit mondott eredetileg.

- Halló! Föld hívja Zoeyt! Azt kérdeztem, tudod-e, mennyi az idő. És emlékszel-e rá, hogy a Telihold Szertartás éjfélkor kezdődik?

A faliórára pillantottam.

- A pokolba!

23:05 volt, és még át kellett öltöznöm, eljutnom a szabadidőcsarnokba, meggyújtanom a gyertyákat, elrendeznem az öt elemet képviselő gyertyákat és ellenőriznem az Istennő asztalát.

- Erik, ne haragudj, de most mennem kell. Ezer dolgom van még a szertartás előtt. - A barátaimra néztem.

- Nektek is velem kell jönnötök. - Engedelmes bábokként bólogattak. Visszafordultam Erikhez. - Te is eljössz a szertartásra, ugye?

- Igen. Erről jut eszembe. Hoztam neked valamit New Yorkból. Várj egy másodpercet, mindjárt idehozom.

A következő pillanatban már el is tűnt a művészbejáró ajtaja mögött.

Esküszöm, hogy ilyen pasi nincs is - mondta Erin.

Reméljük, hogy a barátja pont ugyanilyen - jegyezte meg Shaunee, és kacéran rámosolygott a távolabb álló Cole-ra, aki viszonozta.

Damien, sikerült szerezned nekem eukaliptuszt meg zsályát? - Hirtelen rám tört az idegesség. A fenébe! Ennem kellett volna valamit. A gyomrom helyén egy üres barlang volt.

Ne aggódj, Z! Megvan az eukaliptusz, sőt már össze is fontam a zsályával.

Minden tökéletes lesz, majd meglátod - mondta Stevie Rae.

Igen, ne idegeskedj - tette hozzá Shaunee.

Ott leszünk melletted - fejezte be Erin.

Elmosolyodtam. Nagyon örültem, hogy ők a barátaim. Visszatért Erik. Egy nagy, fehér doboz volt a kezében, amit átnyújtott nekem. Egy pillanatig haboztam, hogy kinyissam-e, mire Shaunee megszólalt:

- Z, ha te nem nyitod ki, akkor én fogom.

- Jól mondd, húgocskám.

Óvatosan leszedtem róla a szalagot, amivel át volt kötve, levettem a doboz fedelét, és elakadt a lélegzetem (mint ahogy mindenki másnak is, aki látta, mi van benne). Soha életemben nem láttam még ilyen gyönyörű ruhát. Fekete volt, de mintha ezüstösen csillogó fémszálakat varrtak volna bele, mert a fényben úgy ragyogott, mint megannyi csillag az éjszakai égbolton.

Erik, ez gyönyörű. - Elfulladt a hangom. Vigyáznom kellett, nehogy hülyét csináljak magamból, és mindenki előtt elsírjam magam a meghiúsulástól.

Valami különleges ajándékot akartam hozni neked, végtére is ez lesz az első szertartásod a Sötétség Lányainak vezetőjeként - mondta.

Még egyszer megöleltük egymást, majd a barátaimmal elsiettem a szabadidőcsarnok irányába. A mellemhez szorítottam a ruhát, és közben próbáltam nem gondolni rá, hogy miközben Erik ezt a csodás ajándékot vette nekem, én hol Heath vérért szívtam, hol Lorennel flörtöltem. És mialatt ezen igyekeztem, a lelkiismeretem egyre csak azt ismételte a fejemben, hogy *nem érdeled meg... nem érdeled meg... nem érdeled meg...*

HUSZADIK FEJEZET

-Shaunee, Erin, Stevie Rae, ti kezdjétek el meggyújtani a fehér gyertyákat! Damien, te rakd az elemek színes gyertyáit a helyükre, én pedig elrendezem Nüx asztalát.

-Oké - mondta Shaunee.

-Zsoké - fejezte be helyette Erin.

-Parádé - tette hozzá Stevie Rae, mire az Ikrek úgy forgatták a szemüket, hogy azok majd kiestek a helyükről.

-Az elemek gyertyái a raktárban vannak? - kérdezte Damien.

-Igen - kiáltottam a konyha felé menet. Áldottam az eszemet, hogy korábban már összekészítettem egy nagy tálcá friss gyümölcsöt, sajtot és húst Nüx számára. Most már csak ki kellett vennem a tálcát meg a bort a hűtőből, és szépen elrendezni az asztalon, amely a fehér gyertyák határolta kör közepén állt. Az asztalon már ott állt egy díszes kehely, az Istennőnek egy szobra, egy hosszú, elegáns öngyújtó, illetve a lila gyertya, amely a szellemet, az utolsóként megidézendő elemet képviseli. Az asztal azt a gazdagságot és áldást szimbolizálta, amellyel Nüx megajándékozta a gyermekeit, a vámpírjelölteket és a vámpirokat. Szerettem megteríteni az Istennő asztalát. Megnyugtató, és erre különösen nagy szükségem volt ma este. Elrendeztem az ételeket és a bort, aztán újra végiggondoltam, mit fogok mondani a szertartás közben - az órára pillantottam, és éreztem, hogy összeszorul a gyomrom - mintegy negyedóra múlva. A vámpírjelöltek már elkezdtek szállingózni a szabadidőcsarnokba, de egyelőre nagyon visszafogottak voltak, a terem sarkaiba félrehúzódva, kis csoportokban figyelték, ahogy az Ikrek és Stevie Rae meggyújtják a nagy kört alkotó fehér gyertyákat. Lehet, hogy nem csak én voltam ideges a mai este miatt. Mindenki számára nagy változást jelentett, hogy én lettem a Sötétség Lányainak vezetője. Két évig Aphrodité vezette őket, és ez idő alatt egy olyan sznob elitklubbá vált, amelynek tagjai állandóan gúnyt űztek azokból, akik nem tartoztak közéjük. Nos, ma este megváltoznak a dolgok.

-A barátaimra pillantottam. Mindnyájan sietve átöltöztünk, mielőtt átjöttünk volna a szabadidőcsarnokba, és mindenki feketét vett fel, hogy ne üssön el a káprázatos ruhától, amit Eriktől kaptam. Ezredszer is végignézttem magamon. A ruha egyszerű volt, de tökéletes. Mély kivágás volt a nyakán, de annyira nem mély, mint Aphrodité kurvás szerelésén. Hosszú ujjú volt, és a derekamig szorosan rásimult a felsőtestemre. Az ezüst szálak minden mozdulatomra megcsillantak a gyertyák fényében. Akárcsak a nyakék, amely egy ezüsthálcon lógott a nyakamban. A Sötétség Lányainak és Fiainak szintén volt ilyen nyaklánc, vagy majdnem ugyanilyen. Az én triplaholdamat ugyanis drágakövek ékesítették. Pontosan ilyen nyakláncot találtak a rendőrök Chris holtteste mellett is. De nem az enyémet. Csak egy ugyanilyet.

-*Nem.* Ma este nem szabad negatív dolgokra gondolnom. Koncentrálnom kell, hogy kizárólag pozitív gondolataim legyenek, és fel tudjak készülni arra, hogy életemben először nyilvánosan is megidézzem az elemeket. Damien jött vissza kezében egy nagy tálcával, amelyen a négy elemet szimbolizáló színes gyertyák egyensúlyoztak: a levegő sárga, a tűz piros, a víz kék és a föld zöld gyertyája. A szellem lila gyertyája már ott állt Nüx asztalán. Elmosolyodtam, és arra gondoltam, milyen remekül néznek ki a barátaim elegáns fekete öltözékükben az ezüst nyakláncsal. Stevie Rae már el is foglalta a helyét a kör legészakibb pontján, ahol a földnek kell állnia. Damien odaadta neki a zöld gyertyát. Véletlenül éppen őket néztem, ezért vettem észre, hogy mi történt. Ahogy Stevie Rae hozzáért a gyertyához, a szeme elkerekedett, és egy különös, sikoltásszerű hang hagyta el az ajkát. Damien olyan hirtelen lépett hátrébb, hogy meg kellett fognia a többi gyertyát, nehogy lebucskázzanak a tálcáról.

-Érezted? - kérdezte Stevie Rae fojtott, mégis izgatott hangon. Damien még mindig ijedtnek tűnt, de bólintott, és azt felelte:

-Igen, és a szagot is. Mindketten felém fordultak.

-- Zoey, idejőnnél egy másodpercre? - kérdezte Damien. A hangja ismét normális volt, és ha nem láttam volna, mi történt kettőjük közt, azt is hihettem volna, hogy csak a gyertyákkal kapcsolatban akarnak kérdezni valamit.

-De láttam, ezért ahelyett, hogy odakiáltottam volna nekik, hogy mi van, inkább odamentem, és halkán rákérdeztem:

-Mi van?

-Mondd el neki - biztatta Damien Stevie Rae-t.
-Stevie Rae még mindig elkerekedett szemekkel és falfehér arccal azt kérdezte:
-- Te nem érzed? Összeráncoltam a homlokomat.
-Érezni? Mit kellene... - És akkor megéreztem. A frissen kaszált fű, lonc és még valami illatát, ami leginkább a nagymamám felkapált levendulaültetvényének szagára emlékeztetett.
-Érzem - mondtam zavartan. - De én még nem idéztem meg a földet.
-A Nüxtől kapott képességem abban állt, hogy képes voltam megidézni mind az öt elemet. Hiába telt már el azóta egy hónap, még mindig nem tudtam, pontosan mire vagyok képes, csak az biztos, hogy amikor egy-egy elemet megidéztem, annak megjelenését fizikailag is érzékeltem. A szél belekapott a hajamba, amikor a levegőt hívtam. A tűz felforrósította a bőrömet (és szó szerint megizzasztott). Amikor a vizet idéztem meg, éreztem a tenger hús illatát. A föld esetében pedig földszag csapta meg az orromat, és éreztem a fűvet a talpam alatt (még cipőben is, ami tényleg nagyon különös).
-Most azonban még nem kezdtem el megidézni őket, nem hívtam egyik elemet sem, ennek ellenére Stevie Rae, Damien és én egyértelműen éreztük a föld szagát.
-Damiennek hirtelen felderült az arca, és szélesen elvigyorodott.
-Stevie Rae képes kapcsolatot teremteni a földdel!
-He? - kérdeztem vissza frappánsan.
-Az lehetetlen - mondta Stevie Rae.
-- Tegyük egy próbát - folytatta Damien egyre izgatottabban. -Csukd be a szemed, Stevie Rae, és gondoldj a földre! - Rám pillantott. - Te viszont *ne* gondoldj rá!
-- Oké - feleltem gyorsan. Izgatottsága rám is átragadt. Fantasztikus lenne, ha Stevie Rae is rendelkezne valamilyen különleges képességgel. Nüx ajándéka azt jelentené, hogy a legjobb barátnőmet is megáldotta a mi Istennőnk.
-- Jól van. - Stevie Rae nehezen szedte a levegőt, de behunyta a szemét.
-Mi folyik itt? - kérdezte Erin.
-Miért kell becsuknia a szemét? - bukkant fel Shaunee is. Aztán beleszagolt a levegőbe. - És miért van mindennek ilyen fűszaga? Stevie Rae, csak nem te szereztél valami újfajta tanyasi parfümöt?
-Csss! - Damien a szája elé tette az ujját, így jelezve, hogy maradjanak már csendben. - Stevie Rae lehet, hogy képes kapcsolatot teremteni a földdel.
-Shaunee döbbenet pislogott.
-Micsoda? - kérdezte Erin kettőjük helyett.
-Így nem tudok koncentrálni, ha egyfolytában dumáltok - mondta Stevie Rae, és ingerülten kinyitotta a szemét.
-Bocsi - motyogták az Ikrek.
-Próbáld meg még egyszer - mondtam.
-Stevie Rae bólintott. Ismét becsukta a szemét, és láttam, ahogy a homlokát ráncolja a nagy koncentrációban. Én próbáltam *nem* gondolni a földre, ami elég nehéz volt, mert néhány másodperc múlva a levegő megtelt virágok és frissen nyírt fű illatával, sőt mintha még madáracsicsergést is hallottam volna...
-- Uramisten! Stevie Rae megidézte a földet! - kiáltottam fel. Stevie Rae-nek kipattant a szeme, és a szája elé kapta a kezét.
-Látszott rajta, hogy legalább olyan rémült, mint amennyire örül a dolognak.
-- Stevie Rae, ez hihetetlen! - mondta Damien, és a következő pillanatban már gratuláltunk neki, és ölelgettük, miközben köny-nyek csorogtak az arcán a boldogságtól.
-Abban a pillanatban támadt egy újabb *megérezésem*. Szerencsére ezúttal egy jó.
-- Damien, Shaunee, Erin, álljatok be a helyetekre!
-Kérdő tekintettel pillantottak rám, de valószínűleg kihallottak valamit a hangomból, mert azonnal engedelmessé váltak. Nem voltam a főnökük, de a barátaim tiszteletben tartották azt, hogy egy jövőbeli Főpapnő kért tőlük valamit, és engedelmesen elsétáltak a körnek arra a pontjára, amelyet még hetekkel ezelőtt jelöltem ki számukra. Amikor először idéztem meg a segítségükkel az elemeket, még nem tudtam, hogy valóban megajándékozott-e valamilyen különleges képességgel az Istennő, vagy csak a fantáziám túl élénk.

-Ahogy elfoglalták a helyüket, a szabadidőcsarnokban tébláboló többi vámpírjelöltre pillantottam. Segítségem volt szükségem. Abban a pillanatban Erik lépett be a terembe Jackkel az oldalán, én pedig elvigyorodtam, és intettem nekik, hogy jöjjenek oda.

-Mi az, Z? Úgy nézel ki, mint aki mindjárt felrobban - mondta Erik, aztán lehalkította a hangját, és úgy folytatta, hogy azt már csak én hallottam: - És pont olyan fantasztikusan nézel ki ebben a ruhában, ahogy gondoltam.

-Koszi, édes vagy! - azzal megpördültem előtte. Részben azért, hogy megcsodálhasson, részben az őszinte boldogságtól, amely a hatalmába kerített. - Jack, odamennél Damienhez, elvennéd tőle azt a tálcát a gyertyákkal, és visszahoznád ide a kör közepére?

-Persze - felelte Jack, és már szaladt is. Látszott rajta, hogy ő is majd kiugrik a bőréből.

-

-Mi folyik itt? - kérdezte Erik.

-Majd meglátod. - Alig tudtam uralkodni az izgatottságomon.

-Amikor Jack visszajött a gyertyákkal, leraktam a tálcát Nüx asztalára. Egy másodpercig koncentráltam, majd úgy döntöttem, hogy hallgatok az ösztöneimre, és a tűzzel kezdem. Felkaptam a piros gyertyát, és Erik kezébe nyomtam.

-Kérlek, vidd oda ezt a gyertyát Shaunee-nak! Erik összeráncolta a homlokát.

-Egyszerűen csak vigyem oda?

-Igen. Add oda neki, aztán figyelj!

-Mire?

-Inkább nem mondom meg.

-Erik vállat vont, és úgy nézett rám, mintha nemcsak iszonyú dögös lennék abban a ruhában, de egy kicsit meg is zakkantam volna. Mindenesetre megtette, amit kértem, és odasétált Shaunee-hoz, aki a kör legdélibb pontján állt. A tűz helyén. Erik megállt Shaunee előtt, aki a válla felett elnézve rám pillantott.

-- Vedd el tőle a gyertyát - kiáltottam oda neki, és közben arra koncentráltam, hogy Erik milyen aranyos. Igyekeztem véletlenül sem gondolni a tűzre.

-Shaunee megvonta a vállát.

-- Oké - felelte.

-Elvette a piros gyertyát Eriktől. Árgus szemekkel lestem minden mozdulatát, de nem volt rá szükség, mert ami történt, az egyébként is nyilvánvaló volt mindenki számára. Ahogy megérintette a gyertyát, a közelében álló vámpírjelöltek felkiáltottak, mert éles *hussss hang* hallatszott. A következő pillanatban Shaunee hosszú, fekete haja felemelkedett, mintha megtelt volna elektromossággal, gyönyörű, csokoládészínű bőre pedig ragyogni kezdett, mintha belülről világítaná meg valami.

-Tudtam! - kiáltottam fel, és ugrándozni kezdtem az izgatottságtól.

-Shaunee csillogó szemmel nézett rám.

-Ezt én csinálom, ugye?

-Te bizony!

-Kapcsolatot tudok teremteni a tűzzel!

-Igen! - kiáltottam boldogan.

-Egyre több diák gyűlt körénk, de most nem volt időm velük foglalkozni. Az ösztöneimre hallgatva intettem Eriknek, hogy jöjjön vissza a kör közepére, amit széles vigyorral az arcán meg is tett.

-Ez az egyik legklasszabb dolog, amit valaha láttam - mondta.

-Várd ki a végét! Ha nem tévedek, ez még csak a kezdet. - Odaadtam neki a kék gyertyát. - Ezt vidd oda Erinnek!

-Óhajod parancs - felelte, és meghajolt. Bárki más röhejesnek tűnt volna, ha ilyesmit csinál, Eriknek azonban még ez is jól állt. Egyszerre volt úriember és szélhámos. Még akkor is Erikre gondoltam, amikor Erin és Shaunee szinte ugyanabban a pillanatban kiáltott fel boldogan.

-Nézzétek a padlót! - mutatott Erin a szabadidőcsarnok járólapjaira. A padló hullámozott a lába alatt, és úgy tűnt, mintha a bokáját nyaldosná a hullámok. Valójában semmi nem lett nedves, csak Erin állt egy szellemóceán partján. Felnézett, és kék szeme szinte világított az örömtől. - Óh, Z! Érzem a vizet! Elvigyorodtam.

-- De még mennyire, hogy érzed!

-Erik visszasietett hozzám. Ezúttal már magától is tudta, hogy a sárga gyertya következik.
-Damienhez, ugye? - kérdezte.
-Ahogy mondod.
-Elindult Damien felé, aki a kör legkeletibb pontján állt, és szinte remegett az izgatottságtól. Erik odanyújtotta neki a sárga gyertyát. Damien nem vette el tőle. Inkább rám nézett Erik válla felett. Látszott, hogy halálra van rémülve.
-- Minden rendben van, vedd el nyugodtan - mondtam neki.
-- Biztos vagy benne, hogy jó ötlet? - Idegesen pillantott körbe az egyre növekvő tömegre, akik várakozva néztek rá.
-Tudtam, hogy mi a baj. Damien attól félt, hogy kudarcot vall, és kimarad abból a varázslatból, ami a lányokkal történik. Vámpírszociológiából én is tanultam, hogy férfiak ritkán kapnak különleges képességet az Istennőtől. Nüx őket általában kivételes testi erővel vagy más fizikai képességgel szokta megajándékozni, mint például Sárkányt, a vívást oktató tanárunkat, aki elképesztő gyorsasággal és precizitással tudta használni fegyverét. A levegő kétségkívül egy nőhöz illett volna, és hihetetlennek tűnt, hogy Nüx Damient ajándékozta meg azzal a képességgel, hogy kapcsolatot tud vele teremteni. Legbelül azonban semmi mást nem éreztem, csak végtelen nyugalmat. Bólintottam Damiennek, és igyekeztem átadni neki a magabiztosságomat.
-- Biztos vagyok benne. Csináld! Én majd Erik fenekét nézem, miközben te megidézed a levegőt - mondtam.
-Erik vigyorogva nézett hátra a válla felett, Damien pedig vett egy nagy levegőt, összeszedte a bátorságát, és elvette Eriktől a gyertyát.
-- Szuper! Bámulatos! Elképesztő! - Damien ismét elővette óriási szókincsét, miközben barna haja és a ruhája úgy szálldosott körülötte, mintha szélviharba keveredett volna. Amikor rám nézett, a boldogság könnyei csillogtak a szemében. - Nüx megajándékozott. *Engem* - hangsúlyozta, és pontosan tudtam, mit akar ezzel mondani. Nüx annak ellenére érdemesnek találta erre, hogy a szülei nem sokra tartották, a legtöbb ember pedig kigúnyolta, amiért a fiúkat szereti. Alig bírtam megállni, hogy el ne kezdjek zokogni.
-Igen, téged - mondtam határozottan.
-Kivételes barátaid vannak, Zoey. - Neferet hangja elnyomta az izgatott vámpírjelöltek moraját, akik a négy újonnan felfedezett tehetségről sugdolóztak.
-A Főpapnő a szabadidőcsarnok bejáratánál állt, és eltűnődtem, vajon mióta lehet ott. Láttam, hogy nincs egyedül, van vele néhány tanár, de ők az árnyékban maradtak, így nem tudtam kivenni, kik azok. *Nyugi. Képes vagy rá. Szembe tudsz nézni vele.* Nyeltem egy nagyot, és a barátaimra gondoltam, meg arra a csodára, ami velük történt.
-- Igen, kivételesek a barátaim - helyeseltem lelkesen. Neferet bólintott.
-- Ez is csak Nüx bölcsességét bizonyítja, hogy nem csak szokatlanul nagy hatalommal ruházott fel téged, de olyan barátokkal is megajándékozott, akik maguk is különleges képességekkel bírnak. - Teátrálisan széttárta a karját. - Azt jószólok, hogy ez a néhány vámpírjelölt történelmet fog írni. Az Istennő soha nem osztott még ki ennyi ajándékot egy adott helyen és időben. - A mosolya mindnyájunknak szólt, és tényleg úgy viselkedett, mintha az anyánk lenne. Engem is ugyanúgy elvarázsolt volna a kedvességével, mint mindenki mást a teremben, ha nem pillantottam volna meg egy frissen begyógyult, vékony, vörös sebet az alkarján. Megborzongtam, és kényszerítenem kellett magamat, hogy ne gondoljak arra, amit láttam, és ami kétségkívül nem csak a képzeletem szüleménye volt.
-Épp időben, Neferet ugyanis ismét felém fordult.
-- Zoey, azt hiszem, itt a tökéletes alkalom arra, hogy megismertessük a többiekkel a Sötétség Lányaival és Fiaival kapcsolatos elképzeléseidet.
-Nytítottam a számat, hogy elmondjam, mit találtam ki (bár eredetileg úgy terveztem, hogy csak az elemek megidézése után jelentem be a változásokat, hogy a „régii” tagok is megbizonyosodhassanak róla, Nüx valóban különleges képességekkel ruházott fel), de senki nem figyelt rám. Mindenki Neferetet követte a tekintetével, aki végigvonult a termen, és megállt nem messze Shaunee-től, akinek belső ragyogása élő fáklyaként világította meg Neferetet. Ugyanazon a csábító hangon kezdett el beszélni, amelyet a szertartásokon is használt. Azzal a különbséggel, hogy ezúttal az *én* szavaimat mondta el, az én ötleteimet.

-- Ideje, hogy a Sötétség Lányait új alapokra helyezzük. Az a döntés született, hogy Zoey Redbird új korszakot nyit és új hagyományokat teremt a vezetésével. Hét vámpírjelöltből megalakítja a Prefektusok Tanácsát, amelyben ő lesz az Első prefektus. A Tanács többi tagja Shaunee Colé, Erin Bates, Stevie Rae Johnson, Damien Maslin és Erik Night. A fennmaradó egy helyre Aphrodité régi vezetésének valamelyik tagja fog kerülni, ezzel jelképezve azt a kívánságomat, hogy ne legyen széthúzás a vámpírjelöltek között.

-Az ő kívánságát? A fogamat csikorgatva próbáltam uralkodni magamon, miközben Neferet elhallgatott, és azt várta, hogy elhaljanak az éljenző hangok (az Ikrek, Stevie Rae, Damien, Erik és Jack együtt ünnepeltek a többiekkel, semmit sem vettek észre az én problémámból). Ez hihetetlen! Neferet úgy csinált, mintha az egész az ő ötlete lenne, és nem én izzadtam volna felette hetekig!

-- A Prefektusok Tanácsa fogja felügyelni a Sötétség Lányainak és Fiainak működését, amihez többek között az is hozzátartozik, hogy mostantól minden tagnak képviselnie kell az alábbi értékeket. Legyen megbízható, mint a levegő; hűsleges, mint a tűz; bölcs, mint a víz; együttérző, mint a föld; és őszinte, mint a szellem. Ha a Sötétség Lányai vagy Fiai közül valaki nem képes megfelelni ezeknek az elvárásoknak, akkor a Prefektusok Tanácsának lesz a feladata, hogy döntsön a büntetéséről, ami akár a csoportból való kizárás is lehet. - Ismét hatásszünetet tartott, és láttam, hogy mindenki lélegzet-visszafojtva figyel. Pontosan úgy, ahogy reményeim szerint engem figyeltek volna, amikor elmondom ugyanezt a szertartás végén. - Továbbá arra a döntésre jutottam, hogy vámpírjelöltjeinknek kötelessége támogatnia azt az emberi közösséget, amelyben élünk. Mivel a tudatlanság félelmet és gyűlölködést szül, azt akarom, hogy minél jobban megismerjenek minket Tulsa lakói, ezért a Sötétség Lányai és Fiai segítsék munkájukkal valamelyik helyi alapítványt. Hosszas tünődés után úgy döntöttem, hogy a kóbor macskákat segítő Street Cats alapítvány lesz a legjobb választás.

-Ugyanaz a jóízű nevetés hangozott fel, ami Neferet reakciója is volt, amikor először elmondtam neki ezt az ötletemet. Nem hittem a fülemnek: Neferet képes volt a sajátjaként előadni mindent, amit aznap éjjel vacsora közben elmondtam neki.

-Én most megyek is. Ez Zoey szertartása, és csak azért jöttem, hogy őszinte támogatásomról biztosítsam tehetséges vámpírjelöltemet. - Kedvesen rám mosolygott, amit kénytelen voltam viszonzni. - De előbb még van egy ajándékom a Prefektusok Tanácsa számára. - Azzal összeütötte a tenyerét, és öt férfi vámpír lépett elő az árnyékból, akiket korábban soha nem láttam még. Mindegyikük kezében egy vastag, négyszögletes, tepsi formájú tárgy volt. Nagyjából harmincszor harminc centiméter lehetett egy ilyen tepsi, és körülbelül három centiméter vastag. A vámpírok letették őket Neferet lába elé a padlóra, majd eltűntek az ajtó mögött. Döbbenet bámultam a tárgyakat. A felszínük krémesen csillogott, mintha nedvesek lettek volna. Fogalmam sem volt, mi lehet bennük. Neferet nevetésétől önkéntelenül is összekocant a fogam. *Senki másnak nem tűnik fel rajtam kívül, hogy milyen lekezelő a stílusa?*

-Zoey, meg vagyok lepve, hogy fel sem ismered a saját ötletedet!

-Ööö... nem. Nem tudom, mik ezek - mondtam.

-Minden tálcában nedves gipsz van. Eszembe jutott, hogy azt mondtad, szeretnéd, ha a Prefektusok Tanácsának minden tagjának megmaradna a kézlenyomata az utókor számára. Ma este az új Tanács hét tagja közül hat itt hagyhatja a kézlenyomatát.

-Döbbenet pislogtam. Végre megdicsér valamiért, ami valójában Damien ötlete volt.

-- Köszönöm az ajándékot - mondtam, majd gyorsan hozzátettem: - De az ötlet igazából Damiené volt, nem az enyém.

-Neferet vakító mosollyal fordult Damien felé. Oda sem kellett néznem ahhoz, hogy tudjam, Damien szinte vonaglik a gyönyörtől.

-- Micsoda remek ötlet volt, Damien! - mondta Neferet, majd ismét az egész teremhez intézte a szavait: - Örülök, hogy Nüx ilyen bőkezűen megáldotta ezt a társaságot. Áldottak legyetek mindannyian, jó éjszakát!

-Kecsesen pukedlizett egyet. Azután, a vámpírjelöltek éljenzése közepette, felegyenesedett, és szoknyáját suhogtatva kivonult a teremből.

-Én pedig ott maradtam a kör közepén, és úgy éreztem magam, mint aki hiába öltözött ki a bálra.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

-Egy örökkévalóságnak tűnő időbe tellett, mire mindenkit sikerült rávennem, hogy foglalja el a helyét, és el tudjuk kezdeni a szertartást. Azért sem volt könnyű dolgom, mert nem mutathattam ki, mennyire dühös vagyok. Nemcsak arról volt szó, hogy senki nem értené, de senki nem is hinne nekem, ha elmondanám, mire kezdtem rájönni: Neferetben volt valami sötét és gonosz. Ugyan miért hinné ezt el bárki is? Elvégre én csak egy diák voltam. Akármekkora hatalmat kaptam is Nüxtől, nem szállhattam szembe egy Főpapnővel. Ráadásul rajtam kívül senki nem látta azokat a puzzle-darabkákat, amelyekből összeállt ez a szörnyű kép.

-*Aphrodité hinne nekem*, gondoltam, és akármennyire is fájt bevallanom, ez valószínűleg így volt.

-- Zoey, csak szólj, ha kész vagy, és indítom a zenét - kiáltott oda Jack a szabadidőcsarnok sarkából, ahol a hangosító berendezések voltak. Azonnal kiderült az új srácról, hogy elektronikai zseni, ezért gyorsan lecsaptam rá, hogy ő intézze a zenét a szertartásra.

-Oké, egy pillanat. Mi lenne, ha bólintanék, amikor mehet?

-Rendben! - kiáltotta vigyorogva.

-Tettem néhány lépést hátrafelé, mert rájöttem, hogy pont ott állok, ahol Neferet állt nem sokkal korábban. Próbáltam háttérbe szorítani minden zavaros és negatív gondolatot, ami a fejemben kavargott. Körbehordoztam a tekintetem a teremben. Viszonylag sokan eljöttek, többen, mint amire számítottam. Csendben maradtak, mégis volt valami izgatott várakozás a levegőben. Az üvegtartókban álló fehér gyertyák bevilágították a kört. Négy barátom már a helyén állt, és rám vártak, hogy jelt adjak a szertartás megkezdésére. Gondolatban újra megköszöntem őket a sorsnak, majd Jack felé fordultam, hogy jelezzek neki.

-- Gondoltam, felajánlom a szolgálataimat.

-Loren mély hangja olyan váratlanul szólalt meg mögöttem, hogy ijedtemben ugrottam egyet, és valami vékony, vinnyogó hang hagyta el a torkomat. Közvetlenül mögöttem állt, a bejárati ajtónál.

-- A fenébe, Loren, majdnem összepisiltem magam! - ripakodtam rá nem túl nőies stílusban. De igazat beszéltem. Tényleg a frászt hozta rám.

-Szemmel láthatóan nem zavarta, hogy képtelen vagyok uralkodni a nyelvemen. Lassan elmosolyodott. Borzasztóan szexi volt.

-Azt hittem, tudod, hogy itt vagyok.

-Nem. Egy kicsit szétszórt lettem.

-Inkább csak lámpalázás. - Megérintette a karomat. Látszólag ártatlan mozdulat volt, egy tanár, aki meg akarja nyugtatni egyik diákját. De éreztem, hogy ebben az érintésben több van, sokkal több. Szélesebbre húzódott a mosolya, és az jutott eszembe, vajon mennyire lát bele a fejembe. Belehalok, ha képes olvasni a gondolataimban. - Azért jöttem, hogy megnyugtassalak.

-*Most viccelt? Elég volt ránézniem, és azonnal elveszítettem a fejem. Nyugodtnak lenni Loren Blake közelében? Semmi esély.*

-- Tényleg? És hogyan? - kérdeztem csak egy csipetnyi kacérsággal a hangomban, mert tudtam, hogy az egész terem minket néz, és az egész terembe a pasim is beletartozott.

-- Ugyanazt kapod tőlem, amit Neferet szokott. Kényelmetlen csend ereszkedett közénk, én pedig lázasan

-agyaltam, vajon milyen szolgáltatást nyújthat ő Neferetnek. Szerencsére nem hagyott túl sokáig rágódni a kérdésen.

-- Minden Főpapnőnek van egy költője, aki klasszikus költeményeket szaval neki, hogy megidézze a múzsát, amikor a Főpapnő megkezdí a szertartást. Ma este ugyanezt ajánlom fel egy jövődöbeli Főpapnőnek. Ráadásul van néhány téveszme, amelyet szerintem tisztázni kell.

-Öklét a szívére helyezte, és mélyen meghajolt ugyanazzal a mozdulattal, amellyel mások Neferetet szokták üdvözölni. Én azonban csak álltam döbbenten, és inkább hasonlítottam egy idiótára, mint egy magabiztos Főpapnőre. Fogalmam sem volt róla, hogy miről beszél. Téveszme? Mintha azt hinné, tudom, mit csinállok.

-De szükségem van hozzá az engedélyedre - folytatta. - Nem akarok betolakodni a szertartásodra.

-Ugyan, szó sincs róla! - mondtam gyorsan, de rögtön rájöttem, hogy ezt kétféleképpen is lehet érteni, és azonnal kijavítottam magam. - Úgy értem, szó sincs betolakodásról, természetesen megadom az engedélyt, és hálásan köszönöm a felajánlást. - Loren mellett állandóan úgy éreztem magam, mint egy idétlen kislány.

-A mosolyától legszívesebben elolvadtam volna.

-Nagyszerű. Ha készen állsz, csak szólj, és megkezdem a bemutatásodat. - Jack felé pillantott. - Nem bánod, ha váltok néhány szót az asszisztenseddal arról, hogy némi változás lesz a tervben?

-Nem - feleltem. Úgy éreztem magam, mintha álmodnék. Ahogy Loren elsétált mellettem, karjával végigsimított az enyémen. Csak képzelődtem, vagy tényleg flörtöltünk egymással? A kör felé néztem, és azt láttam, hogy mindenki engem bámul. Eriket is megtalálta a tekintetem, aki Stevie Rae mellett állt. Erik rám mosolygott, és kacsintott egyet. Oké, úgy tűnik, Erik nem látott semmi rosszat abban, ami Loren és köztem történt. Shaune-ra és Erinre pillantottam. Lorent bámulták vágyakozó tekintettel. Biztosan megérezték, hogy őket nézem, mert nagy nehezen levették a szemüket Loren fenekéről. Szempillájukat rezegtetve vigyorogtak rám. Pont úgy viselkedtek, mint szoktak.

-Csak engem zavart meg Loren jelenléte.

-- Szedd össze magad! - parancsoltam magamra suttogva. *Koncentrálj... koncentrálj... koncentrálj...*

-- Zoey, tőlem kezdetünk, ha te készen állsz. - Loren ismét ott állt mellettem.

-Vettem egy mély lélegzetet, lassan kifújtam a levegőt, és felemeltem a fejem.

-- Készen állok.

-Loren sötét szeme az enyémbé fűrődött.

-- Bízz az ösztöneidben! Nüx mindig segít a papnőinek. - Azzal a terem felé fordult.

-- Ez az öröm éjszakája! - Loren hangja nem csak mély és kifejező volt, de parancsoló is egyben. Rendelkezett ugyanazzal a képességgel, mint Erik. Már a hangjával le tudta venni a lábáról a hallgatóságot. Mindenki azonnal elcsendesedett, és izgatottan várta a következő szavait. - De tudnotok kell, hogy ezt az örömet nem csak Nüx bőkezű ajándékainak köszönhetitek. Ennek az örömnak a nagy része két éjszakával ezelőtt született meg, amikor új vezetőtök eldöntötte, milyen jövőt akar a Sötétség Lányainak és Fiainak.

-Kellemesen meglepődtem. Nem tudom, feltűnt-e még rajtam kívül valakinek, amit mondott. Hogy *én* - és nem Neferet - álltam elő az új szabályokkal a Sötétség Lányai számára. Akárhogy is, nagyra értékeltem Loren gesztusát.

-- Az a megtiszteltetés ért, hogy Zoey Redbird és az újjászülető Sötétség Lányainak első szertartásán én köszönhetem az Első prefektust és egyben jövőbeli Főpapnőt. Erre az alkalomra névrokonomnak, a vámpírköltő William Blake-nek egy klasszikus költeményét választottam a gyermeki örömről. - Loren hátranézett, és azt tátogetta, hogy *Te jössz!*, majd bólintott Jacknek, aki sietve elindította a zenét.

-Enya *Aldebaran* című számának varázslatos hangjai betöltötték a termet. Nyeltem egy nagyot, és elindultam a kör külső íve mentén, ahogy Neferettől és Aphroditétől láttam az általuk vezetett szertartásokon. Akárcsak ők, én is egy ritmusra mozogtam a zenével, és apró, rögtönzött mozdulatokat, illetve tánclépéseket tettem közben. Ettől a résztől nagyon féltém előtte - nem mintha ügyetlen lennék, de nem is vagyok a parkett ördöge. Szerencsére sokkal könnyebben ment, mint gondoltam. Elsősorban gyönyörű, lendületes dallama miatt választottam ezt a zenét, illetve azért, mert rákerestem a neten, és kiderült, hogy az Aldebaran egy távoli csillag, és azt gondoltam, az éjszakai égbolt egyik csillaga tökéletesen illik a ma esti ünnepléshez. Jó választásnak bizonyult, mert úgy éreztem, mintha vinne magával a zene, kecsesen mozgatott át a termen, és elfeledtette velem kezdeti idegességemet. Amikor Loren elkezdte szavalni a verset, az ő szavai is a zene ütemére mozogtak, akárcsak a testem, mintha együtt hoztuk volna létre ezt a varázslatot.

-*Jaj, nincs nevem.*

-*Csak két napos vagyok."*

-*Minek nevezelek? „ Örömem végtelen.*

-*Gyönyör a nevem."*

-*Öröm legyen veled.*

-

-Megborzongtam a vers hallatán. Ahogy beléptem a körbe, és elfoglaltam a helyem közepén, úgy éreztem, mintha szó szerint megszemélyesíteném az érzést.

-
-Édes gyönyör. Alig élt két napot. Gyönyör, köszöntelek. Csak mosolyogj...

-
-A vers szavai ott visszhangoztak a fejemben. Elmosolyodtam. Áadtam magam annak a varázslatos, titokzatos érzésnek, ami a zene és Loren hangja mellett betöltötte a termet.

-
-Csak dalolok. Gyönyör legyen veled!*

-
-Lorennek sikerült valahogy olyan pontosan időzítenie, hogy a vers éppen abban a pillanatban ért véget, amikor elértem Nüx asztalához a kör közepén. Mosolyogva körbefordultam, és így szóltam:

-- Üdvözöllek titeket az új Sötétség Lányai és Fiai első Telihold Szeretkezésén!

-- Üdvöz légy! - felelte mindenki automatikusan.

-Mielőtt újra elkezdhettem volna idegeskedni, felkaptam a díszes öngyújtót, és odaléptem Damien elé. Az elemek megidézése-kor mindig a levegő volt az első, amikor pedig bezártuk a kört, ezt kellett utoljára hagyni. Damien izgatottsága szinte tapintható volt.

-
-* Jánosy István fordítása

-Rámosolyogtam, és nyeltem egyet, nehogy rekedtes legyen a hangom. Amikor megszólaltam, próbáltam úgy használni a hangomat, mint Neferet a sajátját. Nem tudom, mennyire sikerült. Maradjunk annyiban, hogy örültem neki, hogy kicsi a kör és csend van.

-- Elsőként a levegőt idézem meg körünkbe, és arra kérem, hogy a bölcsesség szelével örködjön felettünk. Jöjj hozzám, levegő!

-A gyújtó lángját hozzáérintettem Damien gyertyájához, mire az életre lobbant. Hirtelen mindketten egy kisebb forgószél közepén találtuk magunkat, amely belekapott a hajunkba, és bebújt gyönyörű ruhám szoknyarésze alá. Damien felnevetett, és azt suttogetta:

-Ne haragudj, ez még annyira új nekem, hogy egy kicsit túlreagáltam.

-Tökéletesen meg tudom érteni - súgtam vissza. Azután jobbra fordultam, és Shaunee-nál folytattam a kört, aki szokatlanul komoly arcot vágott, mintha csak egy matekdolgozat felett ülne.

-- Nyugi - suttogettam neki. Próbáltam nem mozgatni a számat. Idegesen bólintott, de látszott rajta, hogy még mindig halálra

-van rémülve.

-- Megidézem a tüzet körünkbe, és arra kérem, világítsa be ezt a termet a szenvedély fényével, óvjon minket és segítsen. Jöjj hozzám, tűz!

-Meg akartam érinteni a lánggal a piros gyertyát, de mielőtt hozzáérhettem volna, fehér láng csapott fel, és meggyújtotta a gyertyát Shaunee kezében.

-- Hoppá! - motyogta.

-Alig tudtam visszafojtani a nevetést, ezért gyorsan továbbmentem Erinhez, aki úgy szorította a kék gyertyát, mintha madár volna, ami el akar repülni.

-- Megidézem a vizet körünkbe, és arra kérem, vigyázzon ránk a végtelen és hatalmas óceán, és tápláljon minket, ahogy az eső a fákat. Jöjj hozzám, víz!

-Meggyújtottam Erin kék gyertyáját, és ez volt mind közül a legkülönösebb. Esküszöm, olyan érzés volt, mintha hirtelen egy tópartra repítettek volna. Éreztem a víz szagát az orromban és a hús szellőt a bőrömmön, noha tudtam, hogy egy terem közepén állok, és több kilométeres körzetben nincs egyetlen tó sem.

-Egy kicsit vissza kellett volna fogni magamat - mondta Erin halkan.

-Ugyan - suttogettam. Aztán elindultam Stevie Rae felé. Kicsit sápadtnak látszott, de széles vigyor ült az arcán, ahogy megálltam előtte.

-Készen állok! - mondta olyan hangosan, hogy a közelben állók elnevettek magukat.

-Jól van. Akkor megidézem a földet körünkbe, és arra kérem, hogy óvjon minket a kövek erejével és a búzamezők gazdagságával. Jöjj hozzám, föld!

-Meggyújtottam a zöld gyertyát, és azonnal elborított a mező illata és a madáracsicsérgés.

-Annyira király! - mondta Stevie Rae.

-Akárcsak ez. - Meglepett Erik hangja, és amikor hátrafordultam, azt láttam, hogy a körre mutat. Zavartan követtem a tekintetét. Gyönyörű, ezüstszerű fénycsík kötötte össze a négy barátomat - a négy elem megszemélyesítőjét. Egészen különleges és felemelő látvány volt.

-Mint amikor egyedül voltunk, csak most erősebb. - Stevie Rae ezt suttogva mondta, de láttam Erik zavart arckifejezésén, hogy ő is hallotta. Tudtam, hogy később majd meg kell neki magyaráznom, de most nem volt időm ezzel foglalkozni.

-Gyorsan visszamentem Nüx asztalához a kör közepére, hogy befejezzem az elemek megidézését. Szembefordultam az asztalon álló lila gyertyával.

-- Végül megidézem a szellemet körünkbe, és arra kérem, hozza el nekünk az igazságot, és tartsa meg a Sötétség Lányait és Fiait becsületesnek. Jöjj hozzám, szellem!

-Meggyújtottam a gyertyát. Még fényesebbet lobbant, mint Shaunee-é, és a levegő hirtelen megtelt körülöttem a többi négy elem illataival és hangjaival. Éreztem, hogy szétárad bennem az erejük, és egyszerre leszek erős, nyugodt, ugyanakkor energikus tőlük. Nem remegett a kezem, amikor megfogtam az eukaliptusból és zsályából sodort füstölőt. A szellem gyertyájával gyújtottam meg, hagytam lángolni egy kicsit, majd elfújtam, és csak úgy hullámozott körülöttem az illatos füst. Szembefordultam a körrel, és elkezdtem a beszédemet. Néhány perce még aggódtam, hogy mit fogok mondani azok után, hogy Neferet szó szerint ellopta a mondanivalóm nagy részét, de most, ahogy ott álltam a kör közepén, és éreztem magamban mind az öt elem erejét, visszatért az önbizalmam, és gyorsan újrafogalmaztam a szövegemet.

-A füstölővel hadonászva végigjártam a kört, és mindenkinek egyenként belenéztem a szemébe, hogy fontosnak érezzék magukat.

-- Úgy terveztem, hogy ma este több dolgot is megváltoztatok, a füstölőtől kezdve az évfolyamtársaink megalázásig. - Lassan beszéltem, hadd vegyüljenek el a szavaim a füsttel. Mindannyian tudták, hogy Aphrodité vezetése alatt a füstölőbe marihuánaleveleket kevertek, és mindig kiválasztottak valami szerencsétlen diákot, akit „tartálynak” vagy „büfének” neveztek, a vérét pedig borral keverve megitták. Amíg én vagyok ennek a csoportnak a vezetője, ilyen nem fog többet megtörténni. - Eukaliptuszt és zsályát választottam ma estére, mert a hagyomány szerint mindkét gyógynövény varázserővel rendelkezik. Az eukaliptuszt évszázadokon keresztül használták az amerikai indiánok, mert gyógyulást, oltalmat és megtisztulást reméltek tőle. A zsálya pedig elűzi a negatív szellemeket, energiákat és hatásokat. Ma este azt kérem az öt elemtől, hogy sokszorozzák meg ezeknek a gyógynövényeknek az erejét.

-A levegő hirtelen megmozdult, és örvényleni kezdett körülöttem a füst. Mintha egy hatalmas kéz kavarná a levegőt, és az lenne a célja, hogy minden jelenlévőhöz eljusson néhány füstfoslány. A vámpírjelöltek félelemmel vegyes tisztelettel bámultak rám, én pedig gyorsan elmormoltam egy hálaimát Nüxnek, amiért megengedte, hogy az elemek feletti hatalmam ilyen egyértelműen láthatóvá váljon.

-Amikor a kör ismét elcsendesedett, folytattam.

-- A telihold egy olyan mágikus időpont, amikor az ismert és az ismeretlen világ közötti függöny elvékonyodik, sőt akár teljesen el is tűnhet. De ma azt szeretném, ha a telihold egy másik aspektusára koncentrálnánk: a teljességre, a befejezettségre. Azt akarom, hogy ma véget érjen a Sötétség Lányainak és Fiainak negatív megítélése. Ezzel a telihoddal a történet ezen szakasza véget ér, és új időszámítás kezdődik.

-Közben folyamatosan haladtam körbe az óra járásával megegyező irányba. Gondosan megválasztottam minden szavamat.

-- Mostantól a Sötétség Lányai és Fiai tisztességes célokért küzdenek, és hiszek benne, hogy a vámpírjelöltek, akiket Nüx kiválasztott és megajándékozott, méltón képviselik majd új csoportunk értékeit. - Damienre mosolyogtam. - A barátom, Damien, a legmegbízhatóbb személy, akit ismerek, minden körülmények között számíthatok rá. Tökéletes képviselője a levegőnek. - Damien körül felgyorsult a légmozgás, ahogy szégyenlősen visszamosolygok rám.

-Shaunee-hoz fordultam.

-- A barátnőm, Shaunee, a leghűségesebb személy, akit ismerek. Ha a te oldaladon áll, akkor ott is marad, történjék bármi. Ha nincs igazam, azt a szemembe mondja, de soha nem hagyja cserben.

Tökéletes képviselője a tűznek. - Shaunee kávébarna bőre felragyogott, mintha tűz lobbant volna a belsejében.

-Erinhez léptem.

-- A barátnőm, Erin szépsége sokakat megtéveszt. Azt hiszik, csak a szép haja van, de ész nincs a fejében. Tévednek. Erin az egyik legbölcsőbb személy, akivel valaha találkoztam, és Nüx azzal, hogy kiválasztotta, bebizonyította, hogy számára a belső értékek a fontosak. Tökéletes képviselője a víznek. - Ahogy elmentem mellette, vízpartnak csapódó hullámok robaját hallottam.

-Megálltam Stevie Rae előtt. Fáradtnak tűnt, sápadt volt, a szeme alatt pedig karikák sötétlettek. Látszott rajta, hogy szokás szerint túlaggódta magát.

-- A barátnőm, Stevie Rae mindig tudja, mikor vagyok boldog, szomorú, ideges vagy nyugodt. Törődik velem és az összes többi barátjával, néha szinte már túlságosan is együtt érző. Örülök, hogy a földből mindig erőt tud meríteni. Tökéletes képviselője ennek az elemnek.

-Stevie Rae-re mosolyogtam, aki viszonozta, de láttam rajta, hogy mindjárt elsírja magát. Azután visszamentem a kör közepére, letettem a füstölőt, és felkaptam a lila gyertyát.

-- Nem vagyok tökéletes, és nem is akarok úgy tenni, mintha az lennék. De annyit ígérhetek, hogy minden tettellem igyekszem a Sötétség Lányainak és Fiainak illetve az Éjszaka Háza vámpírjelöltjeinek a javát szolgálni.

-Most következett volna az, hogy *remélem, megfelelő képviselője vagyok a szellemnek*, de Erik megelőzött.

-- Tökéletes képviselője a szellemnek!

-A barátaim hangosan helyeseltek, és örömmel (valamint nem kis döbbenettel) tapasztaltam, hogy számos vámpírjelölt csatlakozik az éljenzéshez.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

-Amikor újra megszólaltam, mindenki elcsendesedett.

-- Mindenki, aki úgy érzi, hogy képes megfelelni a Sötétség Lányai és Fiai számára kijelölt értékeknek, és minden tőle telhetőt elkövet, hogy megbízható, hűséges, bölcs, együtt érző és őszinte legyen, az továbbra is tagja lehet a csoportnak. De tudnotok kell, hogy új vámpírjelöltek is fognak csatlakozni hozzánk, akiket nem az alapján fogunk kiválasztani, hogy milyen a külsejük, vagy ki a legjobb barátjuk. Döntésétek el, hogy ezekkel a feltételekkel is itt akartok-e maradni, és döntéseitekről tájékoztassatok engem vagy bármelyik Prefektust. - Szemkontaktust teremtettem Aphrodité régi harcostársai közül néhányval, és folytattam: - Senkinek nem rójuk fel a múltat. Csak az számít, mostantól ki hogyan viselkedik.

-Néhányan büntudatosan elfordították a fejüket, egy páran pedig mintha a könnyeikkel küszködtek volna. Annak különösen örültem, hogy Deino állta a tekintetemet, és komoran bólintott - talán mégsem olyan „borzalmas”.

-Leraktam a lila gyertyát, és felemeltem a nagy, ünnepi kelyhet, amit korábban megtöltöttem édes vörösborral.

-- Most pedig igyunk a telihold tiszteletére, a befejezésre, amely új kezdet is egyben.

-Miközben haladtam körbe, és minden vámpírjelöltet megkínáltam a borból, egy telihold-imádságot szavaltam Fionának, az 1800-as évek koszorús vámpírköltőjének *A kristályhold titokzatos rítusai* című kötetéből.

-Hold törékeny fénye

-Föld rejtélyes éhe

-Zúgó víz ereje

-Lobogó tűz melege

-Nüx nevében szólítunk titeket!

-A szavaira koncentráltam ennek a gyönyörű, régi versnek, és őszintén reméltem, hogy a mai este tényleg valami különleges dolognak lesz a kezdete.

-

-Gyógyítsd a beteget Enyhítsd a sebeket Űzd el a bánatot Teljesítsd a vágyakat Nüx nevében kérünk titeket!

-

-Gyorsan haladtam, és örültem neki, hogy a vámpírjelöltek nagy része rám mosolygott, és azt mormolta, „Áldott légy!”, miután ivott a kehelyből. Úgy tűnt, senki nem bánja, hogy ma este a borból hiányzik egy kikötözött szerencsétlen vére. (Szándékosan nem gondoltam arra, nekem mennyire ízlett a vérrel kevert bor az első szertartásomon.)

-

-Macska látása

-Delfin hallása

-Kígyó gyorsasága

-Főnixfeltámadása

-Nüx nevében szólítunk titeket

-és kérjük áldásokat mindnyájunkra!

-

-Megittam a maradék bort, és visszatettem a kelyhet az asztalra. Fordított sorrendben megköszöntem minden elemnek, hogy megtisztelt minket a jelenlétével, és egyenként elfújtam a gyertyákat. A szertartást a következő szavakkal fejeztem be:

-A mai Telihold Szertartás véget ért. Üdvöz légy, boldog lét, üdvöz légy!

-Üdvöz légy, boldog lét, üdvöz légy! - visszhangozták a vámpírjelöltek.

-És ezzel véget is ért. Levezettem életem első szertartását a Sötétség lányainak vezetőjeként.

-Kicsit üresnek és szinte már szomorúnak éreztem magam - mint amikor hónapokig várunk a tavaszi szünetre, és amikor végre eljön, az ember rádöbben, hogy nem tud mit kezdeni magával, mert nincs iskola. De az igazat megvallva, ez csak egy másodpercig tartott, mert a barátaim azonnal odagyültek körém, és arról kezdtek beszélni, hogy a gipsz ki fog száradni, ha nem igyekszünk.

-- Ugyan már! - mondta Shaunee. - A húgocskám bármikor meg tud idézni egy kis vizet, ha az a gipsz lesz olyan pofátlan, hogy kiszáradjon.

-Erin bólintott.

-- Ezért vagyok itt, húgocskám. Meg a remek stílusérzésem miatt.

-- Mindkettő nélkülözhetetlen, húgocskám. Damiennek majd kiesett a szeme, úgy forgatta.

-- Csináljuk meg azokat a kézlenyomatokat, aztán húzzunk innen! Fáj a gyomrom az éhségtől, és a fejem is kegyetlenül lüktet - mondta Stevie Rae.

-Megértően bólintottam. Én is ugyanúgy elaludtam, mint ő, és egyikünk sem evett egy falatot sem. Nekem is korgott a gyomrom. Ha nem jutok sürgősen némi koffeinhez, nekem is kinéz egy jó alapos fejfájás.

-Egyetérték Stevie Rae-vel. Igyekezzünk azokkal a kézlenyomatokkal, aztán menjünk át a másik terembe a többiekkel, és együnk!

-Neferet különleges mexikói kaját rendelt a szakácsoktól. Az előbb bekukkantottam, és nagyon jól néz ki - jegyezte meg Damien.

-Haladjunk már! Elég a szövegelésből - morogta Stevie Rae, és gyakorlatilag tenyérrel belecsapott az egyik gipsztégalapba.

-

-Mi baja van? - kérdezte Damien sűgva.

-Megjött neki - felelte Shaunee.

-

-Nekem is feltűnt már, hogy milyen sápadt és ingerült, csak nem akartam szólni - mondta Erin.

-Tényleg csináljuk, aztán menjünk enni - szólaltam meg, és kiválasztottam az egyik cementtepsit. Örömmel konstatáltam, hogy Erik a közvetlenül mellette lévő szemelte ki magának.

-Hoztam néhány törölközőt a konyhából, hogy legyen mibe törölni a kezeteiket - mondta Jack, aki izgatottan topogott mellettünk karján egy rakás fehér törölközővel.

-Rámosolyogtam.

-- Nagyon kedves tőled, Jack. Mindenki készen áll? Akkor kezeket le!

-Közlelről látszott, hogy a gipsz egy kartonpapírból készült öntőformában van, és a papírt majd könnyűszerrel le lehet róla tépni, ha megszilárdult. Még mindig tetszett Damien ötlete, hogy a kézlenyomatokat az udvaron helyezzük el.

-A gipsz még nedves volt, és sokat neveltünk, mire mindenki belenyomta a tenyerét, majd egy faággal, amit Jack hozott (igazán nagyon készséges volt), beleírtuk a nevünket is.

-Miközben a kezünket törölggettük, és csodáltuk a művünket, Erik odahajolt hozzám, és azt mondta:

-- Örülök, hogy Neferet engem is beválasztott a Prefektusok Tanácsába.

-Nem válaszoltam semmit, csak bólintottam. Nem akartam lelombozni azzal, hogy valójában én választottam ki Damiennel, Stevie Rae-vel és az Ikrekkel egyetértésben. Neferet volt itt az igaz sztár. És igazán nem bántottam vele senkit (a saját egómon kívül), hogy meghagytam Eriket ebben a hitben. Éppen témát akartam váltani, és szólni a többieknek, hogy most már tényleg irány a kaja, amikor valami különös hang ütötte meg a fületem. Amikor rájöttem, mi az, összeszorult a szívem.

-Stevie Rae köhögött.

-Damien közvetlenül mellettem állt. Utána jöttek az Ikek. Stevie Rae a legszélso gipsztepsit választotta, az volt a legközelebb a másik teremhez. Néhány vámpírjelölt már elkezdett enni, a társaság fele azonban ott maradt megnézni, ahogy elkészítjük a kézlenyomatokat. Ennek következtében többen is álltak Stevie Rae és köztem, de azt így is láttam, hogy még mindig térdel. Valószínűleg megérezte magán a tekintetemet, mert a sarkára ült, és rám nézett. Hallottam, hogy a torkát köszörüli. Fáradtan elmosolyodott, megvonta a vállát, és azt tátogta: *Be vagyok rekedve*. Eszembe jutott, hogy ugyanezt mondta a monológ-előadás közben is. És már akkor is köhögött.

-Rá sem néztem Erikre, úgy mondtam neki:

-- Kerítsd elő Neféretet! Gyorsan!

-Felálltam, és elindultam Stevie Rae felé. A kézlenyomattal már kész volt, alá is írta, és épp a kezét törölgette. Mielőtt odaért volna hozzám, rátört egy köhögőroham. Csak úgy rázkódott a válla. A szájához szorította a törölközőt.

-És akkor megéreztem, mintha egy láthatatlan falhoz értem volna. A vér illata szinte ledöntött a lábamról, ahogy csábító és szörnyűséges módon beborított. Megálltam, és behunytam a szemem. Talán, ha így maradok, és nem nyitom ki a szememet, akkor sikerül meggyőzőnöm magam, hogy ez csak egy rossz álmom, amelyből hamarosan felébredek. A szobámban fekszem, ideges vagyok | közelgő szertartás miatt, Nála békésen szuszog a párnámon, Stevie Rae pedig a saját ágyában...

-Éreztem, hogy valaki hozzám ér, de nem mozdultam meg.

-Szüksége van rád, Zoey. - Damien hangja remegett egy kicsit. Kinyitottam a szemem, és rábámultam. Könnyes volt a szeme.

-Nem hiszem, hogy képes vagyok rá. Damien megszorította a vállamat.

-De igen. Muszáj.

-Zoey! - zokogta Stevie Rae.

-Nem gondolkodtam tovább. Kitéptem magam Damien szorításából, és odarohantam a legjobb barátnőmhöz. Térden állva szorította magához a véres törölközőt. Megint köhögött, és csak úgy spriccelt a vér a szájából és az orrából.

-- Törölközőt! - kiáltottam Erinre, aki falfehér arccal, szótlanul guggolt Stevie Rae mellett. Lekuporodtam hozzá. - Minden rendben lesz. Nyugi. Megígérem. Nincs semmi baj.

-Stevie Rae arcán véres könnyek csorogtak. Megrázta a fejét.

-- De van. Meg fogok halni. - Gyenge volt a hangja, és egyre inkább nehezebbé esett a beszéd a tüdejébe és a torkába áramló vér miatt.

-Itt maradok veled. Nem hagylak egyedül - mondtam. Megragadta a kezem, és megdöbentem, milyen hideg.

-Félek, Z.

-Tudom, én is félek. De megoldjuk. Ne félj!

-Erin a kezembe nyomott néhány törölközőt. Elvettem a véreset Stevie Rae-től, és nekiálltam letörölgetni az arcát és a száját egy tisztával, de újra köhögni kezdett, és ismét tiszta vér lett mindene. Túl sok volt a vér. És Stevie Rae most már annyira remegett, hogy a törölközőt sem tudta fogni. Zokogva magamhoz húztam, és átöleltem. Ringatni kezdtem, mint egy csecsemőt, és egyre azt ismétелgettem, hogy minden rendben lesz.

-Zoey, ez talán segít. - Teljesen megfeledkeztem róla, hogy mások is vannak rajtunk kívül a teremben, ezért lepődtem meg, amikor Damien hozzám szólt. Ránéztem, és megláttam az újra meggyújtott zöld gyertyát tartja a kezében, azt, amelyik a földet jelképezi. Hirtelen működésbe léptek az ösztöneim, és kétségbeesésem dacára valami végtelen nyugalom szállt meg.

-Guggolj le, Damien! Tartsd ide a gyertyát, minél közelebb hozzám!

-Damien térdre vetette magát, és nem törődve az egyre növekvő vértócsával, közelebb húzódott Stevie Rae-hez, és az arca elé tartotta a gyertyát. Inkább éreztem, mint láttam, hogy Erin és Shaunee a másik oldalamon térdelnek, és erőt merítettem a jelenlétükből.

-- Stevie Rae, édesem, nyisd ki a szemed - mondtam halkán.

-Szörnyű, gurgulázó zihálás kíséretében Stevie Rae szeme kinyílt. A szeme fehérje szinte vérvörös volt, halottsápadt arcán rózsaszín könnyek csorogtak, de nem vette le a tekintetét a gyertyáról.

-- Megidézem a földet. - Beszéd közben a hangom megerősödött, hangosabbá vált. - És arra kérem, segítsen ennek a vámpírjelöltnek, Stevie Rae Johnsonnak, akit nemrég ajándékoztak meg a képességgel, hogy kapcsolatot tud teremteni ezzel az elemmel. A föld az otthonunk, aki gondoskodik rólunk, és a földhöz fogunk visszatérni egy napon. Ma este arra kérem a földet, enyhítse Stevie Rae fájdalmát, hadd legyen békés a hazavezető útja.

-Hirtelen megmozdult a levegő, és egy gyümölcsös kert illatai és hangjai vettek körül minket. Alma és fű szagát éreztem, madarak csiripeltek, méhek zümmögtek.

-Stevie Rae kivörösödött ajkai felfelé görbültek. A tekintetét nem vette le a zöld gyertyáról, de azt suttogetta:

-- Már nem félek, Z.

-Abban a pillanatban hallottam, ahogy kivágódik az ajtó, és Neferet termett ott mellettünk. Azonnal nekiállt volna elhessegetni Damient és az Ikreket, és kivenni a karomból Stevie Rae-t.

-A hangomban olyan erő volt, hogy láttam, még Neferet is meghökken tőle.

-- Ne! Itt maradunk vele. Szüksége van a földre, és ránk is. -Jól van - mondta Neferet. - Amúgy is közel a vége. Segíts megítatni vele ezt, hadd legyen fájdalommentes az elmúlása.

-Már nyúltam a tejszerű folyadékkal teli fiola felé, amikor Stevie Rae váratlanul tiszta hangon megszólalt.

-- Nem kell. A föld segít, nincsenek fájdalmaim.

-- Persze, hogy nincsenek, gyermekem. - Neferet megérintette Stevie Rae vérpettyes arcát, és éreztem, hogy a barátnőm teste azonnal elernyed, és abbahagyja a remegést. A Főpapnő akkor felnézett. - Tegyétek fel a hordágyra! Zoeyval együtt. Vigyük őket a gyengélkedőbe!

-Bólintottam. Erős kezek markolták meg Stevie Rae-t és engem, a következő pillanatban pedig már a hordágyon feküdtem Stevie Raevel a karomban. Kivittek minket az éjszakába. Damien, Shaunee, Erin és Erik jöttek utánunk. A szabadidőcsarnoktól a gyengélkedőig vezető rövid úton az volt a legfurcsább, hogy az erős havazás ellenére az volt az érzésem, egyetlen hópehely sem ért hozzánk. Abnormálisan csendes volt minden, mintha máris gyászba borult volna a világ. Folyamatosan beszéltem Stevie Rae-hez, azt mondogattam neki, hogy nincsen semmi baj, minden rendben lesz. Emlékszem, ahogy áthajolt a hordágy széle felett, és vért hányt. A vörös cseppek elviselhetetlenül harsányak voltak a friss havon.

-Azután beértünk a gyengélkedőbe, és letettek minket egy ágyra. Neferet intett a barátainknak, hogy jöjjenek közelebb. Damien odakúszott Stevie Rae mellé. Még mindig a kezében volt a meggyújtott zöld gyertya, és úgy tartotta, hogy ha Stevie Rae kinyitja a szemét, akkor azonnal meglássa. Vettem egy mély lélegzetet. A levegő változatlanul almaillattal és madárdallal volt tele körülöttünk.

-Stevie Rae kinyitotta a szemét. Zavartan pislogott néhányat, mint aki nem tudja, hol van, majd rám nézett, és elmosolyodott.

-- Megmondanád a szüleimnek, hogy szeretem őket? - Érthetően beszélt, de szörnyen gyenge volt a hangja, alig lehetett hallani.

-Persze hogy megmondom - feleltem.

-És megtennél nekem még valamit?

-- Bármit.

-- Neked igazából nincsenek szüleid, ezért megmondanád anyának és apának, hogy mostantól te vagy a lányuk? Azt hiszem, kevésbé aggódnék értük, ha tudnám, hogy itt leszte egymásnak.

-Könnyek csorogtak az arcomon, és többször is neki kellett futnom, mire meg tudtam szólalni.

-- Semmi miatt nem kell aggódnod. Megmondom. Lehunyta a szemét, és fáradtan elmosolyodott.

-- Jól van. anya biztos csinál majd neked is csokis *sutit*. - Látható erőfeszítéssel ismét kinyitotta a szemét, és körbenézett Damienre, Shaunee-ra és Erinre. - Maradjatok Zoeyval, ne hagyjátok, hogy bármi is szétválasszon titeket!

-- Ne aggódj - suttogta Damien a könnyein át.

-- Vigyázni fogunk rá helyetted is - mondta Shaunee nagy nehezen. Erin Shaunee kezét szorítva zokogott, de most egyetértően bólintott, és Stevie Rae-re mosolygott.

-- Jól van - mondta Stevie Rae, és becsukta a szemét. - Z, azt hiszem, most alszom egy kicsit, jó?

-- Aludj, drága - feleltem.

-Még egyszer utoljára kinyitotta a szemét, és rám nézett.

-Itt maradsz velem? Magamhoz szorítottam.

-Nem megyek sehová. Csak pihenj nyugodtan, én itt leszek.

-Oké... - suttogta.

-Stevie Rae szeme lecsukódott. Gurgulázva vett még néhány levegőt, aztán éreztem, ahogy a teste elernyed a karomban, és többé már nem lélegzett. Résnyire nyílt az ajka, mintha mosolyogna, és vér csordult a szája sarkából, a szeméből, a füléből és az orrából, de ennek már nem éreztem a szagát. Csak a föld szagát éreztem, semmi mást. Aztán egy hirtelen szellő elfújta a zöld gyertyát, és meghalt a legjobb barátom.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

- Zoey, kedves, el kell engedned.
- Damien hangja nem jutott el a tudatomig. Hallottam a szavakat, de mintha valami idegen nyelven szólt volna hozzám. Nem értettem a jelentésüket.
- Zoey, gyere most már!
- Ez Shaunee volt. *Hát Erin hol van? De* alighogy megfordult a fejemben a gondolat, már meg is hallottam a hangját.
- Zoey, gyere velünk! *Óh, igen, itt van Erin is.*
- Sokkos állapotban van. Nyugodtan beszéljetelek hozzá, és próbáljátok meg rávenni, hogy elengedje Stevie Rae holttestét - mondta Neferet.
- Stevie Rae holttestét.* Furcsa visszhangot vertek a fejemben a szavak. Fogtam valamit. Ennyit tudtam. De a szemem csukva volt, és nagyon fáztam. Nem akartam kinyitni, és úgy éreztem, most már örökké fázni fogok.
- Van egy ötletem. - Damien hangja úgy ütődött jobbra-balra a fejemben, mint golyó a flipperben. - Nincs gyertyánk, és nem is alkotunk kört, de Nüx attól még velünk van. Hívjuk segítségül az elemeket! Én kezdem.
- Valaki megragadta a felkaromat, aztán hallottam, hogy Damien motyog valamit a levegővel kapcsolatban, hogy fújja el a halált és a kétségbeesést. Feltámadt a szél körülöttem. Megborzongtam.
- Jobb, ha én leszek a következő. Úgy látom, fázik. - Ez Shaunee volt. Most egy másik kéz érintette meg a karomat. Szavakat hallottam, de nem nagyon értettem őket, majd hirtelen melegség öntött el, mintha egy kandalló mellett ülnek.
- Én jövök - mondta Erin. - Megidézem a vizet, és arra kérem, mossa el szomorúságát és fájdmát barátnőmnek és jövendőbeli
- Főpapnőmnek. Tudom, hogy mindet lehetetlen, de legalább annyit segíts rajta, hogy folytatni tudja az életét!
- Az ő szavait már értettem, de a szememet még mindig nem akartam kinyitni.
- Még egy elem hiányzik.
- Meglépődtem, hogy Erik hangját hallom. Majdnem kinyitottam a szemem, hogy ránézzek, de aztán az erősebbik felem győzött, és továbbra sem mozdultam meg.
- De a szellemet mindig Zoey szokta megidézni - mondta Damien.
- Jelen pillanatban Zoey semmit nem tud megidézni egyedül. Segítsünk neki! - Két erős kéz ragadta meg a vállamat, két másik pedig a karomat.
- Én nem tudok kapcsolatot teremteni egyik elemmel sem, de az érdekel, hogy Zoeyval mi történik, és tudom, hogy ő képes mind az ötöt megidézni - mondta Erik. - Ezért a barátaival együtt arra kérem a szellemet, hogy ébressze fel, és segítsen neki túljutni a legjobb barátja halálán.
- Mintha áramütés ért volna, a testem hirtelen összerándult, és megtelt étellel. Lehunytt szemhéjam alatt Stevie Rae mosolygó arcát láttam. Nem volt sem véres, sem sápadt. Egy egészséges, boldog Stevie Rae képét láttam, aki nevetve sétál oda egy gyönyörű és ismerős nő karjaiba.
- Nüx*, gondoltam, *az Istennő magához öleli Stevie Rae-t.*
- Kinyitottam a szemem.
- Zoey! Visszatértél közénk! - kiáltott fel Damien.
- Z, most már el kell engedned Stevie Rae-t - mondta Erik komoran.
- Damienről Erikre pillantottam. Majd továbbvándorolt a tekintetem Shaunee-ra és Erinre. Mind a négy barátom keze rajtam volt, és mindannyian sírtak. Aztán rájöttem arra is, hogy mit tartok a karomban. Lassan ránéztem.
- Stevie Rae arca békésnek tűnt. Túl fehér volt, és az ajka kezdett elkékülni, de a szeme csukva volt, az arca pedig, bár vér borította, kisimult. A vér most már nem szivárgott a testnyílásaiból, és lassan az is eljutott a tudatomig, hogy rossz szaga van. Áporodott, régi szaga, mint a penészeknek.
- Z - mondta Erik. - El kell engedned. A szemébe néztem.
- De azt ígértem neki, hogy velem maradok. - A hangom furcsa és rekedtes volt.

-Vele maradtál. Végig veled voltál. De most már elment, és nem tehetsz érte semmit.

-- Kérlek, Zoey - mondta Damien.

-Neferetnek meg kell mosdatnia, mire az anyja ideér - szólt közbe Shaunee is.

-Nem akarja, hogy a szülei ilyen véresen lássák - magyarázta Erin.

-Oké, de... de nem tudom, hogyan engedjem kell. - Elcsuklott a hangom, és éreztem, hogy friss könnyek csorognak le az arcomon.

-Majd én átveszem tőled, Zoeybird. - Neferet úgy nyújtotta a kezét, mintha egy csecsemőt akarna a karjába venni. Olyan szomorú, gyönyörű és erős volt, hogy minden vele kapcsolatos kétségemről megfeledkeztem. Bólintottam, és lassan előrehajoltam. Neferet becsúszta a karját Stevie Rae teste alá, és megemelte. Fogást váltott, majd átfordította, és lerakta Stevie Rae-t a mellettem lévő ágyra.

-Végignézttem magamon. A vadonatúj fekete ruha tiszta vér volt, ami már kezdett megszáradni, megkeményedni rajta. A gázégőkkel megvilágított szobában a ruha ezüstszájai továbbra is csillogtak, de most már nem a csillagok fényére emlékeztetett ragyogásuk, hanem egy rézedényére. Képtelen voltam rájuk nézni. Éreztem, hogy meg kell mozdulnom. Ki kell jutnom innen, le kell vennem ezt a ruhát magamról. Leraktam a lábam, és megpróbáltam felállni, de a szoba hirtelen forogni kezdett körülöttem. Azonnal megéreztem barátaim erős kezét, ők voltak az én horgonyom az élet viharában.

-- Vigyétek vissza a szobájába! Vetkőztessétek le, és fürdészték meg! Aztán kerüljön ágyba, és hagyjátok pihenni! - Neferet úgy beszélt rólam, mintha ott sem lennék, de nem törődtem vele. Nem is akartam ott lenni. Semmit nem akartam. - Lefekvés előtt itassátok meg velem ezt, akkor nem lesznek rémálmai. - Éreztem Neferet puha kezét az arcomon. A teste megdöbbenően forró volt, és ösztönösen hátrahőköltem. - Nyugodj meg, Zoeybird - mondta Neferet kedvesen. - Szavamat adom, hogy rendbe fogsz jönni. - Nem néztem rá, de tudtam, hogy újra a barátaimhoz fordult. - Vigyétek a kollégiumba!

-Elindultam előre. Erik az egyik oldalamon, biztos kézzel fogta a könyökömet, Damien a másik oldalon ugyanúgy. Az Ikek szorosan mögöttünk. Senki nem szólalt meg, miközben mentünk kifelé a szobából. Hátrapillantottam a vállam felett. Stevie Rae élettelen teste ott hevert az ágyon. Majdnem úgy nézett ki, mint aki csak alszik, de tudtam, hogy nem így van. Tudtam, hogy halott.

-Ötfős kis csoportunk kísért a gyengélkedőből a havas éjszakába. Megborzongtam, és megálltunk annyi időre, hogy Erik levegye a kabátját, és a vállamra terítse. Jó illata volt. Próbáltam arra az illatra gondolni, és nem az elnémult vámpírjelöltekre, akik mellett elhaladtunk. Ahogy odaértünk melléjük, félreálltak az utunkból, lehajtották a fejüket, és némán a szívükre helyezték ökölbe szorított kezüket.

-Úgy tűnt, másodpercek alatt átértünk a kollégiumba. Ahogy beléptünk a társalgóba, a lányok, akik ott tévéztek és beszélgettek, azonnal elnémultak. Nem néztem rá egyikükre sem. Erik és Damien a lépcső felé vezetett, de mielőtt odaértünk volna, Aphrodité elállta az utunkat. Nagy nehezen sikerült az arcára fókuszálnom. Fáradtnak látszott.

-Sajnálom, hogy Stevie Rae meghalt. Nem kívántam neki - mondta Aphrodité.

-Takarodj innét a picsába, te nyavalyás ribanc! - mordult rá Shaunee. Ő és Erin fenyegetően előreléptek, mint akik készek nekiesni Aphroditének.

-Ne, várjatok... - nyögtem ki nagy nehezen. Az Ikek tétováztak. - Beszélnem kell Aphroditével.

-A barátaim úgy néztek rám, mintha az utolsó csepp eszem is elment volna, de kihúztam a karom a szorításukból, és bizonytalan léptekkel eltávolodtam tőlük néhány méterre. Aphrodité habozott néhány másodpercig, majd odajött hozzám.

-- Tudad, mi fog történni Stevie Rae-vel? - kérdeztem tőle halkán. - Volt látomásod vele kapcsolatban?

-Aphrodité lassan megrázta a fejét.

-Nem. Csak egy megérzésem. Tudtam, hogy valami szörnyűség fog történni ma este.

-Nekem is vannak - feleltem.

-- Megérzéseid? Bólintottam.

-Azokból nehezebb bármit is kihámozni, mint az én látomásaimból, nem olyan konkrétak. Volt valami megérzésed Stevie Rae-vel kapcsolatban? - kérdezte.

-Nem. Teljesen váratlanul ért, bár utólag visszatekintve voltak figyelmeztető jelek.

-Aphrodité a szemembe nézett.

-Nem tudtad volna megakadályozni. Nem tudtad volna megmenteni. Nüx azért nem tudatta veled, hogy mi fog történni, mert ha tudod, akkor sem tehetél volna semmit.

-Mitől vagy olyan biztos ebben? Neferet azt mondja, Nüx elhagyott téged - vágtam a képébe. Tudtam, hogy kegyetlen vagyok, de nem érdekelt. Mindenkit bántani akartam, akit csak tudtam.

-Még mindig a szemembe nézve Aphrodité így szólt:

-- Neferet hazudik. - Sarkon fordult, és elindult, de aztán meggondolta magát, és visszajött. - És akármit is kapsz tőle, ne idd meg - mondta, majd most már tényleg ott hagyott.

-Erik, Damien és az Ikrek azonnal ott termettek mellettem.

-Ne hallgass rá, akármit is mond az a ribanc - fortyogott Shaunee.

-Ha bármi rosszat mondott Stevie Rae-ről, kitekerjük a nyakát - kontrázott rá Erin.

-Nem, szó sincs róla. Csak annyit mondott, hogy sajnálja. Ennyi az egész.

-Miért akartál beszélni vele? - kérdezte Erik. Damiennel ismét közrefogtak, és elindultunk felfelé a lépcsőn.

-Tudni akartam, nem volt-e látomása Stevie Rae haláláról - mondtam.

-De hiszen Neferet világosan megmondta, hogy Nüx hátat fordított Aphroditének - értetlenkedett Damien.

-- Akkor is meg akartam kérdezni tőle. - Hozzá akartam tenni, hogy Aphroditének a balesettel kapcsolatban is igaza volt, ami majdnem megölte a nagymamám, de Erik előtt ezt nem hozhattam szóba. Odaértünk a szobám - *a mi szobánk*- ajtajához. Megálltam. Erik kinyitotta az ajtót, és beléptünk.

-- Ne! - kiáltottam fel. - Elvitték a holmiját! Ezt nem tehetik! Minden eltűnt, ami Stevie Rae-é volt. A csizmaalakú lámpától

-kezdve a Kenny Chesney poszteren keresztül az elvises ébresztőóráig. A számítógépszála feletti polc üres volt. A számítógépe is eltűnt. Tudtam, ha kinyitnám a szekrényét, akkor a ruháit sem találnám már ott.

-Erik átölelte a vállamat.

-Mindig ezt csinálják. Ne aggódj, nem dobták ki a holmiját. Csak elvitték, hogy ne zavarjon. Ha valamit szeretnél a holmija közül, és a családjának nincs ellenvetése, akkor megkapod.

-Nem tudtam mit mondani erre. Nem Stevie Rae *holmiját* akartam, hanem Stevie Rae-t.

-Zoey, szerintem jobb lenne, ha most már kibújnál abból a ruhából, és letusolnál - mondta Damien gyengéden.

-Oké - feleltem.

-Amíg zuhanyozol, hozunk valami ennivalót - ajánlotta fel Shaunee.

-Nem vagyok éhes.

-Enned kell. Hozunk valami egyszerű kaját, mondjuk levest. Oké?

-Erin is nagyon zaklatottnak tűnt, és látszott rajta, hogy jobban érezné magát, ha csinálhatna valami. Ráadásul túl fáradt voltam ahhoz, hogy vitatkozzam vele.

-Oké.

-Szívesen maradnék, de már takarodó után vagyunk, és nem szabad a lánykoleszban lennem - mondta Erik.

-Semmi gond. Menj csak.

-Én is maradnék, de én se vagyok lány - mondta Damien. Tudtam, hogy azért mondja, hogy megnevetessen, ezért egy kicsit felgömbítem a számam. Valószínűleg úgy nézhettem ki, mint azok az ijesztő, szomorú bohócok, akiknek egy mosolyt és egy könnycseppet szoktak az arcukra festeni.

-Erik átölelt, aztán Damien is, majd elmentek.

-Itt maradjon valamelyikünk, amíg tusolsz? - kérdezte Shaunee.

-Nem, megleszek egyedül is.

-Oké. Hát akkor... - Shaunee úgy nézett ki, mint aki menten elbőgi magát.

-Mindjárt visszajövünk. - Erin kézen fogta Shaunee-t, kiléptek a szobából, és halk, végérvényes kattanással becsukták maguk mögött az ajtót.

-Óvatosan mozogtam, mintha valaki lassabb sebességi fokozatra állított volna. Levettem a ruhámat, a melltartómat és a bugyimat. Beleraktam őket a szobánk - vagyis most már a *szobám*- sarkában álló szemetesbe. Bekötöttem a szemeteszsák száját, és kiraktam az ajtó elé. Tudtam, hogy az Ikrek majd kidobják helyettem. Bementem a fürdőszobába, és egyből be akartam állni a zuhany alá, de megláttam

magamat a tükörben, és megtorpantam. Ismét egy ismerős idegen lett belőlem. Szörnyen néztem ki. Sápadt voltam, de a szemem alatt hatalmas, monokliszerű karikák sötétlettek. A zafírkék tetoválások az arcomon, a hátamon és a vállamon éles kontrasztban álltak fehér bőrömmel és a testemet pettyező alvadt vércseppekkel. A szemem hatalmas volt, és szokatlanul sötét. A Sötétség lányai nyakláncot nem vettem le. Az ezüstláncon és a medált díszítő drágaköveken megcsillant a fény.

-- Miért? - suttogtam. - Miért hagytad, hogy meghaljon Stevie Rae?

-Nem számítottam arra, hogy választ kapok, és nem is kaptam. Beálltam a zuhany alá, és jó hosszú ideig ott maradtam. A víz belemosta a könnyeimet és Stevie Rae véréét a lefolyóba.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

-Amikor kijöttem a fürdőszobából, Shaunee és Erin Stevie Rae ágyán ültek. Egy tálca volt közöttük, rajta egy tányér leves, egy kis keksz meg egy doboz barna üdítő, nem diétás. Fojtott hangon beszélgettek, de ahogy beléptem, azonnal elhallgattak. Felsőhajtottam, és leültem az ágyamra.

-Ha mostantól ilyen abnormálisan viselkedtek velem, azt nem fogom kibírni.

-Bocsi - mondták egyszerre, és zavartan egymásra néztek. Aztán Shaunee a kezembe nyomta a tálcat. Úgy meredtem az ételre, mintha elfelejtettem volna, hogy mit kell vele csinálni.

-Enned kell, hogy be tudd venni, amit Neferet adott - mondta Erin.

-Egyébként is jobban fogod érezni magad tőle - tette hozzá Shaunee.

-- Nem hiszem, hogy valaha is jobban fogom magam érezni. Erin szeme megtelt könnyekkel, egy csepp kicsordult, és végiggördült az arcán.

-Ne mondj ilyet, Zoey! Ha te sosem fogod jobban érezni magad, az azt jelenti, hogy mi sem.

-Meg kell próbálnod, Zoey. Stevie Rae dühös lenne rád, ha nem tennéd - mondta Shaunee szipogva.

-Igazatok van. Tényleg az lenne. - Fogtam a kanalat, és elkezdtem enni a levest. Csirkehúsleves volt. Ahogy az ismerős ízű folyadék szétáradt a testemben, éreztem, hogy kezdek átmelegedni.

-És ha ő egyszer bepöccent, akkor képtelen volt uralkodni a tájszólásán - folytatta Shaunee.

-Erre mindhárman elmosolyodtunk.

-- Sz'asztok- utánozta Erin Stevie Rae kiejtését.

-Ettől valahogy könnyebben csúszott a leves. Már a felét megettem, amikor hirtelen eszembe jutott valami.

-Fognak neki temetést rendezni, vagy valami ilyesmit? Az Ikrek megrázták a fejüket.

-Nem - mondta Shaunee.

-Sosem szoktak - tette hozzá Erin.

-

-Azt hiszem, vannak szülők, akik tartanak temetést, de akkor sem itt, hanem ott, ahol laktak.

-Igazad van, húgocskám. De nem hinném, hogy bárki is el fog utazni innen... - Elgondolkodott. - Mi is a neve annak a kis isten háta mögötti városkának, ahonnan Stevie Rae jött?

-- Henrietta - feleltem. - A verekedő tyúkok városa.

-- Verekedő tyúkok? - kérdeztek vissza egyszerre. Bólintottam.

-- Ez volt az iskolájuk címere. Stevie Rae teljesen ki volt akadva tőle. Akármilyen vidéki, ez még neki is sok volt.

-A tyúkok szoktak verekedni? - kérdezte Shaunee. Erin vállat vont.

-Honnan tudjam?

-- Szerintem csak a kakasok. Azért hívják kakaskodásnak és nem tyúkoskodásnak - mondtam.

-Egymásra néztünk, és kitört belőlünk a nevetés, ami hamarosan átváltott sírásba.

-- Ez Stevie Rae-nek is tetszett volna - mondtam, amikor végre abbahagytuk.

-Menni fog, Zoey? - kérdezte Shaunee némi hallgatás után. Erin is kérdő tekintettel nézett rám.

-Azt hiszem, igen - feleltem.

-De hogyan?

-- Még nem tudom. Talán az a titka, hogy mindig csak a következő napra kell gondolni.

-Meglepő módon az összes levest megettem. Jobban éreztem magam, átmelegedtem tőle. Hihetetlenül fáradt voltam. Az Ikrek nyilván észrevették rajtam, hogy mindjárt lecsukódik a szemem, mert Erin elvette tőlem a tálcat. Shaunee odaadott egy kis üvegcsét, amelyben valami tejszerű folyadék volt.

-Neferet azt mondta, idd meg, és akkor nem lesznek rémálmaid - mondta.

-Koszi. - Elvettem tőle, de nem ittam meg. Az Ikrek csak álltak, és néztek. - Egy perc múlva beveszem. Csak előbb elmegyek vécére. Hagyjátok itt az üdítőt, hátha rossz íze lesz.

-Ettől szemmel láthatóan megnyugodtak. Mielőtt elmentek, Shaunee még megkérdezte:

-Zoey, tudunk még valamit segíteni?

-Nem, de azért koszi.

-Ha valamire szükséged van, csak szólj, oké? - mondta Erin. - Megígértük Stevie Rae-nek... - elcsuklott a hangja.

-Megígértük neki, hogy vigyázunk rád, és be is fogjuk tartani az ígéretünket - fejezte be helyette Shaunee.

-Majd szólok - mondtam.

-Oké. Jó éjszakát!

--Jó éjt! - köszöntem el a csukódó ajtótól.

-Amint kiléptek a szobából, a krémes fehér lötyöt kiöntöttem a lefolyóba, az üvegsét pedig kidobtam.

-Végre egyedül maradtam. Az ébresztőórára pillantottam. 6:00. Hihetetlen, mennyi minden meg tud változni néhány óra alatt. Képtelen voltam kiverni a fejemből Stevie Rae-t, egyik kép ugrott be róla a másik után, mintha valami szörnyűséges filmvásznat feszítettek volna ki a szemem elé. Ijedtemben ugrottam egyet, amikor váratlanul megszólalt a mobilom. Ránéztem a kijelzőjére. A nagymamám volt az! Fellélegeztem. Kinyitottam a telefont, és nagyon kellett uralkodnom magamon, hogy ne kezdjek el azonnal sírni.

-Szia, nagyí, annyira örülök, hogy felhívtál!

-Kismadaram, hogy vagy? Veled álmodtam. Minden rendben? -A hangjából ítélve tudta, hogy baj van, de ezen már meg sem lepődtem. A nagymamám és köztem világéletemben volt valami láthatatlan kötelék.

-Nem. Semmi nincs rendben - suttogtam, és eleredtek a könnyeim. - Nagyí, Stevie Rae meghalt ma este.

-Oh, Zoey! Borzasztóan sajnálom!

-A kezeim közt halt meg, nagyí, alig néhány perccel az után, hogy Nüx különleges képességgel ajándékozta meg. Kapcsolatot tudott teremteni az egyik elemmel, a földdel.

-Biztos sokat jelentett neki, hogy ott voltál vele a végén. - Hallottam a nagyí hangján, hogy ő is sír.

-Mindnyájan ott voltunk vele, az összes barátja.

-És nyilván Nüx is.

-Igen. - Ismét kitört belőlem a zokogás. - Azt hiszem, ott volt az Istennő is, de nem értem ezt az egészet, nagyí. Mi értelme van annak, hogy Nüx megajándékozza Stevie Rae-t, aztán pedig hagyja meghalni?

-A halál mindig értelmetlen, ha fiatalokkal történik. De hiszek benne, hogy a te Istennőd a halála ellenére olyan közel állt Stevie Rae-hez, hogy a barátnőd most békében nyugszik Nüx oldalán.

-Remélem.

-Bárcsak meglátogathatnálak, de a nagy havazás miatt az utak járhatatlanok. Mi szólnál hozzá, ha ma Stevie Rae-ért böjtölnék és imádkoznék?

-Köszönöm, nagyí. Tudom, hogy ez neki is sokat jelentene.

-Kicsim, próbálj meg túllépni ezen!

-De hogyan, nagyí?

-Tisztelegj azzal az emléke előtt, hogy olyan életet élsz, amelyre ő is büszke lenne. Élj neki is, ne csak magadnak!

-Nem olyan könnyű az, nagyí, főleg úgy, hogy a vámpírok azt szeretnék, ha azonnal elfelejtenénk azt, aki meghal. Úgy bánnak velük, mint a kátyúkkal az úton. Egy kicsit lelassítanak, de aztán mennek tovább.

-Nem akarom kritizálni a Főpapnődet vagy a többi vámpírt, de ez szerintem szűklátókörűségre vall. A halált sokkal nehezebb feldolgozni, ha nem foglalkozunk vele.

-Én is így gondolom. Sőt Stevie Rae-nek is ez volt a véleménye. - Hirtelen támadt egy ötletem, és azonnal *éreztem*, hogy ennek így kell lennie. - Majd én változtatok rajta. Akár megengedik, akár nem, rendesen meg akarom gyászolni Stevie Rae-t. Nem hagyom, hogy ő is csak egy kátyú legyen az országúton.

-Vigyázz, nehogy bajba kerülj, drágám.

-- Nagyí, én vagyok a legnagyobb hatalommal bíró vámpírjelölt a történelemben. Azt hiszem, hajlandó vagyok bajba kerülni, ha valami olyan dologról van szó, ami ennyire fontos nekem.

-Nagyí hallgatott egy kicsit, majd így szólt:

-Azt hiszem, igazad van, Zoeybird.

-Szeretlek, nagyí.

-Én is szeretlek, *u-we-tsi a-ge-hu-tsa*. - Ez a cseroki szó mindig megnyugtató. Biztonságban éreztem magam, ha meghallottam. - Most pedig próbálj meg elaludni! Imádkozni fogok érted, és megkérem őszanyáink szellemét, hogy vigyázzanak rád.

-Köszönöm, nagyí. Szia.

-Szia, Zoeybird.

-Összecsuktam a telefont. Egyértelműen jobban éreztem magam attól, hogy beszéltem a nagymamámmal. Előtte mintha egy óriási, láthatatlan súly nyomta volna a mellkasomat. Most kissé felemelkedett, és könnyebben tudtam lélegezni. Épp hozzákészülődtem a lefekvéshez, amikor Nála dugta be a fejét a macskanyíláson, felugrott az ágyamra, és azonnal elkezdett nyivákolni. Megsimogattam, és mondtam, hogy nagyon örülök neki, majd Stevie Rae üres ágyára pillantottam. Stevie Rae sokat nevetett Nála zsörtölődésén. Mindig azt mondta, hogy olyan, mint egy öregasszony, de legalább annyira imádta a macskát, mint én. Könnyek szöktek a szemembe, és azon tűnődtem, vajon mennyit tud sírni egy ember. És egy vámpírlelőt? A következő pillanatban megszólalt a telefonom. SMS-em érkezett. Megtöröltem a szemem, és kinyitottam a telefont.

-*Jól vagy? Rossz érzésem van.*

-Heath volt az. Most már legalább semmi kétség nem lehetett afelől, hogy tényleg megbélyegeztem. De hogy mit fogok vele kezdeni, arról fogalmam sem volt. Visszaírtam neki.

-*Rossz napom van. Meghalt a legjobb barátom.*

-Sokáig nem jött válasz, és már azt hittem, nem fog többet írni, de aztán mégis megrezzen a telefon.

-*Nekem is +halt két barátom.*

-Behunytam a szemem. Hogy feledkezhettem meg róla, hogy Heath is most veszítette el két barátját?

-*Sajnálom.*

-Erre azonnal válaszolt.

-*Én is. Akarsz talizni?*

-Minden porcikám azt kiáltotta, hogy *igen*, de a lelkem mélyén tudtam, hogy nem lenne szabad. Csodálatos lenne Heath karjába bújni... megízlelni újra a vérét...

-*Nem, pötyögtem be gyorsan. Sulid van.*

-*Ma nincs! Hószünet!*

-Elmosolyodtam, és egy pillanatra elmerültem az édes emlékekben. Milyen szép is volt, amikor egy hószünet még minivakációt jelentett nekem is. A barátaimmal hógolyóztunk, aztán kivettünk valami filmet, és pizzát rendeltünk. Ismét megszólalt a telefon.

-*Pénteken majd felvidítalak.*

-Felsóhajtottam. Teljesen kiment a fejemből, hogy megígértem Heath-nek, pénteken a meccs után találkozom vele. Nem lenne szabad elmennem. Tudtam nagyon jól. Igazából az lenne a helyes, ha megkeresném Neferetet, és mindent bevallanék neki, hátha ő tud segíteni.

-- *Neferet hazudik.* Aphrodité szavai ott visszhangoztak a fejemben. Nem. Nem mondhatom el Neferetnek, és nem csak Aphrodité figyelmeztetése miatt. Valami nem stimmelt Neferet körül. Képtelen voltam megbízni benne. A telefon megint jelzett.

-*Zo?*

-Felsóhajtottam. Nagyon fáradt voltam, egyre nehezebben tudtam koncentrálni. Elkezdtem írni egy SMS-t Heath-nek, hogy akármennyire is szeretnék, nem tudok vele találkozni. Már csak el kellett volna küldenem, de aztán meggondoltam magam, kitöröltem az egészet, és annyit írtam neki, hogy *OK*.

-Kit érdekel? Úgy éreztem, hogy az életem kezd lefoszlani, mint egy régi szoknya. Nem akartam nemet mondani Heath-nek, egyszerűen már nem volt energiám arra, hogy a megbélyegzés miatt aggódjak.

-Gyorsan jött a válasz.

-*OK!* Megint sóhajtottam egyet, aztán kikapcsoltam a telefonomat, lehuppantam az ágyamra, és elkezdtem Nalát simogatni. Üres tekintettel meredtem magam elé, és azt kívántam, bár csak vissza tudnám forgatni az idő kerekét egy nappal... vagy egy évvel... Egyszer csak észrevettem, hogy valami okból kifolyólag a vámpírok, akik eltüntették Stevie Rae holmiját, megfélemeztek a kézzel varrott ágytakarójáról, ami ott hevert összehajtván az ágya végében. Leraktam Nalát a párnámra, felkeltem, és elvettem az ágytakarót Stevie Rae ágyáról. Azután Nalával bebújtunk alá.

-Végtelenül fáradtnak és elcsigázottnak éreztem magam, mégsem tudtam elaludni. Hiányzott Stevie Rae halk szuszogása, és rossz volt egyedül lenni. Olyan mélységes szomorúság tört rám, hogy azt hittem, belefulladok.

-Két halk koppanás hallatszott. Aztán lassan kinyílt az ajtó. Felültem az ágyban, és láttam, hogy Shaunee és Erin az pizsamában, papucsban, párnával és takaróval a hónuk alatt.

-Alhatunk veled? - kérdezte Erin.
-Nem akartunk egyedül lenni - mondta Shaunee.
-És azt gondoltuk, hogy talán te sem akarsz egyedül lenni - fejezte be Erin.
-Jól gondoltátok. Nem akarok. - Visszanyeltem a könnyeimet. - Bújjatok be!
-Bejöttek, és némi habozás után leültek Stevie Rae ágyára. Hosszúszőrű, ezüstszürke macskájuk, Belzebub felugrott kettőjük közé. Nála felemelte a fejét a párnáról, rápillantott, majd megvetően visszafeküdt, és azonnal elaludt.
-Már majdnem elaludtam, amikor újabb koppanás hallatszott az ajtón. Ezúttal nem nyílt ki, ezért kikiabáltam:
-- Ki az? - Én.
-Shaunee, Erin és én egymásra néztünk. Odaugrottam az ajtóhoz, és kinyitottam. Damien állt a folyosón pizsamában, amelyen rózsaszín csokornyakkendő macik voltak a minta. Át volt fagyva, a hajában pedig hópelyhek fehérlettek. Egy hálósákot és egy kispárnát hozott magával. Megfogtam a karját, és gyorsan berántottam a szobába. Pufók cirmosa, Cameron ügetett utána.
-Mit keresel itt, Damien? Csúnyán ráfaragsz, ha elkapnak.
-Igen, a takaródó már rég elmúlt - helyeselt Erin.
-Biztos azért jöttél, hogy elvedd a szüzességünket - mondta Shaunee. Aztán összenéztek Erinnel, és kitört belőlük a nevetés, mire én is elmosolyodtam. Furcsa volt nevetni ennyi szomorúság közepette, valószínűleg ezért hallgattak el olyan gyorsan az Ikrek, és ezért hervadt le az én ajkamról is a mosoly.
-Stevie Rae nem akarná, hogy szomorúak legyünk - törte meg Damien a kínos csendet. Odasétált a szoba közepére, és leterítette a hálósákját a két ágy közé a padlóra. - Azért vagyok itt, mert össze kell tartanunk. Nem azért, hogy elvegyem a szüzességeteket, bár kétlem, hogy van még mit elvenni.
-Erin és Shaunee felhorkantak, de egyáltalán nem sértődtek meg, és gyorsan el is döntöttem, hogyha legközelebb egyedül leszek velük, rákérdezek a szexre.
-Örülök, hogy átjöttél, de nem lesz egyszerű kicsempészni téged, miközben mindenki itt reggelizik majd, és rohan, nehogy elkéssen a suliból - mondtam, és máris megpróbáltam kieszelni egy tervet.
-Emiatt nem kell aggódnod. A vámpírok kiplakátolták, hogy ma elmarad a tanítás a hó miatt. Senki nem fog rohanni sehová. Egyszerűen csak kísétálok, és kész.
-Kiplakátolták? Úgy érted, felkelünk, felöltözünk, lemegyünk a lépcsőn, és csak akkor tudjuk meg, hogy nincs is sulis? Mekkora szemétség! - pampogtam.
-Hallottam Damien hangján, hogy mosolyog.
-Ugyanúgy bemonadják a helyi rádióadók, mint a normál iskoláknál. De nem tudom, hogy te meg Stevie Rae hallgattok-e híreket... - Damien elhallgatott, mert rájött, hogy még mindig jelen időben beszél Stevie Rae-ről.
-Nem - feleltem gyorsan, mintha semmit nem vettem volna észre. - Countryzenét hallgattunk. Arra mindig gyorsabban készülődtem, mert akkor hamarabb megszabadulok tőle. - A barátaim halkan felnevettek. Megvártam, míg elhallgatnak, majd azt mondtam: - Én nem fogom elfelejteni Stevie Rae-t, és nem fogok úgy tenni, mintha a halála semmit sem jelentene számomra.
-Én sem - mondta Damien.
-Én sem.
-- Egyetértek, húgocskám.
-Némi hallgatás után újra megszólaltam.
-Nem gondoltam volna, hogy ez megtörténhet egy olyan vámpírjelölttel, akit Nüx megajándékozott. Egyszerűen nem hittem volna, hogy ez megtörténhet.
-Senki nem kap garanciát arra, hogy túléli az Átváltozást, még azok sem, akiket az Istennő megajándékozott - felelte halkan Damien.
-Ez azt jelenti, hogy össze kell tartanunk - mondta Erin.
-Csak így élhetjük túl.
-És ezt is fogjuk tenni, össze fogunk tartani - jelentettem ki. - Ígérjétek meg, hogy ha bekövetkezik a legrosszabb, és még valaki meghal közülünk, a többiek nem engedik elfelejteni.
-Megígérjük! - mondták ünnepélyesen.

-Lassan elcsendesedtünk. A szoba most már nem volt olyan magányos, és mielőtt elaludtam volna, azt suttogtam magam elé:

-- Köszönöm, hogy nem hagytál egyedül...

-De magam sem tudtam, kinek mondok köszönetet: a barátaimnak, az Istennőnek vagy Stevie Rae-nek.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

-Álmomban esett a hó. Először azt gondoltam, hogy ez nagyon király. Tényleg gyönyörű volt, és az egész világ úgy nézett ki, mint egy Disney-rajzfilmben, ahol nem történhet semmi rossz, vagy ha mégis történik, az csak átmeneti állapot, mert mindenki tudja, hogy a végén úgymint boldogan élnek, amíg meg nem halnak...

-Lassan lépkedtem, nem éreztem a hideget. Úgy tűnt, mintha nem sokkal napfelkelte előtt lennénk, de nehéz volt pontosan megállapítani, olyan szürke és havas volt az égbolt. Feemeltem a fejem, és a vastag tölgyfaágakra tapadt havat néztem. Még a keleti fal is puhának, alacsonyabbnak látszott a hóban.

-A keleti fal.

-Álmomban elbizonytalanodtam, amikor rájöttem, hol vagyok. Aztán megláttam a négy köpenyes, csuklyás alakot, amint a nyitott rejtékajtó mellett állnak.

-*Ne, mondtam magamnak álmomban. Nem akarok itt lenni. Stevie Rae még csak most halt meg. A legutóbbi két alkalommal, amikor meghalt egy vámpírelőlt, találkoztam a szellemükkel vagy a két lábon járó holttestükkel vagy mit tudom én, hogyan nevezzem őket. Még ha tényleg arról van szó, hogy Nix megajándékozott, és látom a holtakat, ami sok, az sok! Nem akarok...*

-A legalacsonyabb alak hirtelen megfordult, és azonnal kiveret minden más gondolatot a fejemből. Stevie Rae volt az! De valahogy mégsem ő. Sápadt volt és vékony. De volt benne valami más is, valami félelmetes. Döbbenet bámultam, és képtelen voltam felfogni, amit látok. Ha tényleg Stevie Rae az, akkor nem lenne szabad félnem tőle. Akármennyire is megváltoztatta a halál, akkor is ő a legjobb barátnőm. Vagy nem? A lábam szinte magától vitt egyre közelebb hozzájuk, és csak akkor álltam meg, amikor már alig néhány méterre voltam tőlük. Visszafojtottam a lélegzetem, és azt vártam, mikor vetik rám magukat, de észre sem vettek. Még közelebb mentem hozzájuk, és közben le sem vettem a tekintetem Stevie Rae-ről. Rettenetesen nézett ki, és látszott rajta, hogy képtelen egy helyben állni, mint aki vagy nagyon ideges, vagy nagyon fél valamitől.

-- Nem lenne szabad itt lennünk. Induljunk!

-Ugrottam egyet ijedtemben, amikor meghallottam Stevie Rae hangját. A tájszólása még mindig megvolt, de attól eltekintve egyáltalán nem hasonlított a régi hangjára. Közömbösen, érzelemmentesen beszélt, csak valami állati idegesség vibrált benne.

-- Ne parancsolgass nekünk - mordult rá az egyik köpönyeges alak, és Stevie Rae-re vicsorgott. Elliott volt az. Hiába volt olyan görnyedt a tartása, agresszíven magasodott Stevie Rae fölé. A szeme vörösen világított.

-Először megijedtem, de gyorsan kiderült, hogy ezt az új Stevie Rae-t nem olyan könnyű megfélemlíteni, mert azonnal kivillantotta a fogait, és vörösen villogó tekintettel rátámadt Elliotra. Úgy morgott, mint valami vadállat, és szinte köpte a szavakat:

-- Neked válaszol a föld? Nem! - Tett egy lépést előre, mire Elliott automatikusan hátrálni kezdett. - Akkor pedig engedelmeskedni fogsz nekem! Ő mondta.

-Elliott alázatosan meghajtotta a fejét, a másik két csuklyás figura pedig követte a példáját. Stevie Rae a nyitott rejtékajtóra mutatott.

-- Most pedig indulás.

-De mielőtt megmozdulhattak volna, ismerős hang szólalt meg a fal túloldaláról.

-- Hé, ti ott bent! Ismeritek Zoey Redbirdöt? Valahogy meg kéne mondanom neki, hogy itt vagyok, és...

-Heath-nek hirtelen elakadt a szava, amikor a négy sötét alak elképesztő gyorsasággal átrohant a rejtékajtón, és rávetette magát.

-Ne! Hagyjátok abba! Mit a faszt csináltok velem! - kiáltozott Heath. A szívem vadul vert. Az ajtóhoz rohantam, és mielőtt becsukódott volna, még éppen azt láttam, hogy hárman megragadják Heath-t, aztán meghallottam Stevie Rae hangját:

-Meglátott minket. Magunkkal visszük.

-De ő azt mondta, nem szabad többet! - nyűszítette Elliott, miközben vasmarokkal fogta a kapálódzó Heath-t.

-- Meglátott minket! - ismételte Stevie Rae. - Magunkkal visszük, és ő majd megmondja, mit tegyünk vele.

-Nem vitatkoztak vele tovább. Emberfeletti erővel rendelkeztek, Heath semmit sem tehetett az ellen, hogy magukkal hurcolják. A hó lassan elnyelte segélykérő kiáltásait.

-Izzadságban úszva riadtam fel. Egész testemben remegtem. Felültem az ágyban. Nála morogni kezdett. Körülnéztem a szobában, és eluralkodott rajtam a pánik. Egyedül voltam! Csak álmodtam volna, ami tegnap történt? Stevie Rae üres ágyára pillantottam. A holmija nem volt sehol. Nem. Nem álmodtam. A legjobb barátnőm meghalt. Mázsás teherként nehezedett rám a szomorúság, és tudtam, hogy nagyon sokáig kell még cipelnem.

-De nem úgy volt, hogy az Ikrek és Damien is itt alszanak velem? Megdörzsöltem a szemem, és az órára pillantottam. 17.00. Valamikor fél hét és hét között feküdtem le. Jókorát aludtam. Felkeltem, a vastag függönyökkel elsötétített ablakhoz léptem, és kinéztem rajta. Hihetetlen, de még mindig havazott, és hiába volt még korán, a palaszürke égbolt szinte ráborult a tájra, a gázlámpák fénye pedig megcsillant a szállingózó hópelyheken. A vámpírjelöltek pontosan úgy viselkedtek, mint minden más normális tinédzser - hóembert építettek és hógolyóztak. Ha jól láttam, a Cassie Kramme nevű lány, aki olyan jól szerepelt a monológversenyen, néhány barátnőjével együtt angyalt rajzolt a hóba. Stevie Rae imádta volna ugyanezt csinálni. Órákkal ezelőtt felébresztett volna, és kiráncigál a hóba hancúrozni (akár akarom, akár nem). Ahogy erre gondoltam, nem tudtam eldönteni, hogy sírjak-e vagy nevessek.

-- Z? Ébren vagy? - kukucskált be Shaunee a résnyire nyitott ajtón.

-Intettem neki, hogy jöjjön be.

-- Hová tűntetek?

-- Már vagy két órával ezelőtt felkeltünk. Lementünk filmet nézni. Neked van kedved hozzá? Erik és a cuki haverja, Colé is mindjárt átjönnek. - Aztán büntudatosan körülnézett, mint akinek eszébe jutott, hogy Stevie Rae meghalt, és sajnálja, hogy normálisan viselkedett. Nem akartam, hogy rosszul érezze magát.

-Shaunee, tovább kell lépnünk. Pasizni, nevetni, élni az életünket. Semmi sem biztos, Stevie Rae halála bebizonyította. Nem fecsérrelhetjük el az időt, ami megadatott nekünk. Amikor azt mondtam, hogy sosem fogjuk elfelejteni, nem arra gondoltam, hogy mostantól örökké szomorúak leszünk. Úgy értettem, hogy emlékezzünk a vidámságára, és a mosolyát őrizzük meg a szívünkben. Örökre.

-Örökre - ismételte Shaunee.

-Mindjárt felkapok valamit, és pár perc múlva lemegek én is.

-Oké - felelte mosolyogva.

-Amikor Shaunee kilépett az ajtón, és egyedül maradtam, lehervadt a vidámság az arcomról. Komolyan gondoltam, amit mondtam neki, de nehéz volt úgy is viselkedni. Ráadásul még mindig ott kísértett a fejemben az a rossz álom. Tudtam, hogy csak egy álom, de akkor is idegesített. Mintha hallottam volna Heath kiáltását a szobám csendjében. Felhúztam a legkényelmesebb farmeromat meg egy bő pulóvert, amit az iskolaboltban vásároltam néhány héttel korábban. A szívem fölött ott virított Nüx ezüst fonállal kivarrt alakja, amint a teliholdat fogja két kézzel, és ettől valahogy azonnal jobban éreztem magam. Megfésültem a hajam, és közben a tükörképemet tanulmányoztam. Szörnyen szarul néztem ki. Felkentem egy kis alapozót a szemem alatti sötét karikákra, tettem fel némi szempillafestéket, majd kihúztam a számat az eperillatú szájfényemmel. Most már kezdtem hasonlítani önmagámról. Elindultam lefelé a társalgóba.

-A lépcső alján azonban megtorpantam. Ismerős volt a látvány, mégis szokatlan. A síkképernyős tévék előtt kuporgó diákok most is beszélgettek, csak sokkal halkabban. A barátaim a kedvenc tévének előtt ültek: az Ikrek a szokásos puffokon, Damien és Jack (szorosan egymás mellett) a kanapé előtt a padlón, Erik a kanapén, a cuki barátja, Colé pedig odahúzott egy széket, és gyakorlatilag beült az Ikrek közé. Szóhoz sem jutottam a meglepetéstől. Ez a srác vagy nagyon bátor, vagy nagyon hülye. Halkan beszélgettek egymással, és egyáltalán nem figyeltek oda a *Múmia visszatérte*, ami a tévében ment. Két dolog kivételével minden olyan volt, mint máskor. Először is túl csendesek voltak. Másodszor pedig

-Stevie Rae-nek ott kellett volna ülnie a kanapén maga alá húzott lábakkal, és azt mondania a többieknek, hogy maradjanak már csendben, mert nem hallja a tévét.

-Visszanyeltem a könnyeimet. Tovább kellett lépnem. Tovább kellett lépünk.

-- Sziasztok - vettem elő a legtermészetesebb hangomat. Hirtelen mindenki elhallgatott. Aztán zavarukban egyszerre

-kezdték beszélni ugyanazzal a hamis vidámsággal a hangjukban.

-Szia, Z!

-Zoey!

-Hello, Z!

-Sikerült megállnom szemforgatás nélkül, miközben leültem Erik mellé a kanapéra. Átölelte a vállam, és magához szorított, ami jólesett, de azonnal büntudatom is támadt tőle. Jólesett, mert annyira édes és jóképű volt. Még mindig nem értettem, hogy mit eszik rajta. A büntudatom okát pedig egyetlen szóban is össze tudtam volna foglalni: Heath.

-- Helyes! Most, hogy Z is itt van, kezdődhet a maraton - mondta Erik.

-Mármint a betegfutam - horkant fel Shaunee.

-Ha hétvége lenne, hívhatnánk észvégének is - mondta Erin.

-Hadd találjam ki: elhoztad a DVD-ket - néztem Erikre.

-

-De még mennyire, hogy elhoztam! A többiek fájdalmasan felnyögtek.

-Vagyis *Csillagok háborúját* fogunk nézni - mondtam.

-Már megint - morogta Cole.

-Shaunee felvonta egyik kiszedett szemöldökét.

-- Azt akarod mondani, hogy te nem vagy *Star Wars-rajongó*l Cole rámosolygott Shaunee-ra, és még abból a távolságból is

-láttam rajtuk, hogy flörtölnek egymással.

-Nem azért vagyok itt, hogy ezredszer is megnézzem a *Csillagok háborúja* rendezői változatát. Rajongó vagyok, de nem Darth Vaderé vagy Csubakkáé.

-Azt akarod mondani, hogy Leia hercegnőre gerjedsz? - incselkedett vele Shaunee.

-Nem, én szeretem a *színesebb* egyéniségeket - felelte Colé, és közelebb hajolt Shaunee-hoz.

-Én sem azért jöttem, mert annyira odavagyok a *Star Warsért*-szólalt meg Jack, és szerelmes pillantást vetett Damienre.

-Erin kuncogni kezdett.

-Azt mindenki tudja, hogy te nem Leia hercegnőre gerjedsz.

-Még szerencse - mondta Damien.

-Ha Stevie Rae itt lenne, már rég rátok szólt volna - jegyezte meg Erik.

-Erre mindenki elhallgatott. Erikre pillantottam, és láttam, hogy elvörösödik, mint aki csak most fogta fel, hogy mit is mondott. Elmosolyodtam, és a vállára hajtottam a fejem.

-Igazad van. Stevie Rae már összeszidott volna minket.

-Aztán készített volna mindenkinek egy adag pattogatott kukoricát - mondta Damien.

-Imádtam a tájszólását - mosolygott szomorúan Shaunee.

-Az nem tájszólás volt, húgocskám, hanem egy másik nyelv.

-Erre mindnyájan elmosolyodtunk, és egy kis melegséget éreztem a szívem körül. Így kell rá emlékeznünk, mosolyogva, szeretettel.

-- Ööö, van még itt egy szabad hely?

-Drew Partian állt mellettünk idegesen. Sápadt volt és szomorú, a szeme pedig vörös, mint aki sírt. Eszembe jutott, hogy nézett Stevie Rae-re, és azonnal részvétet éreztem iránta.

-- Persze - feleltem kedvesen. - Húzz ide egy széket! - Aztán hirtelen ötlettel hozzátettem: - Erin mellett még van hely.

-Erin kék szeme elkerekedett, de uralkodott magán. - Ja, húzz csak ide egy széket, Drew! De figyelmeztetek, hogy *Star Wars-filmeket* fogunk nézni.

-Nincs ellenvetésem - felelte Drew, és bizonytalanul Erinre mosolygott.

-Szükszavú, de cuki - súgta Shaunee Erinnek, és mintha Erin egy picit el is pirult volna.

-Megyek, készítek egy kis pattogatott kukoricát, meg hozok magamnak egy...

-Barna üccsit! - vágta rá Damien, az Ikek és Erik egyszerre.

-Kibontakoztam Erik öleléséből, és kimentem a konyhába. Stevie Rae halála óta most éreztem a legjobban magam. Minden rendbe fog jönni. Az Éjszaka Háza az otthonom. A barátaim a családom. Megfogadom a saját tanácsom, és mindig csak a következő nappal foglalkozom - egyszerre mindig csak egy dologgal. Kitalálom, hogyan oldhatnám meg a pasikérdést. Igyekszem kerülni Neferetet (de nem feltűnően), és megpróbálom kideríteni, mi a helyzet vele meg az élőhalott Elliott-tal (aki már önmagában olyan volt, mint egy rémálom - nem csoda, hogy az a szörnyű álmom volt Stevie Rae-ről és Heath-ről.)

-Mind a négy mikroba beraktam egy-egy extravajas popcornot, és elővettem néhány nagy tálat, amikor elkezdtek pattogni odabent. Lehet, hogy meg kellene idéznem újra az elemeket és Nüx útmutatását kérnem, hátha akkor jobban megértem az Elliott-ügyet. Hirtelen görcsbe rándult a gyomrom, ahogy rádöbentem, hogy Stevie Rae már ebben sem tud segíteni. Hogyan fogjuk pótolni? Rossz érzésem támadt, de tudtam, hogy előbb vagy utóbb ezt is meg kell tenni. Ha nem most, akkor legkésőbb a következő Telihold Szertartásra találni kell valakit helyette. Behunytam a szemem. Annyira hiányzik, fogalmam sincs, hogy fogom végigcsinálni nélküle. *Kérlek, segíts, mutasd meg, mit tegyek*, könnyörögtem némán Nüxnek.

-- Zoey, gyere be a társalgóba!

-Volt valami Erik hangjában, amitől azonnal kivert a víz. Ahogy rápillantottam az arcára, tudtam, hogy valami nagy baj van.

-Mi történt?

-Gyere! - Megfogta a kezemet, és maga után húzott. - A hírek. Hiába volt tele az egész társalgó diákokkal, senki nem szólt egy

-szót sem. Mindannyian a tévét nézték, ahol éppen Chera Kimiko beszélt ünnepélyes és szomorú arccal.

-- *...a rendőrség arra kéri a lakosságot, hogy ne essenek pánikba, noha ez már a harmadik tinédzser, aki eltűnt néhány napon belül. Folyik a nyomozás, és állításuk szerint több használható nyomot is találtak. Még egyszer a mai nap legfontosabb híre: a Broken Arrow középiskola egyik diákjának, egy újabb futballjátékosnak az eltűnését jelentették ma. A neve Heath Luck.*

-A térdem megadta magát, és a földre zuhantam volna, ha Erik nem kapja el a derekam, és nem visz oda a kanapéhoz. Úgy éreztem, alig kapok levegőt, miközben minden idegszállammal Chera Kimiko szavaira koncentráltam:

-Heath Luck furgonját az Éjszaka Háza közelében találták meg, de az iskola Főpapnője, Neferet biztosította róla a rendőrséget, hogy Heath nem lépett be az iskola területére, és senki nem látta az ott tanulóknak közül. Természetesen egyre több a találgatás a titokzatos eltűnésekkel kapcsolatban, különösen azóta, hogy az orvos szakértő megállapította, a halál oka a másik két eltűntfiú esetében a vérvesztés volt, és számos harapásnyomot, illetve egyéb sebet találtak rajtuk. Köztudott dolog, hogy a vámpírok nem használják a fogukat, amikor embervért isznak, a holttesteken talált sebek vizsgálata után azonban ezt a lehetőséget sem lehet kizárni. Fontos megjegyezni, hogy a vámpírokkal életben lévő egyezmény szerint nem táplálkoznak emberből annak akarata ellenére. A tízórás hírekben ismét foglalkozunk a témával, addig is maradjanak velünk, mert ha valami újat megtudunk, azt azonnal közöljük...

-- Valaki, egy tálat, gyorsan! Hányini fogok! - kiáltottam, és már éreztem is a torkomban a keserű ízt. A kezembe nyomtak egy tálat, én pedig azonnal kiadtam bele mindent, ami a gyomromban volt.

HUSZONHATODIK FEJEZET

-Tessék, Zoey, ezzel öblítsd ki a szádat! - Oda sem néztem, úgy vettem el Erin kezéből a poharat, és megkönnyebbültem, amikor kiderült, hogy csak hideg víz van benne. Öblögöttem egyet, aztán beleköptem az okádékkal teli tálba.

-Úh, vigyétek el - nyögtem, és újra öklendezni kezdtem, ahogy megcsapott a saját hányásom szaga. Legszívesebben a kezembe temettem volna az arcomat, és elkezdek zokogni, de tudtam, hogy az egész társalgó engem néz, ezért lassan kihúztam magam, és a fülem mögé túrtam csapzott hajamat. Nem engedhettem meg magamnak, hogy pánikba essem. Az agyam máris lázasan dolgozott. Tisztában voltam vele, hogy mit kell tennem. Heath-ért. Most ő volt a fontos, nem az, hogy jól ki tudjam sírni magam.

-Meg kell keresnem Neferetet - mondtam elszántan, és felálltam. A térdem meglepően stabilnak tűnt.

-Veled megyek - ajánlkozott Erik.

-Kösz, de először félmegegyek a szobámba fogat mosni, és felveszek egy cipőt. - (Csak egy vastag zokni volt rajtam, abban jöttem le tévézni.) Hálásan rámosolyogtam Erikre. - Egy perc, és itt vagyok. - Éreztem az Ikreken, hogy ők is jönneek, de leintettem őket. - Jól vagyok. Rögtön jövök. - Azzal megfordultam, és felsiettem a lépcsőn.

-De nem álltam meg a szobám ajtajánál, hanem továbbmentem a folyosón, elfordultam jobbra, és hamarosan ott találtam magam a 124-es szoba előtt. Felemeltem a kezem, hogy bekopogjak, de mielőtt hozzáérhettem volna az ajtóhoz, az kinyílt.

-- Gondoltam, hogy te leszel az - nézett rám Aphrodité hidegen, de azért oldalra lépett. - Gyere be!

-Besétáltam a kellemesen pasztellszínű szobába. Azt hiszem, valami fekete, ijesztő lyukra számítottam, mint például egy fekete özvegy hálója.

-- Van valami szájvized? Most hánytam, és elég rosszul vagyok. Állával a mosdó feletti gyógyszeres szekrény felé intett.

-- Ott találsz. A mosdókagylón lévő pohár tiszta, abból ihatsz.

-Kiöblítettem a számat, és közben igyekeztem összeszedni a gondolataimat. Amikor végeztem, szembefordultam Aphroditével. Úgy döntöttem, nincs értelme baromságokra fecsérelni az időt, ezért egyből a lényegre tértem.

-- Honnan tudod megállapítani egy látomásról, hogy valóban az-e vagy csak egy álom?

-Leült az egyik ágyra, és hátravetette hosszú, tökéletes, szőke haját.

-Érzem. A látomások sosem kellemesek, soha nem olyan virágmintás köcsögségek, mint a filmekben. Ha látomásod van, az szívás. Legalábbis akkor, ha valódi. Ha utána szarul érzed magad tőle, akkor nagy valószínűséggel igazi volt, és nem álom. - Kék szeme érdeklődve fürkészte az arcomat. - Szóval látomásaid vannak?

-Tegnap éjjel azt hittem, hogy álmodtam. Egy rémálmot. De ma már azt gondolom, hogy látomásom volt.

-Aphrodité ajka enyhén felfelé görbült.

-Úgy kell neked. Témát váltottam.

-Mi az igazság Neferettel kapcsolatban? Aphrodité arcáról eltűnt a halvány mosoly.

-Mire gondolsz?

-- Nagyon jól tudod, hogy mire gondolok. Valami nem stimmel vele kapcsolatban. Tudni akarom, hogy mi az.

--Te az ő vámpírjelöltje vagy. A kedvence. A kis szeme fénye. Tényleg azt gondolod, hogy bármi rosszat fogsz tőlem hallani róla? Lehet, hogy szőke vagyok, de hülye azért nem.

-- Ha tényleg így gondolod, akkor miért figyelmeztettél, hogy ne vegyem be az orvosságot, amit adott?

-Aphrodité elfordította a fejét.

-Az első szobatársnőm hat hónappal az után halt meg, hogy idekerültem. Én bevettem az orvosságot. A hatása alá kerültem. Hosszú időre.

-Ezt meg hogy érted? Milyen hatással volt rád?

-Olyan furcsán közönyös lettem tőle. A látomásaim is abbamaradtak. Nem végleg, csak egy pár hétre. És utána azt is nehéz volt felidézni, hogy nézett ki. - Aphrodité egy pillanatra elhallgatott. - Vénusz. Vénusz Davis volt a neve. - Ismét a szemembe nézett. - Miatta választottam az Aphrodité nevet magamnak. Ő volt a legjobb barátnőm. - Végtelen szomorúság volt a tekintetében.

-- Kényszerítettem magam, hogy emlékezek Vénuszra, és úgy gondoltam, te is emlékezni akarsz Stevie Rae-re.

-Igen. És fogok is. Köszönöm.

-Most jobb, ha elmész. Egyikünknek sem lenne jó, ha kiderülne, hogy beszélgetünk egymással - mondta Aphrodité.

-Rájöttem, hogy valószínűleg igaza van, és elindultam az ajtó felé. De mielőtt odaértem volna, utánam szólt.

-- Úgy tesz, mintha jó lenne, de nem az. Nem minden jó, ami világos, és a sötétség sem mindig rossz.

-A sötétség nem egyenlő a gonosszal, mint ahogy a világosság sem jelent mindig jót! Nüx szinte szó szerint ugyanezt mondta nekem azon a napon, amikor megjelöltek.

-Más szóval vigyázzak Neferettel, és ne bízzak meg benne - mondtam.

-Igen, de én ilyet soha nem mondtam.

-- Hogy mondtál volna? Ez a beszélgetés meg sem történt. Becsuktam magam mögött az ajtót, és a szobámhoz siettem.

-Gyorsan megmostam az arcom és a fogam, belebújtam egy cipőbe, és visszatértem a társalgóba.

-- Kész vagy? - kérdezte Erik.

-- Jövünk mi is - mondta Damien, és az Ikrek, Jack meg Drew felé intett.

-Már nyitottam a számat, hogy nemet mondjak, de aztán meggondoltam magam. Az igazság az, hogy örültem, hogy mellém állnak, hogy úgy érzik, egyésitenünk kell az erőinket. Sokáig aggódtam, hogy a különleges képességeim és az Istennőtől kapott szokatlan Jelem miatt ki fognak közöszíteni, és nem lesz egy barátom se. De szerencsére épp az ellenkezője történt.

-- Oké, menjünk!

-Elindultunk az ajtó felé. Nem tudtam még, hogy pontosan mit fogok mondani Neferetnek. Csak abban voltam biztos, hogy képtelen vagyok karba tett kézzel nézni az eseményeket. Az a szörnyű érzésem támadt, hogy az „álmom” valójában egy látomás volt, és azok a „szellemek” pedig nagyon is valóságosak. Mindenekelőtt attól féltem, hogy tényleg magukkal vitték Heath-t. Ha arra gondoltam, ami Stevie Rae-vel történt, akkor görcsbe rándult a gyomrom a félelemtől, de ez mit sem változtatott a tényen, hogy Heath eltűnt, és nekem van egy sejtésem, hogy kik (vagy mik) ragadták el.

-Még oda sem értünk az ajtóhoz, amikor az kinyílt, és Neferet lépett be. A mögötte kavargó hópelyhekből a két nyomozó, Marx és Martin bontakozott ki. Kék dzsekijükön állig fel volt húzva a cipzár. A sapkájuk fehér volt a hótól, az orruk pedig piros a hidegtől. Neferet szokás szerint maga volt a tökéletesség.

-- Zoey, épp téged kerestünk. A nyomozók rossz hírt hoztak, és szeretnének váltani veled néhány szót.

-Nem néztem Neferetre, és éreztem, ahogy megkeményedik az arca, amikor közvetlenül a két rendőrnek válaszoltam.

-- Már hallottam a hírekben, hogy Heath eltűnt. Ha tudok valamiben segíteni, boldogan megteszem.

-Bemehetnénk most is a könyvtárba? - kérdezte Marx nyomozó.

-Természetesen - felelte Neferet.

-Elindultam Neferet és a nyomozók után, de egy pillanatra megálltam, és Erikre pillantottam.

-Itt leszünk - mondta.

-Mindnyájan - tette hozzá Damien.

-Bólintottam. Szinte még be sem léptem a könyvtárba, Martin nyomozó azonnal elkezdett faggatni.

-- Zoey, meg tudja mondani, hol volt ma reggel hat óra harminc és nyolc óra harminc között?

-Bólintottam.

-- Fent voltam a szobámban. Nagyjából abban az időben beszéltem telefonon a nagymamámmal, majd váltottam néhány SMS-t Heath-szel. - A farmerom zsebébe nyúltam, és elővettem a mobilomat. - Még nem töröltem ki az üzeneteket. Elolvashatják őket, ha akarják.

-- Nem vagy köteles odaadnod nekik a telefonodat - mondta Neferet.
 -Rámosolyogtam.

-- Tudom, de nincs rejtegetnivalóm. Nyugodtan megnézhetik. Martin nyomozó elvette a mobilomat, és elkezdte átnézni az
 -SMS-eimet, közben pedig buzgón jegyzetelt a noteszébe.

-- Találkozott Heath-szel ma délelőtt? - kérdezte Marx.
 -Nem. Kérdezte, hogy találkozhatunk-e, de mondtam neki, hogy nem.
 -Itt az van, hogy péntekre megbeszéltek egy találkozót - szólalt meg Martin.
 -Éreztem magamon Neferet hideg tekintetét. Vettem egy mély lélegzetet. Tudtam, hogy csak úgy tudom végigcsinálni ezt az egészet, ha az, amit elmondok, a lehető legközelebb van az igazsághoz.
 -Igen, úgy volt, hogy pénteken, a meccs után találkozom vele.
 -Zoey, te is tudod, hogy az iskola szabályzata szigorúan tiltja a vámpírok és a vámpírjelöltek számára, hogy emberekkel randevúzzunk a régi életükből.
 -Most először tűnt fel, hogy Neferet hangja megtelt undorral, ahogy az emberek szót kiejtette.
 -Tudom. Elnézést. - Nem hazudtam, csak éppen kihagytam a vérszívást, a megbélyegzést és azt, hogy egyáltalán nem bízom már benne. - Egyszerűen csak arról van szó, hogy olyan hosszú ideig jártunk Heath-szel, hogy nagyon nehéz lett volna egyik pillanatról a másikra minden kapcsolatot megszakítani vele. Úgy gondoltam, könnyebb lesz úgy, ha találkozunk, és a szemébe mondom, hogy ennek egyszer és mindenkorra vége. Azért nem szóltam róla, mert egyedül akartam elintézni a dolgot.
 -Szóval ma nem találkozott vele? - kérdezte újra Marx.
 -Nem. Miután SMS-eztünk, lefeküdtem aludni.
 -Van valaki, aki igazolni tudja, hogy a szobájában volt a kérdéses időben? - kérdezte Martin nyomozó, és visszaadta a telefonomat.
 -Neferet hangja olyan volt, mint a jég.

-- Uraim, már mondtam önöknek, milyen tragikus veszteség érte Zoeyt a tegnapi nap folyamán. Meghalt a szobatársa. Hogyan tudná akkor bárki is igazolni, hogy...
 -Ööö, elnézést, Neferet, de történetesen nem voltam egyedül. A két barátnőm, Shaunee és Erin nem akartak egyedül hagyni, és átjöttek aludni hozzám. - Damient kihagytam. Semmi értelme nem lett volna őt is bajba keverni.
 -Oh, ez nagyon kedves tőlük - mondta Neferet gyengéden. Egyetlen pillanat alatt átváltozott félelmetes vámpírból aggódó anyává. Igyekeztem nem arra gondolni, hogy engem ugyan nem tud átverni.
 -Van valami elképzelésük arról, hogy hol lehet Heath? - kérdeztem Marx nyomozótól (őt kedveltem jobban kettőjük közül).
 -Nincs. A furgonját az iskolától nem messze találtuk meg, de olyan erős a havazás, hogy minden nyomot betemetett.
 -Szerintem jobban tenné a rendőrség, ha nem az én vámpírjelöltjeimet faggatná, hanem inkább átkutatná az árkokat és a csatornákat - mondta Neferet olyan lekezelő stílusban, hogy legszívesebben felüvöltöttem volna.
 -Mégbocsát, hölgyem? - kérdezett vissza Marx.
 -Egyértelmű, hogy mi történt. A srác megint megpróbált találkozni Zoeyval. Alig egy hónapja, hogy ő meg a barátnője felmászta a falra, és ki akarták szabadítani Zoeyt. - Neferet legyintett egyet. - Akkor is részeg volt, és valószínűleg ma reggel is. A hó azonban már túl sok volt neki, és valószínűleg beleesett egy árokba. Nem így szokták végezni az alkoholisták?
 -Hölgyem, Heath Luck egy középiskolás fiú, nem pedig alkoholist. A szülei és a barátai pedig azt mondják, hogy egy hónapja nem ivott.
 -Neferet halkán felnevetett, ezzel jelezve, hogy egy szót sem hisz ebből. Marx azonban meglepő módon ügyet sem vetett rá, és inkább hozzám fordult.
 -És magának van valami ötlete, Zoey? Évekig jártak együtt, ugye? Mit gondol, hová tűnhetett?
 -Fogalmam sincs. Ha a furgonját egy olyan utcában találták volna meg, ahol valamelyik haverja lakik, akkor meg tudnám mondani, hol söröztek hajnalig. - Nem szántam viccnek, különösen Neferet gonosz megjegyzése után, de észrevettem, hogy a két rendőr alig tudja elrejteni a mosolyát, amitől hirtelen sokkal szimpatikusabbá váltak. Mielőtt még meggondolhattam volna magam, gyorsan belevágtam: - De volt egy

különös álmom ma reggel, ami lehet, hogy nem is álom volt, hanem inkább valami látomás Heath-szel kapcsolatban.

-A döbbsent csendet Neferet éles, szigorú hangja törte meg.

-Zoey, mostanáig semmilyen jelét nem árultad el annak, hogy képes lennél a jövőbe látni.

-Tudom. - Szándékosan tettem úgy, mint aki bizonytalan és rémült (ez utóbbit nem is kellett tettetnem). - De olyan furcsa, hogy álmomban Heath a keleti falnál volt, amikor elragadták.

-Mi ragadta el, Zoey? - sürgetett Marx nyomozó. Látszott rajta, hogy komolyan veszi, amit mondok.

-Nem tudom. - Ezzel nem hazudtam. - Csak azt tudom, hogy nem vámpírok vagy vámpírjelöltek voltak. Álmomban négy csuklyás alakot láttam. Ők hurcolták el.

-- Azt látta, hogy hová mentek?

-Nem, arra ébredtem, hogy kiabálok. - A szemembe gyűlt könnyek is valódiak voltak. - Talán át kellene kutatniuk az iskola környékét. Van valami odakint, ami fiatal fiúkra vadászik, de nem mi vagyunk azok.

-Persze, hogy nem mi vagyunk azok. - Neferet odalépett mellém, átölelt, megveregette a vállamat, és úgy tett, mintha az anyám volna. - Uraim, azt hiszem, Zoeyt éppen elég megrázkódtatás érte egy napra. Mi lenne, ha bemutatnám önöknek Shaunee-t és Érint? Biztos vagyok benne, hogy igazolni fogják Zoey alibijét.

-Alibi. Megborzongtam a szó hallatán.

-- Ha bármi más eszébe jut, vagy újabb különös álmot lát, akkor kérem, azonnal hívjon fel, a nap bármely órájában - mondta Marx.

-Másodszor is adott egy névjegyet. Kitartó fickó, annyi szent. Elvettem tőlem a névjegyet, és megköszöntem. Neferet elindult kifelé, de Marx az ajtóban megtorpant, és visszasétált hozzám.

-- Az ikernővéremet megjelölték, és tizenöt évvel ezelőtt átváltozott - mondta halkan. - Még mindig nagyon szoros kapcsolatban vagyunk egymással, pedig azt mondták neki, felejtse el a családját. Csak azt akarom ezzel mondani, hogy tényleg bármikor felhívhat, és bármit elmondhat nekem.

-- Marx nyomozó? - Neferet az ajtóban állt.

-- Csak megköszöntem Zoeynek a segítséget, és részvételemet fejeztem ki a szobatársa miatt - felelte Marx, és kisétált a könyvtárból.

-Én mozdulatlanul álltam a szoba közepén, és próbáltam összeszedni a gondolataimat. Marx nővére vámpír? Ez aztán a bizarr fejlemény. Főleg az a különös benne, hogy még mindig szereti. Talán tényleg megbízhatok benne.

-Becsukódott az ajtó, mire meglepetten felkaptam a fejem. Neferet állt ott hátát az ajtónak vetve, és engem tanulmányozott.

-- Megbélyegezted Heath-t?

-Éreztem, hogy eluralkodik rajtam a pánik. Ki fogja olvasni a választ a gondolataimból. Mekkora hülye vagyok! Hogy is gondolhattam, hogy képes vagyok bármit is eltitkolni egy Főpapnő elől? Hirtelen finom, simogató szellőt éreztem a bőrömön... aztán egy láthatatlan tűz melegét... a tavaszi eső frissességét... egy mező zöld illatát... az elemek ereje megtöltötte szellememet. Önbizalommal telve néztem Neferet szemébe.

-- De hiszen maga mondta, hogy nem. Azt mondta, hogy ami a fal tetején ülve történt köztünk, az még nem elegendő egy megbélyegzéshez. - A hangom zavart és zaklatott volt.

-Neferet arcvonásai alig észrevehetően megenyhültek.

-Nem hiszem, hogy akkor megbélyegezted volna. Szóval azt mondd, azóta nem találkoztál vele? Nem táplálkoztál belőle újra?

-Újra! - Ugyanazzal a döbbenettel a hangomban kiáltottam fel, mint mindig, ha eszembe jutott Heath véérének csábító és zavarba ejtő illata. - De hiszen én egyszer sem táplálkoztambelőle, vagy igen?

-Nem, persze, hogy nem - nyugtatott meg Neferet. - Amit tettél, az szinte teljesen ártatlan dolog volt. Csak az álmod hallatán kíváncsi lettem, nem voltál-e együtt azóta újra a barátoddal.

-Az exbarátom - feleltem szinte automatikusan. - Nem. De azóta egyfolytában hívogat és üzeneteket küld, ezért azt gondoltam, hogy legjobb lesz, ha találkozom vele, és elmagyarázom neki egyszer és mindenkorra, hogy mi nem találkozhatunk többet. Sajnálom. Szólnom kellett volna róla, de egyedül akartam megoldani.

-Végül is én okoztam a bajt. Úgy éreztem, egyedül kell kimásznom belőle.

-Értékelem a felelősségtudatodat, de szerintem nem volt bölcs dolog elhítni a nyomozókkal, hogy látomásod volt.

-Olyan valóságosnak tűnt - mondtam.

-Biztos vagyok benne. Zoey, bevetted azt az orvosságot, amit tegnap éjjel adtam?

-Azt a tejszerű folyadékot? Igen, Shaunee odaadta. - Valóban odaadta, de én kiöntöttem a lefolyóba.

-Neferet egyre nyugodtabbnak tűnt.

-Jól van. Ha továbbra is ilyen rémálmaid vannak, gyere, és adok egy erősebb keveréket. Ennek is elégnek kellett volna lennie, de lehet, hogy alábecsültem a dózist, amire szükséged van.

-Nem a dózis volt az egyetlen, amit alábecsült.

-Elmosolyodtam.

-Köszönöm, Neferet.

-Most menj vissza a barátaidhoz! Nagyon vigyáznak rád, és biztos vagyok benne, hogy már aggódnak érted.

-Bólintottam, és visszamentem vele a társalgóba. Vigyáztam, nehogy kiüljön az arcomra az undor, amikor mindenki előtt átölelt, és olyan szívélyesen köszönt el tőlem, mint egy anya. Igazából pontosan olyan volt, mint a valódi anyám, Linda Heffer. A nő, aki elárult egy férfi kedvéért, és fontosabb volt neki saját maga meg a látszat, mint én. A hasonlóság Neferet és Linda között egyre nyilvánvalóbbá vált.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

-
- Miután Neferet és a rendőrök elmentek, visszaültünk ugyanoda, ahol az érkezésük előtt voltunk. Feltűnt, hogy senki nem kapcsolt el a helyi adóról. A Star Wars-WD lekerült a napirendről, legalábbis ma estére.
- Jól vagy? - kérdezte végül Erik. Átölelte a vállam, én pedig hozzábújtam.
- Igen, azt hiszem.
- A zsaruk tudtak valamit Heath-ről? - kérdezte Damien.
- Csak azt, amit már mi is hallottunk - feleltem. - Vagy ha igen, azt nem mondták el.
-
- Tudunk valamit tenni? - kérdezte Shaunee. Megráztam a fejem.
- Nézzük a tévét, és figyeljük, mit mondanak a tízórás hírekben! Egyetértően bólogattak, aztán mindenki megadóan nézte a
- Willés Grace ismétléseit, miközben a híreket vártuk. Üres tekintettel meredtem a képernyőre, és közben Heath járt a fejemben. Rossz érzésem van vele kapcsolatban? Igen. De ugyanaz a fajta, mint Chris Ford vagy Brad Higeons esetében? Nem, azt hiszem, nem. Magam sem értettem. A megérzésem azt súgta, hogy Heath veszélyben van, de él. Egyelőre.
- Minél többet gondoltam Heath-re, annál inkább nehezemre esett egy helyben ülni. Mire elkezdődött a híradó, már olyan ideges voltam, hogy alig bírtam végigülni a váratlan hóviharról szóló tudósítást, amely fehérbe borította Tulsát és környékét. Izgatottan fészkelődtem, miközben a kihalt, atomháború utáni tájképeket néztük a városról.
- Heath eltűnésével kapcsolatban nem volt új hír. Csak annyit mondtak, hogy az időjárás akadályozza a keresést.
- El kell mennem. - Ahogy kimondtam a szavakat, már talpon is voltam, pedig fogalmam sem volt még róla, hová akarok menni vagy hogyan fogok odajutni.
- Hová mész, Z? - kérdezte Erik.
- Lázasan járt az agyam, és végül ebben az örült, feszültségekkel teli világban sikerült találnom egy apró szigetet, ahol talán megpihenhetek.
- Kimegyek az istállóhoz. - Erik ugyanolyan döbbenet meredt rám, mint a többiek. - Lenobia azt mondta, bármikor kimehetek lekefélgni Perszephoné szőrét. - Megrántottam a vállam. - Megnyugtat, ha azt csinálom, és azt hiszem, most pont arra van szükségem.
- Oké. Én is szeretem a lovakat. Menjünk, kényeztessük egy kicsit Perszephonét - mondta Erik.
- Egyedül akarok menni. - A szavak sokkal élesebbek voltak, mint amilyenek szántam őket, ezért visszaültem Erik mellé, és a kezébe csúsztattam az enyémet. - Ne haragudj. Gondolkodni akarok, és ahhoz egyedül kell lennem.
- Erik kék szeme szomorúan csillogott, de azért rám mosolygott.
- Mi lenne, ha elkísérnélek az istállóhoz? Aztán visszajövök, és figyelem helyett a híreket, hátha van valami újság.
- Remek ötlet.
- Nem örültem a barátaim aggodalmas pillantásainak, de nem tudtam mivel megnyugtatni őket. Erik és én nem vesződünk azzal, hogy kabátot vegyünk. Az istálló nem volt messze. A hidegnek esélye sem lesz fogást találnia rajtunk.
- Fantasztikus ez a hó - mondta Erik néhány lépés után. Valaki megpróbálhatta letakarítani a járdát, mert ott sokkal vékonyabb volt a hóréteg, mint mellette, de mivel folyamatosan havazott, ennek mindössze annyi eredménye volt, hogy a járdán csak vádliig süppedtünk a hóba.
- Emlékszem, hat- vagy hétéves koromban láttam utoljára ekkora havat. Sajnos épp a karácsonyi szünetben volt, ezért nem maradt el egyetlen tanítási nap sem miatta.
- Erik morgott valami pasis választ, és némán gyalogoltunk tovább. A hallgatásaink általában nem voltak kínosak, ez azonban mégis annak tűnt most. Nem tudtam, mit mondhatnék, hogyan oldhatnám fel a helyzetet. Erik megköszönte a torkát.
- Még mindig fontos neked, igaz? Nem csak úgy, mint egy ex-barát.

-Igen. - Erik megérdemelte az igazságot, és nekem is elegendő volt már a hazudozásból.

-Odaértünk az istálló ajtajához, és megálltunk az egyik gázlámpa sárga fénykörében. Az épület megvédett minket a hó nagyjától, ezért úgy tűnt, mintha egy buborék belsejében állnánk.

-És én? - kérdezte Erik.

-Te is fontos vagy nekem, Erik - néztem a szemébe. - Annyira szeretném, ha rendbe jönne minden, és magam mögött hagyhatnék mindent, ami rossz, de képtelen vagyok rá. Nem akarok hazudni neked Heath-szel kapcsolatban. Azt hiszem, megbélyegeztem.

-Láttam az arcán, hogy meglepődik.

-Akkor, amikor a fal tetején találkoztatok? Z, én is ott voltam, láttam, hogy alig ízlelted meg a vérét. Egyszerűen csak nem akar elveszíteni, ezért viselkedik úgy, mint egy megszállott. Nem mintha nem tudnám megérteni - tette hozzá fanyar mosollyal.

-Azóta még egyszer találkoztam vele.

-Tessék?

-Két nappal ezelőtt. Nem tudtam aludni, ezért elmentem egyedül a Starbucksba. Heath éppen Brad fényképét ragasztgatta ki a lámpaoszlopokra. Nem akartam találkozni vele, és ha előre tudom, hogy ott lesz, akkor nem megyek oda. Ez az igazság, Erik, hidd el!

-

-De a lényeg az, hogy találkoztatok. Bólintottam.

-És ittál a véreből?

-Az csak... csak úgy megtörtént. Nem akartam, de megvágta magát. Szándékosan. Én meg képtelen voltam uralkodni magamon. - Közben folyamatosan a szemébe néztem, úgy kérleltem, hogy értsen meg. Most, hogy kézzelfogható közelségbe került a szakítás, hirtelen rájöttem, mennyire nem akarom, hogy bekövetkezzen. Úgy éreztem, képtelen vagyok választani Heath és Erik között. - Sajnálom, Erik. Nem akartam, hogy megtörténjen, de megtörtént. Megbélyegeztem Heath-t, és fogalmam sincs, mit tegyek.

-Erik sóhajtott egy nagyot, és kifésült néhány hópelyhet a hajamból.

-- Oké, de kettőnk közt is van valami. És egy nap, ha túl leszünk ezen a nyavalyás Átváltozáson, hasonlókká válunk egymáshoz. Nem lesz belőlem ráncos öregember, és nem fogok évtizedekkel előbb meghalni nálad. Ha velem leszel, akkor nem fognak összesúgni a vámpírok a hátad mögött, és nem fognak utálni érte az emberek. Az lesz a normális. A helyénvaló. - Megfogta hátul a nyakamat, és magához húzott. Keményen megcsókolt. Hideg, édes íze volt. Átöleltem a vállát, és visszacsókoltam. Először csak meg akartam feledkezni a gondjaimról. Aztán elmélyült a csók, és egész testünkkel egymáshoz simultunk. Nem vakított el úgy a vérszomj, mint amikor Heath-szel voltam, de az egész testem bizsergett Erik csókjától és érintésétől. Bejött nekem. Nagyon. Ráadásul igaza volt. Vele összeillő párt alkotnánk. Heath-szel nem.

-Elváltak ajkaink, és mindketten zihálva vettük a levegőt. A két kezembe fogtam Erik arcát.

-- Tényleg nagyon sajnálom.

-Erik elfordította a fejét, és megcsókolta a tenyeremet.

-- Megoldjuk.

-Remélem - suttogtam inkább magamnak, mint neki. Aztán elléptem mellőle, és a kezemet a kovácsoltvas ajtókilincsre tettem.

-- Kösz, hogy elkísértél. Nem tudom, mikor megyek vissza. Nem kell megvárnod. - Kinyitottam az ajtót.

-Z, ha tényleg megbélyegezted Heath-t, akkor elvileg meg tudod találni - mondta Erik. Visszafordultam. Feszültnek és szomorúnak látszott, de elmagyarázta, mire gondol. - Miközben a ló szőrét keféled, gondoldj Heath-re! Hívjad! Ha tud, eljön hozzád. Ha nem tud, de a köztetek lévő kapocs elég erős, talán rá tudsz jönni, hogy hol van.

-- Köszönöm, Erik.

-Elmosolyodott, de a mosolyában nem volt semmi vidámság.

-- Akkor majd találkozunk. - Elindult vissza a kollégium felé, és lassan a hóesésben eltűnt.

-A meleg széna- és lószag szinte mellbevágó volt a havas, hideg külvilág után. A boksztokat csak néhány halvány gázlámpa világította meg. A lovak álmosan csámcsogtak. Némelyik egyenletesen fűjtatott az orrával, ami leginkább horkoláshoz hasonlított. Körülnéztem Lenobiát keresve, miközben levertem a havat a pólómról és a hajamról, de ahogy elindultam a raktár felé, nyilvánvaló volt, hogy egyedül vagyok.

-Remek. Gondolkodni akartam, nem pedig magyarázkodni, hogy mit keresek itt egy hóvihár és az éjszaka kellős közepén.

-Oké, elmondtam Eriknek az igazat Heath-ről, és nem szakított velem. Persze attól függően, hogy mi történik Heath-szel, még mindig dobhat. Hogy csinálják azok a kurvoid csajok, akik egyszerre tíz pasival kavarnak? Engem már kettő is teljesen kimerített. Hirtelen eszembe jutott Loren szexi mosolya és hihetetlenül gyönyörű hangja. Az ajkamba haraptam. Fogtam egy lóvakaró kezét és egy sörényfésűt. Jobban belegondolva egyszerre három pasi volt az életemben, ami egyáltalán nem normális. Úgy döntöttem, Lorennel és a vele való flörtöléssel egyelőre nem foglalkozom. Anélkül is van elég problémám. Vajon mit szólna Erik, ha megtudná, hogy megmutattam az egész hátamat Lorennak? Megborzongtam. Legszívesebben én is dobtam volna magamat. Mostantól kerülni fogom Lorent, határozta el, és ha mégis találkozunk, akkor úgy fogok bánni vele, mint bármely más tanárommal, vagyis nem flörtölök vele. Most már csak azt kell kitalálnom, mi legyen Heath-szel és Erikkel.

-Kinyitottam Perszephoné boksztát, és megdicsértem, milyen szép lány. Meglepetten horkantott egyet, majd megnyalta az arcomat, miután adtam egy puszit az orrára. Felsőhajtott, és három lábon pihent, miközben elkezdtem lekefélgni.

-Szinte azonnal rájöttem, hogy addig esélyem sincs választani Erik és Heath között, amíg Heath nincs biztonságban. (Arra gondolni sem akartam, hogy mi van, ha soha nem lesz már biztonságban - ha soha nem kerül elő élve.) Megpróbáltam lecsendesíteni a fejemben a zűrzavart és gondolkodni. Az igazság az, hogy Erik nélkül is tudtam, hogy képes lehetek megtalálni Heath-t. Többek között ezért voltam olyan nyugtalan egész este, ezért akartam egyedül lenni. Ha teljesen őszinte akarok lenni, akkor be kell vallanom, hogy félttem attól, amit találhatok. Félttem, nem vagyok elég erős ahhoz, hogy megbirkózzam vele. Stevie Rae halála nagyon megviselt, és nem voltam biztos benne, hogy ezek után bárkit is meg akarok menteni.

-De nem volt más választásom.

-Szóval gondoljunk Heath-re... Az általános iskolai emlékeinkkel kezdtem. Harmadikban még sokkal szőkébb volt a haja, mint most, és összevissza álltak a fürtjei. Mint a kiskacsák fején a tollpihék. Harmadikos korában mondta először, hogy szerelmes belém, és egy napon majd el fog venni feleségül. Én még csak másodikos voltam akkor, és nem vettem komolyan. Majdnem két évvel vagyok fiatalabb nála, de akkor egy jó fejjel magasabb voltam. Aranyos volt, de csak egy kisfiú, egy idegesítő kisfiú.

-Lehet, hogy még most is idegesítő, de legalább megnőtt, és már nem én vagyok a magasabb kettőnk közül. Valamikor az általános iskola és a gimi harmadik osztály között kezdtem el komolyan venni. Eszembe jutott, amikor először csókolt meg úgy igazából, és emlékeztem még arra az izgatott bizsergésre, ami átjárta az egész testemet. Nagyon kedves volt, mellette mindig gyönyörűnek éreztem magam, még akkor is, amikor meg voltam fázva, és az orrom olyan volt, mint egy vörös krumpli. Ráadásul Heath születési Úri ember. Kilencéves kora óta mindig kinyitotta nekem az ajtóit, és vitte helyettem a könyveimet.

-Aztán az utolsó találkozásunkra gondoltam. Annyira biztos volt benne, hogy összetartozunk, és annyira nem félt tőlem, hogy megvágta magát, és felkínálta a saját vérével. Behunytam a szemem, és Perszephoné puha horpaszának dőltem. Az emlékképek úgy peregtek a szemem előtt, mintha egy moziban lennék. De egyszerre minden megváltozott. Úgy éreztem, mintha nyirkos sötétség és hideg venne körül. Félelem szorította össze a torkomat. Levegő után kapkodtam. Nem nyitottam ki a szememet. Heath-re akartam összpontosítani. Ugyanúgy, mint amikor a szobájában láttam, de most mégis valahogy másmilyen volt a kapcsolat köztünk. Kevésbé tiszta, és inkább sötét érzelmekkel, mint játszi vágyakkal teli. Még erősebben koncentráltam, és azt tettem, amit Erik mondott. Hívtam Heath-t.

-- Heath, gyere ide hozzám! Én hívlak, Heath! Azt akarom, hogy gyere ide hozzám. Akárhol is vagy, azonnal gyere ide!

-Semmi. Semmi válasz. Csak a nedves, hideg félelem. Újra megpróbáltam.

-- Heath! Gyere ide!

-Ezúttal mintha éreztem volna valamit: zavart, majd kétségbeesést. De látni nem láttam. Tudtam, hogy nem tud odajönni hozzám, de azt nem tudtam, hol van.

-Miért nem látom úgy, mint a múltkor? Hogy csináltam akkor? Akkor is Heath-re gondoltam, mint most. Akkor is...

-De mire is gondoltam pontosan? Éreztem, hogy elvörösödök, ahogy rájöttem, mi járt a fejemben legutóbb. Akkor nem arra gondoltam, milyen aranyos kis srác volt, vagy hogy milyen csinosnak éreztem magam mellette. A vérére gondoltam... ahogy iszom belőle... a vérszomjra.

-Jól van, akkor próbálkozzunk meg azzal...

-Vettem egy nagy levegőt, és Heath vérére gondoltam. Olyan volt az íze, mint a folyékony vágynak. Meleg, sűrű és borzongató. Olyan testrészeim kelte életre tőle, amelyek korábban csak éledeztek. Most azonban ki voltak éhezve. Szívni akartam Heath édes vérét, miközben ő kielégíti az érintése után sóvárgó testemet...

-Olyan váratlanul tisztult ki előttem a kép, hogy az szinte sokkolt. Még mindig sötét volt, de most már nem okozott gondot, hiszen jól láttam a sötétben. Először nem értettem, mit látok. A szoba nagyon furcsa volt. Inkább hasonlított egy beugróra egy barlangban vagy egy alagútban, mint egy szobára. A falak íveltek voltak és nedvesek. Az egyetlen fényforrás egy rozsdás kámpóra felakasztott sápadt lámpás volt. Minden más teljes sötétségbe burkolózott. Az első gondolatom az volt, hogy egy kupac piszkos ruha nyögdécsel. Most azonban sokkal szabadabb voltam, mint legutóbb, és mozogni is tudtam, ezért odalebegttem a nyöszörgő, mozgó ruhacsomóhoz.

-Heath egy mocskos matracon feküdt. A csuklója és a bokája össze volt kötve szigetelőszalaggal, és több sebből is vérzett a nyakán és a karján.

-- Heath! - Fizikai értelemben nem hagyta el hang a torkomat, ő azonban mégis úgy kapta fel a fejét, mintha a fülébe üvöltöttem volna.

-- Zoey? Te vagy az? - Aztán elkerekedett a szeme, és felült. Vadul forgatta a fejét jobbra-balra. - Azonnal tűnj el innen, Zoey! Ezek megőrültek. Téged is megölnek, mint Christ és Bradet.

-Elkezdett tekeregni, próbálta lépni magáról a szigetelőszalagot, de csak annyit ért el vele, hogy felszakította az egyik sebet a csuklóján, amely vérezni kezdett.

-Heath, nyugi! Nem vagyok itt. Vagyis nem igazából. Abbahagyta a vergődést, és hunyorogva körülnézett.

-De hallom a hangodat.

-- Csak a fejedben. Ott hallasz, Heath. Azért, mert megbélyegeztelek, és van köztünk egy kapocs.

-Heath váratlanul elvigyorodott.

-- Ez király, Zo!

-Gondolatban a szememet forgattam.

-Oké, Heath, figyelj rám! Hol vagy?

-Nem fogod elhinni, Zo, de Tulsa alatt vagyok.

-Ez meg mit jelent?

-- Emlékszel Shaddox törőráira? Ő mesélt nekünk az alagútrendszeréről, amit Tulsa alatt ástak még a húszas években az alkohol-izé miatt.

-Alkoholtilalom.

-Igen, az. Na, egy ilyenben vagyok.

-Egy másodpercig nem tudtam, mit is mondjak. Halványan rémlett, hogy tanultunk erről az alagútrendszeréről törőből, de az teljesen megdöbbenett, hogy Heath - aki sosem volt egy eltanuló - emlékszik rá.

-Mintha csak hallotta volna a gondolatmenetemet, ismét elvigyorodott, és így szólt:

-Piát csempészték. Azt gondoltam, hogy az nagyon menő. Újabb képzeletbeli szemforgatás után azt mondtam:

-Csak mondd el, hogy jutok oda.

-Megrázta a fejét, és arcára kiült az a csökönyös arckifejezés, melyet olyan jól ismertem.

-- Szó sem lehet róla. Megölnének. Szólj a zsaruknak, hogy küldjenek egy csapat kommandóست vagy valami hasonlót.

-Pontosan ezt akartam tenni. Elő akartam venni Marx nyomozó névjegykártyáját a zsebemből és felhívni.

-De attól tartottam, hogy ezt mégsem tehetem meg.

-Kik azok az „ők”? - kérdeztem.

-Tessék?

-Akik elraboltak. Kik azok?

-Nem emberek, és nem is vámpírok. Vért isznak, de nem olyanok, mint te, Zo... - Elhallgatott. Láttam, ahogy megborzong. - Ők valami mások. Van bennük valami... valami rossz.

-Ittak a véredből? - Ettől olyan eszeveszett düh kerített hatalmába, hogy alig tudtam uralkodni magamon. Ő az enyém!akartam üvölni. Nagy nehezen tudtam csak megnyugodni.

-Igen, ittak. - Heath arca megvonaglott. - De egyfolytában fikázzák. Azt mondják, nincs jó íze. Szerintem ez a fő oka annak, hogy még életben vagyok. - Nyelt egy nagyot, és elsápadt. - Nem olyan, mint amikor te ittal a véredből, Zo. Az jó volt. Amit ezek csinálnak, az undorító. Undorítóak ők maguk is.

-Hányan vannak? - kérdeztem a fogamat csikorgatva.

-Nem tudom pontosan. Nagyon sötét van idelent, és mindig csapatosan járnak, egymáshoz passzírozódva, mintha félnének egyedül. Egyiküket Elliottnak hívják. Egy másikat Vénusznak, és van egy, akinek Stevie Rae a neve.

-Összeszorult a gyomrom.

-Annak a Stevie Rae-nek rövid, göndör szőke haja van?

-Igen. Ő a főnök.

-Heath szavai igazolták a félelmemet. Nem hívhatom fel a rendőrséget.

-Oké, Heath. Kihozlak onnan. Mondd meg, hogy jutok oda!

-Szólsz a zsaruknak?

-Igen - hazudtam.

-Hazudsz.

-Nem!

-Zo, tudom, hogy hazudsz. Érzem. Tudod, megbélyegeztél - mondta vigyorogva.

-Heath, nem szólhatok a rendőrségnek.

-Akkor nem mondom meg, hogy hol vagyok.

-Az alagút egyik végéből hirtelen motoszkálás hallatszott, és azonnal egy biológiaóra jutott eszembe, amikor patkánykísérleteket végeztünk, és ugyanilyen hangja volt annak, ahogy a patkányok a labirintusban szaladgáltak. Heath arcáról eltűnt a vigyor.

-- Heath, erre most nincs időnk. - Láttam rajta, hogy nemet akar inteni a fejével. - Hallgass végig! Különleges képességeim vannak. Azok... - Egy pillanatra elhallgattam. Nem tudtam, minek nevezem azokat a teremtményeket, akik közé valahogy odakeveredett a halott barátnőm is. - Azok nem tudnak bántani engem.

-Heath nem szólt semmit, de láttam rajta, hogy nem sikerült meggyőződnöm. A patkányok egyre hangosabban motoszkáltak.

-- Azt mondtad, tudod, mikor hazudok. Akkor ez fordítva is igaz. Azt is tudnod kell, mikor mondok igazat. - Továbbra sem felelt, ezért folytattam. - Gondolkodj! Azt mondtad, valami rémlik arról az éjszaka-ról, amikor rám találtál a Philbrookban. Aznap éjszaka én mentettelek meg, Heath. Nem a zsaruk. Nem egy felnőtt vámpír. Én, és újra meg tudom tenni. - Örültem neki, hogy a hangom sokkal magabiztosabb, mint amilyennek éreztem magam. - Mondd meg, hol vagy!

-Egy ideig gondolkodott, és már éppen rá akartam kiabálni, amikor végül megszólalt:

-Tudod, hol van a régi raktár a belvárosban?

-Igen, pont rálátni az Alkalmazott Művészetek Központjából, ahová tavaly mentél a születésnapomon. Jól mondom?

-Igen. Levitte az alagsorába. Egy rácsos vasajtón keresztül. Régi és rozsdás, de egy mozdulattal fel lehet emelni. Az alagút a csatornanyílásnál kezdődik.

-Oké, azonnal...

-Várj, ez még nem minden. Rengeteg járat van. Inkább olyanok, mint a barlangok. Töriórán sokkal vonzóbbnak tűntek. Sötétek, nyirkosak és undorítóak. A jobb oldaliba menj be, és tarts végig jobbra! Annak a végén vagyok.

-Oké. Igyekszem, ahogy tudok.

-Légy óvatos, Zo!

-Az leszek. Vigyázz magadra!

-Megpróbálok. - A motoszkálás mellett most már másmilyen, cin-cogásra emlékeztető hangok is hallatszottak. - De jobb lesz, ha sietsz.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

-Kinyitottam a szemem, és újra ott álltam a bokszban Perszephoné mellett. Alig kaptam levegőt, és közben szakadt rólam a víz. A kanca az orrával döfködött, és közben halk, aggodalmas hangokat adott ki. Remegő kézzel megsimogattam a fejét, megvakartam az állkapcsát, és azt mondtam neki, hogy minden rendben lesz, noha biztos voltam benne, hogy nem.

-A régi raktár tíz-tizenkét kilométerre volt tőlünk a városnak egy sötét, kihalt részén, egy nagy, ijesztő híd alatt, amely a város egyik felét kötötte össze a másikkal. Régebben nagyon forgalmas hely volt, a teher- és személyvonatok szinte folyamatosan jöttek-mentek. De néhány évtizeddel ezelőtt a személyforgalom megszűnt (ezt onnan tudom, hogy a tizenharmadik születésnapomon a nagymamám el akart vinni vonatozni, de végül egészen Oklahoma Cityig el kellett autóznunk, hogy fel tudjunk rá szállni), a teherszállítást pedig egyre kevesebben bízták a vasútra. Normál körülmények között néhány perc alatt odaértem volna az Éjszaka Házából a régi raktárhoz.

-Ma este azonban nem voltak normál körülmények.

-A tízórás hírek szerint az utak járhatatlanok, és ez - az órára pillantottam, és meglepődve láttam, hogy - két órával ezelőtt volt. Nem mehetek kocsival. Elindulhatnék gyalog, de valami azt súgta, úgy nem érnék oda időben.

-- Vidd a lovat!

-Perszephonével összeresztünk Aphrodité hangjára. Falfehér arccal dőlt neki a boksztajtájának.

-Szarul nézel ki - mondtam. Majdnem elmosolyodott.

-Ha látomásod van, az szívás.

-Láttad Heath-t?

-Ismét összeszorult a gyomrom. Aphrodité látomásai soha nem szóltak vidám dolgokról. Halált és pusztulást látott. Mindig.

-- Igen.

-- És?

-- És ha nem ülsz fel arra a lóra, és nem igyekszel oda, ahol van, Heath meg fog halni. - Elhallgatott, és a szemembe nézett. - Persze, csak ha hiszel nekem.

-Hiszek neked - feleltem habozás nélkül.

-Akkor indulj már!

-Belépett a bokszbba, és a kezembe nyomott egy kantárt, amit addig észre sem vettem. Amíg felraktam Perszephonéra, Aphrodité elment, majd visszatért egy nyereggel és egy nyeregtakaróval. Szótlanul felnyergeltük Perszephonét, aki szemmel láthatóan érezte a feszültségünket, mert teljesen mozdulatlanul tűrte. Amikor kész volt, kivezettem a bokszból.

-Hívd fel előbb a barátaidat - mondta Aphrodité.

-Tessék?

-Egyedül nem tudod legyőzni azokat.

-- De hogy fognak velem jönni? - Fáj a gyomrom, annyira félttem, hogy remegett a kezem, és nem értettem, mit akar mondani Aphrodité.

-- Nem tudnak veled menni, de attól még segíthetnek.

-Aphrodité, nincs időm találós kérdésekre. Mit a francot akarsz ezzel mondani?!

-Nem tudom, bassza meg! - Ugyanolyan frusztrált volt, mint én. - Csak azt tudom, hogy segíthetnek neked.

-Kinyitottam a mobilomat, és a megérzéseimre hagyatkozva gyorsan elmormoltam egy imát Nüxhöz, majd felhívtam Shaunee számát. Első csöngésre felvette.

-- Mi a helyzet, Zoey?

-- Szükségem van rád, Erinre és Damienre, hogy valahol összegyűljetek, és megidézzétek az elemeket, mint a múltkor Stevie Rae-nek.

-- Nem probléma. Te is odajössz?

-- Nem. Én elmegyek Heath-ért. - Becsületére legyen mondva, Shaunee csak egy másodpercig habozott. - Oké. Mit tegyünk?

-Csak legyetek együtt, idézze meg mindenki a saját elemét, és gondoljatok rám! - Egyre jobban ment az, hogy higgadtan beszéljek, miközben úgy éreztem, a fejem mindjárt felrobban.

-Zoey, légy óvatos!

-Az leszek. Ne aggódj! - Aggódok én eleget kettőnk helyett is.

-Eriknek nem fog tetszeni az ötlet.

-Tudom. Mondd meg neki... mondd meg... mondd meg, hogy majd beszélek vele, ha visszajöttem. - Fogalmam sem volt, mi mást mondhatnék.

-Oké, megmondom.

-Kösz, Shaunee. Szia - köszöntem el tőle, és összecusuktam a telefonomat.

-Aphrodité felé fordultam.

-Mik azok a teremtmények?

-Nem tudom.

-De láttad őket a látomásodban?

-Ma volt a második látomásom, amiben szerepeltek. Először azt láttam, hogy megölik azt a két fiút. - Aphrodité kifésült egy vastag szőke tincset az arcából.

-Azonnal bepöccentem.

-- És nem szóltál egy szót sem, mert ők csak emberek, és sajnáltad rá az időt, hogy megmentsd őket?

-Aphroditének rögtön fellángolt a szeme a haragtól.

-- Szóltam Neferetnek. Elmondtam neki mindent a két emberrel meg azokról a teremtményekről. Mindent. Akkor állt elő azzal a szöveggel, hogy a látomásaim megbízhatatlanok.

-Tudtam, hogy igazat mond, ugyanolyan biztos voltam benne, mint abban, hogy Neferetnek van egy sötét oldala.

-Bocs - mondtam kurtán. - Nem tudtam.

-Lényegtelen - felelte. - Indulnod kell, különben a pasid meghal.

-Expasim.

-- Megint csak lényegtelen. Add a lábad, segíték felszállni. Hagytam, hogy felsegítsen a nyeregbe.

-- Ezt vidd magaddal. - Azzal a kezembe nyomott egy vastag lótakarót. Mielőtt tiltakozhattam volna, hozzátette: - Nem neked. Neki.

-Magam köré tekertem a takarót, és elhelyezkedtem a nyeregben. Követtem Aphroditét, aki az istálló hátsó kijáratához ment, és kinyitotta az egyik ajtót. Fagyos szél és hó csapott be a lovardába. Megborzongtam, de nem annyira a hidegtől, mint inkább az idegességtől és a félelemtől.

-- Stevie Rae az egyik azok közül - mondta Aphrodité. Lenéztem rá Perszephoné hátáról, de Aphrodité az éjszakát

-kémszeme, nem fordult felém.

-Tudom.

-Ő már nem az, aki volt.

-- Tudom - ismételt, de belesajdult a szívem. - Köszönöm, Aphrodité.

-Most felnézett rám, de az arcáról semmit nem lehetett leolvasni.

-Ne csinálj úgy, mintha barátnők lennénk, oké?

-Eszembe se jutott - feleltem.

-Mert nem vagyunk azok.

-De még mennyire, hogy nem.

-Esküdni mernék rá, hogy erőlködni kellett, nehogy elmosolyodjon.

-- Akkor ezt tisztáztuk - mondta Aphrodité. - Ja, és még valami. Ne felejts el csendet és sötétséget vonni magad köré, hogy az cin berek ne lássanak meg túl könnyen. Nem állhatsz meg, különben elkésel.

-Úgy lesz. Kösz, hogy szóltál.

-Hát, akkor sok szerencsét!

-Megragadtam a kantárt, vettem egy nagy levegőt, majd összeszorítottam a combomat, és jeleztem Perszephonénak, hogy indulhatunk.

-Beléptem egy olyan világba, amely fehér sötétségből állt. A nagy, barátságos hópelyhek pengeéles jégdarabkákká változtak. A szél egyfolytában fűjt, ferdén hullott a hó. A fejemre húztam a takarót, így

részben védve voltam a hótól, aztán előrehajoltam, és gyors ügetésre sarkalltam Perszephonét. Siess! - kiáltottam magamnak. Heath-nek szüksége van rád!

-Átvágtam a parkolón és az iskolaudvar hátsó részén. Azt a néhány autót, amely még ilyenkor is ott állt, teljesen beborította a hó, és a gázlámpák pislákoló fényében úgy néztek ki, mint megannyi cserebogár. Megnyomtam a kapunyitót. Arra számítottam, hogy jobban kinyílik, de elakadt a hóban, és alig fértünk ki Perszephoné-val. Jobbra fordultunk, és egy pillanatra megálltunk az iskola területét körbevevő tölgyfák takarásában.

-Némák vagyunk... szellemek... senki sem láthat minket. Senki sem hallhat minket - mormogtam bele a süvítő szélbe, és magam is meglepődtem, amikor minden elcsendesedett körülöttem. Hirtelen gondolattal folytattam. - Szél, nyugodj meg mellettem! Tűz, melegítsd az utam! Víz, puhítsd a havat utamon! Föld, óvj meg, ha tudsz! Szellem, segíts, hogy ne adjam meg magamat a félelemnek! - Alighogy befejeztem, amikor apró energiavillanást pillantottam meg magam körül. Perszephoné felhorkant, és oldalazva odébb lépett. És ahogy megmozdult, mintha egy kis nyugalombuborék is mozdult volna vele együtt. Igen, még mindig süvített a szél és szakadt a hó, az éjszaka még mindig hideg volt és barátságtalan, engem azonban végtelen nyugalom szállt meg, és éreztem, hogy óvnak az elemek. Meghajtottam a fejem, és azt suttoztam: - Köszönet, Nüx, az ajándékokért, melyeket tőled kaptam. - Magamban azt is hozzátettem, hogy remélem, méltó vagyok rájuk.

-Mentsük meg Heath-t - mondtam Perszephonénak. Azonnal vágózni kezdett, engem pedig lenyűgözött a látvány, ahogy a hó és a jég mintha varázslatos módon félreugrott volna a patája előtt, miközben keresztülszáguldottunk az éjszakán az Istennő vigyázó szeme láttára, aki maga volt a megtestesült Éjszaka.

-Megleپően gyorsan haladtunk. Végigváltattunk a Utica Streeten, majd elértünk a Broken Arrow autópályáig. Úttorlaszok és táblák jelezték, hogy az út le van zárva. Könnyedén átkalauzoltam Perszephonét a torlaszok között, és „ráhajtottunk” a teljesen kihalt autópályára. Ráhajoltam a ló fejére, és elkezdtünk vágózni a belváros felé. A takaró lebegett utánunk a szélben, és úgy éreztem magam, mint egy romantikus hősnő valami régi történelmi regényben. Azt kívántam, bárcsak egy bulira tartanék valakivel, akit királyapám nem kedvel, ahelyett, hogy a pokol felé vágatok.

-Lekanyarodtunk annál a kijárónál, amelyik az Alkalmazott Művészetek Központjához és a mögötte álló régi raktárépülethez vezet. Az autópályán egy lélekkel sem találkoztunk, itt azonban feltűnt egy-egy alak a buszpályaudvar környékén, és egy rendőrautót is láttam. Némák vagyunk... szellemek... senki sem láthat minket. Senki sem hallhat minket. Folyamatosan mondogattam az imát magamban. Még csak felénk sem néztek. Tényleg olyan volt, mintha szellemé változtam volna, ami nem volt túl megnyugtató gondolat.

-Lelassítottam Perszephonét, ahogy elhagytuk az Alkalmazott Művészetek Központját, és átvágtunk a széles felüljárón, amely átívelt a számtalan vasúti sín felett. A felüljáró közepére érve megállítottam Perszephonét, és lenéztem az elhagyatott raktárépületre, amely sötétben és némán terpeszkedett alattunk. Mrs. Brownnak, az exrajztanáromnak köszönhetően tudtam, hogy valamikor gyönyörű art deco-épület volt, amit elhagytak, majd kifosztottak, amikor a vonatforgalom visszaesett. Most úgy nézett ki, mintha Batman Gotham Cityjéből került volna ide. (Igen, tudom. Megszállott vagyok.) Hatalmas fogakra emlékeztető, boltíves ablakai voltak, és azonnal kísértetjárta kastélyok jutottak róla eszembe.

-- És nekünk oda kell lemennünk - mondtam Perszephonénak. Lihegett még a vágta után, de úgy tűnt, nem aggódik, amit jó jelnek véltem. Az állatok képesek megérezni a rossz dolgokat.

-Átértünk a felüljáró túloldalára, és találtam egy kis mellékutat, ami levisz a raktárhoz. Odalent sötét volt. Nagyon sötét. Ennek nem lett volna szabad zavarnia, hiszen vámpírjelöltként remekül láttam a sötétben, mégis zavart. Az igazság az, hogy majd összezsínáltam magam a félelemtől, miközben Perszephoné odasétált az épülethez, és elkezdtük lassan körbejárni, hogy megtaláljam a lejáratot az alagsorba, amiről Heath beszélt.

-Hamarosan rá is bukkantam a rozsdás vasrácsra, ami első ránézésre áthághatatlan akadállynak tűnt. Nem hagytam időt magamnak a tétovázásra vagy arra, hogy rájöjjenek, mennyire rettegek. Leszálltam Perszephonéről, és bementünk a raktár fedett előterébe, ahol védve volt a szélről és a hó nagy részétől. A kantárt rátekertem egy fémrúdra, a ló hátára pedig ráterítettem a plusz takarót. A fülébe súgtam, hogy micsoda bátor, szép lány, és hogy nemsokára visszajövök. Azt reméltem, hogy ez is amolyan önbeteljesítő jóslattá válik, és minél többet mondogatom, annál nagyobb az esélye, hogy valóban úgy is lesz. Nehéz volt otthagynom Perszephonét. Azt hiszem, csak akkor tudatosult bennem, milyen

megnyugtató a közelsége. Nagy szükségem lett volna erre a nyugalomra, amikor megálltam a vasrács előtt, és hunyorogva kémleltem mögötte a sötétséget.

-Semmi mást nem láttam, csak egy nagy, sötét helyiség bizonytalan körvonalait. Egy kísérteties, és sajnálatos módon nem elhagyatott épület alagsora. Nagyszerű. Heath odalent van. Megragadtam a rács szélét, és húzni kezdtem magam felé. Könnyedén kinyílt, ami azt bizonyította, hogy gyakran használták. Nagyszerű.

-Az alagsor nem volt olyan szörnyű, mint amilyenre számítottam. A rácsozott, talajszint feletti ablakokon beszűrődött némi fény, és egyértelműen látszott, hogy a helyiséget hajléktalanok használják. Ott volt egy csomó holmijuk: nagy dobozok, mocskos pokrócok, sőt még egy bevásárlókocsi is. (Ki tudja, hogy hozták azt le ide?) Hajléktalant azonban furcsa mód egyet sem láttam. Mint egy hajléktalan kísértetváros, ami kétszeresen is furcsa volt, tekintve a cudar időjárást. Azt gondolnám, hogy pont egy ilyen éjszakán vonulnak vissza ennek az alagsornak a viszonylagos melegébe és védettségébe. Ráadásul napok óta havazik.

-Emberi számítás szerint ennek a teremnek tele kellett volna lennie azokkal az emberekkel, akik ezt a sok dobozt és egyéb holmit lehurcolták ide.

-Persze, ha félelmetes élőhalott teremtmények is ugyanezt az alagsort használják, akkor már nem is olyan meglepő a hajléktalanok hiánya.

-Ne gondold rá! Keresd meg a csatornanyílást, és találd meg Heath-t!

-A csatornanyílást nem volt nehéz megtalálni. Elindultam a legsötétebb, legundorítóbb sarok felé, és ott volt a fém csatornafedő. Igen. Pont a sarokban. A padlón. Soha eszembe nem jutott volna, hogy hozzáérjek ahhoz az undorító, gusztustalan valamihez, arról nem is beszélve, hogy felemeljem és lemászok bele.

-Most azonban pontosan ezt kellett tennem. A fedő ugyanolyan könnyedén nyílt, mint az alagsorba vezető ajtó, amiből megint csak azt állapítottam meg, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki erre járt az utóbbi időben. A csatornában egy vaslétrát találtam, amelyen le kellett mászni, nagyjából három métert. Leléptem az alagút padlójára. Ott álltam egy nagy, nyirkos szennyvízcsatorna közepén. Sötét volt. Nagyon sötét. Egy ideig csak álltam, és vártam, hogy a szemem hozzászokjon a masszív sötétséghez, de túl hosszú ideig nem maradhattam ott. Muszáj volt megtalálnom Heath-t.

-- Mindig jobbra - súgtam, de rögtön befogtam a számat, mert még ez a kis hang is visszhangot vert körülöttem. Jobbra fordultam, és amilyen gyorsan csak tudtam, elindultam.

-Heath igazat mondott. Számtalan járat volt. Összevissza keresztezték egymást, olyanok voltak, mint a földbe vájt gilisztajáratok. Eleinte találok még a hajléktalanok nyomaival. De néhány jobbkanyar után elmaradtak a dobozok, a pokrócok és a szemétkupacok. Nem maradt más, csak a nyirkosság és a sötét. A kulturált, szépen kialakított alagút szép fokozatosan átment valami olyasmibe, amit mintha egy Tolkien-regény részeg törpjei vágtak volna a sziklába. Hideg volt, de az nem zavart.

-Jobbra tartottam, és közben reménykedtem, hogy Heath tudta, mit beszél. Megfordult a fejemben, hogy megállok, és a vérére koncentrálni megpróbálom kapcsolatba lépni vele, de túl erős volt bennem a készlet. Meg kell találnom!

-Előbb megéreztem a szagukat, mint hogy meghallottam volna sziszegő beszédüket vagy megláttam volna őket. Ugyanaz a dohos, áporodott, kellemetlen szag volt, amelyet akkor éreztem, amikor megláttam valamelyiküket a falnál. Rádöbbsentem, hogy ez a halál szaga, és eltűnődtem, vajon hogy nem jöttem rá korábban.

-Aztán a sötétséget, amelyhez már egészen hozzászoktam, felváltotta valami halvány, pislákoló fény. Megálltam, hogy összeszedjem magam. Képes vagy rá, Z. Meg tudod csinálni. Az Istennő kiválasztott téged. A vámpírszemeknek is szétrúgtad a seggét. Ez is menni fog.

-Még mindig „koncentráltam” (vagyis gyűjtöttem a bátorságot), amikor Heath felsikoltott. Elég volt a koncentrációból meg az ön-szuggesztióból. Cselekednem kellett. Futva indultam a hang irányába. A vámpírok gyorsabbak és erősebbek az embereknél, és ugyan egyelőre még csak vámpírjelölt vagyok, ebből a szempontból már jobban hasonlítok a vámpírokra, mint az emberekre. Ezért amikor azt mondom, futottam, az azt jelenti, hogy nagyon gyorsan és teljesen hangtalanul száguldottam. Óráknak tűnt az a néhány másodperc, mire odaértem. Egy kis beugróban voltak az alagút végén. A lámpás egy rozsdás kampón lógott, és groteszk árnyakat vetett az alagút durván vágott falaira. Félkörben álltak Heath körül. Heath a mocskos matracon állt, hátát a falnak vetve. A bokájáról valahogy sikerült leszednie a

szigetelőszalagot, de a csuklója még mindig össze volt kötözve. A jobb karján friss vágás éktelenkedett, és azonnal megcsapott vérének sűrű, csábító illata.

-Ez volt a végső érv. Heath az enyém. A vérrel összefüggő kusza érzéseim és az Erikkel kapcsolatos ellentmondásos érzéseim ellenére ebben biztos voltam: Heath az enyém. És nem fogom engedni, hogy bárki is abból táplálkozzon, ami az enyém!

-Berontottam a sziszegő teremtmények közé, és odaálltam Heath mellé.

-- Zo! - Egy pillanatra felderült az arca, aztán lovagiasan megpróbált elém állni. - Vigyázz! Nagyon éles fogaik és karmaik vannak. - Majd suttogva hozzátette: - Tényleg nem hoztál magaddal kommandósokat?

-Könnyedén félretoltam. Aranyos volt meg minden, de akkor is csak egy ember. Megveregettem a karját, rámosolyogtam, majd a hüvelykujjam körmének egyetlen mozdulatával elvágtam a csuklóját összekötő sűrű szigetelőszalagot. Elkerekedett szemmel húzta szét a kezét.

-Elvigorodtam. Elszállt a félelmem. Most már csak rettentő dühös voltam.

-- Amit hoztam, az jobb, mint egy csapat kommandós. Csak maradj mögöttem, és figyelj!

-Nekinyomtam Heath-t a falnak, elébe léptem, és szembefordultam a ...

-Úúúú! Soha életemben nem láttam még ilyen undorító lényeket. Lehetek vagy egy tucatnyian. Az arcuk fehér volt és beesett. A szemük vörösen világított. Vicsorogva sziszegtek rám, kivillantották hegyes fogaikat, és felénk mutogattak az ujjakkal! Úhh! Azok az ujjak! Hosszú, sárga körmeik nagyon veszélyesnek látszottak.

-- Essszz csak egy vámpírjelölt - sziszegte az egyik. - A Jeltől még nem lett vámpír. Csak egy ssssszörnyeteg.

-A beszélőre néztem.

-- Elliott!

-- Asszzz voltam. De mossszt már nem assz vagyok, akit te isz-merszz. - Kígyószerű feje előre-hátra vonaglott beszéd közben. Vörösen izzó szeme rám villant, és felgömbült a szája. - Mindjárt meglátod, miről beszzszélek...

-Vad, állatias mozdulatokkal megindult felém. A többi teremtmény utána, mint akik erőt merítettek Elliott bátorságából.

-- Vigyázz, Zo, jönnek - mondta Heath, és megpróbált ismét elém állni.

-- Hadd jöjjenek - feleltem. Behunytam a szemem egy pillanatra, a tűz melegére és erejére gondoltam, majd Shaanee-ra. - Jöjj hozzám, láng! - Éreztem, hogy felforrósodik a tenyerem. Kinyitottam a szemem, és felemeltem a kezem, amely sárga lánggal világított.

-- Vissza, Elliott! Életedben is undorító féreg voltál, és a halál mit sem változtatott rajtad! - Elliott visszarettent a kezemből sugárzó fénytől. Tettem egy lépést előre, és már éppen szólni akartam Heath-nek, hogy kövessen, és tűnjünk el innét, amikor meghallottam egy másik hangot.

-- Tévedsz, Zoey. A halál sok mindent megváltoztat.

-A gusztustalan lények csoportja kettévált, és utat engedtek Ste-vie Rae-nek.

-

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

- A láng a tenyeremben pislákolni kezdett, majd elhalványult, ahogy eluralkodott rajtam a döbbenet.
- Stevie Rae!
- El akartam indulni felé, de földbe gyökerezett a lábam, és képtelen voltam megmozdulni. Rettenetesen nézett ki, sokkal rosszabbul, mint az álomlátomásomban. Nem csak az ösztövért sápadtság és a rossz szag miatt tűnt annyira másnak. Az arckifejezése is teljesen megváltozott. Életében Stevie Rae a legkedvesebb ember (vagy vámpírjelölt) volt, akivel valaha találkoztam. Ez a teremtmény azonban, aki velem szemben állt - halott, élőhalott? - egyáltalán nem volt kedves. A tekintete kegyetlen volt és közönyös. Arcáról egyetlen érzelmeket lehetett leolvasni, és az a gyűlölet volt.
- Stevie Rae, mi történt veled?
- Meghaltam. - A hangja csak kifacsart, torz árnya volt annak, ahogyan régen beszélt. A tájszólása megmaradt, de a kedvesség nyomtalanul eltűnt belőle. Úgy beszélt, mint valami gonosz csavargó.
- Szellem vagy?
- Szellem? - Gúnyosan felnevetett. - Nem, nem vagyok semmiféle rohadt szellem.
- Nyeltem egyet, és éreztem, hogy feléled bennem a remény.
- Akkor élsz?
- Gúnyos mosoly jelent meg az arcán, amely annyira nem illett hozzá, hogy szabályosan rosszul lettem tőle.
- Te azt mondanád, hogy élek, de ez nem ilyen egyszerű. És én sem vagyok már olyan egyszerű, mint voltam.
- De legalább nem sziszegett úgy, mint Elliott. Stevie Rae él. Két kézzel kapaszkodtam ebbe a csodába, visszanyeltem félelmemet és viszolygásomat, és olyan gyorsan léptem oda hozzá, hogy nem volt ideje elugrani (vagy belém harapni). Nem törődve a belőle áradó szörnyű szaggal, átöleltem.
- Annyira örülök, hogy nem vagy halott! - súgtam a fülébe. Mintha egy kődarabot öleltem volna meg. Nem ugrott el. Nem
- harapott meg. Mozdulatlanul állt. Nem úgy a többi bizarr teremtmény. Hallottam a sziszegésüket és a motyogásukat. Elengedtem Stevie Rae-t, és hátraleptem.
- Soha többé ne érj hozzám - mondta.
- Nincs itt valami hely, ahol beszélhetnénk? Haza kell vinnem Heath-t, de utána eljövök hozzád. Vagy visszajöhetnél velem a suliba.
- Még mindig nem értesz semmit, ugye?
- Értem, hogy valami rossz történt veled, de attól még mindig te vagy a legjobb barátnőm, ezért valamit majd csak sikerül kitalálnunk.
- Zoey, nem mentek sehová.
- Úgy is jó. - Szándékosan tettem úgy, mintha nem hallottam volna a fenyegetést a szavai mögött. - Tőlem itt is beszélgethetünk, bár... - a körülöttünk sziszegő gusztustalan alakokra pillantottam. - Nem túl meghiúsított, és elég undorító is ez a hely.
- Öljük meg őket! - vicsorgott rám Elliott Stevie Rae háta mögül,
- Pofa be, Elliott! - rivalltunk rá Stevie Rae és én egyszerre. Összenéztünk, és egy pillanatra mintha valami mást is láttam volna a tekintetében, nemcsak gyűlöletet és kegyetlenséget.
- Te issss tudod, hogy nem maradhatnak életben mossszt, hogy megláttak minket - mondta Elliott. A többi szörnyeteg izgatottan fészkelődött körülöttünk, és gonosz hangon helyeseltek.
- Hirtelen egy lány lépett elő közülük. Látszott rajta, hogy valaha gyönyörű volt. Még most is volt benne valami légies báj benne. Magas volt, szőke, és sokkal kecsesebben mozgott, mint a többiek. De amikor vörösén izzó szemébe néztem, nem láttam mást, csak gonosztságot.
- Ha neked nem megy, majd én megteszem. Előbb a hímet. Engem nem érdekel, hogy a vérét beszennyezze a megbélyegzés. Még mindig meleg - mondta, azzal Heath felé táncolt.
- Odaléptem Heath elé.
- Még egy lépés, és meghalsz. Újra.
- A teremtmény sziszegve felnevetett, de Stevie Rae félbeszakította.

-- Vissza a többiekhez, Vénusz! Addig nem nyúlhattok hozzájuk, amíg én nem szólok.

-Vénusz. Valahol már hallottam ezt a nevet.

-Vénusz Davis? - kérdeztem. A csinos szőke felém fordult.

-Honnan tudod a nevemet?

-- Sok mindent tud - felelt helyettem Heath, és odalépett mellém. Elővette a focista hangját. Egy feldühödött, kemény csávó hangját, aki nem ijed meg egy kis verekedéstől. - Nekem pedig a tököm kivan tőletek, elbaszott zombik!

-- Az meg miért beszél? - kérdezte Stevie Rae megvetően. Felsóhajtottam, és a szememet forgattam. Teljesen egyetértettem

-Heath-szel. Nekem is tele volt már a hócipóm ezzel az egésszel. Legfőbb ideje volt, hogy kijussunk onnét, a legjobb barátnőm pedig igazán elkezdhetne úgy viselkedni, mint az a valaki, aki ott bujkált a tekintete mögött.

-- Ő nem egy az, hanem Heath. Emlékszel rá, Stevie Rae? Az ex-pasim.

-- Zo, én nem az expasid vagyok, hanem a...

-Heath. Már mondtam, hogy ez valószínűleg nem fog működni köztünk.

-Ugyan már, Zo, megbélyegeztük egymást. Nem számít senki más, csak te meg én, bébi!

-Úgy vigyorgott, mintha a korzó közepén lennénk, nem pedig egy föld alatti üregben egy csapat vérünkre szomjazó élőhalott között.

-- Az csak egy véletlen baleset volt, és majd később megbeszéljük, de most nem alkalmas rá az idő.

-- Zo, te is tudod, hogy szerelmes vagy belém. Heath arcáról csak nem akart lehervadni a vigyor.

-- Heath, te vagy a legesőkönnyösebb srác, akivel valaha találkoztam. - Rám kacsintott, mire én akaratlanul is visszamosolyogtam rá. — Jól van. Szeretlek.

-Mi a lófassssss... - sziszegte Elliott. A többiek egyre nyugtalanabban keringtek körülöttünk, Vénusz pedig egy lépéssel közelebb lépett Heath-hez. Minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne sikoltsak fel. Stevie Rae-re pillantottam, és hirtelen tudtam, mit kell tennem. Különös nyugalom áradt szét bennem. Csípőre tettem a kezem, és odaálltam elé.

-Mondd el neki! Mondd el mindnyájuknak!

-Mit mondjak el? - Vörös szeme veszélyesen elkeskenyedett.

-- Mondd el nekik, mi történik itt! Te is tudod, én is tudom. Stevie Rae arca megvonaglott, és artikulálatlan hang tört elő

-a torkából.

-- Emberség! Az emberségüket mutogatják.

-A többi lény erre úgy vicsorgott és sziszegett, mintha szentelt vizet öntöttek volna rájuk (mondanom sem kell, hogy ez is egy tévhit a vámpírokkal kapcsolatban).

-- Gyengeség! Ezért vagyunk mi erősebbek náluk. - Vénusz ajka gonosz mosolyra görbült. - Mert nekünk már nincsenek gyengeségeink.

-Nem törődtem Vénusszal. Sem Elliott-tal. Nem törődtem egyikükkel sem, csak Stevie Rae-vel. Kényszerítettem, hogy a szemembe nézzen, és igyekeztem nem elfordítani a saját tekintetemmel a vörösén izzó szempárról.

-- Baromság! - mondtam.

-Igaza van - felelte Stevie Rae hideg, könyörtelen hangon. Amikor meghaltunk, az emberségünk is meghalt velünk együtt.

-Rájuk lehet, hogy igaz, de nem hiszem, hogy rád is az lenne - mondtam.

-- Semmit nem tudsz erről, Zoey.

-- Nem is kell. Elég azt tudnom, hogy te ki vagy és ki az Istennőnk. Többre nincs szükségem.

-- Nekem ő már nem az Istennőm.

-- Tényleg, és az anyád sem az anyád már? - Láttam, hogy ezzel sikerült fájó pontra tapintanom, mert úgy rándult meg, mintha fizikai fájdalmat érezne.

-- Nekem nincs anyám. Én már nem vagyok ember.

-- Nagy dolog. Szigorúan véve én sem vagyok már ember. Valahol az Átváltozás közepén járok, ami azt jelenti, hogy van bennem egy kicsi ebből is meg abból is. Az egyetlen közöttünk, aki még mindig ember, az Heath.

-- Nem mintha felrónám nektek az emberségtelenségeket, srácok - mondta Heath.

-Felsőhajtottam.

-Heath, ilyen szó nem létezik. Ezt úgy mondják, hogy embertelenség.

-Én is tudom, Zo, nem vagyok hülye. Csak alkottam egy új szót.

-- Alkottál egy új szót? - Alig akartam hinni a fülemnek. Bólintott.

-- Irodalomórán hallottam erről. Köze van a... - Elhallgatott, és esküszöm, hogy még azok a teremtmények is várakozó tekintettel néztek rá. - A költészethez.

-Szörnyűséges helyzetünk ellenére is felnevettem.

-Te tényleg elkezdted tanulni!

-Mondtam - felelte vigyorogva. Nagyon cuki volt.

-Ebből elég! - Stevie Rae hangját visszaverték az alagút falai.

-- Végeztem velük. - Hátat fordított Heath-nek és nekem. - Láttak minket. Túl sokat tudnak. Meg kell halniuk. Öljétek meg őket! - Azzal elment.

-Ezúttal Heath nem vesződött azzal, hogy megpróbált elém állni, hanem nemes egyszerűséggel derékon ragadott, és levágott arra az undorító matraccra. Csak úgy puffantam. Aztán terpeszbe állva szembefordult az acsarkodó élőhalottakkal, ökölbe szorította a kezét, és a focicsapat csatakiáltását hallatva elüvöltötte magát:

-- Gyertek, nyomorékok!

-Nagyon imponált Heath macsósága, de esélye sem volt ellenük. Felálltam, és összeszedtem magam.

-- Tűz, hívlak újra!

-Ezúttal valóban egy Főpapnő erejét éreztem a hangomban. Lángok csaptak ki a kezemből, és a karomból. Szívesen megvizsgáltam volna a lángokat, amelyeket így életre hívtam - éreztem a forróságukat, mégsem égettek-, de erre most nem volt idő.

-- Állj félre, Heath!

-Hátrapillantott a válla felett, és elkerekedett a szeme. - Zo?

-Jól vagyok. Állj félre!

-Elugrott előlem, én pedig előrelendültem. Az élőhalott teremtmények hátrálni kezdtek előlem, de megpróbáltak megkerülni, hogy hozzáférjenek Heath-hez.

-- Hagyjátok abba! - kiáltottam rájuk. - Vissza! Heath és én ki fogunk sétálni innen. Ha megpróbáltok megállítani, megöllek titeket, és van egy olyan érzésem, hogy akkor örökre meghaltok.

-Igazából senkit nem akartam megölni. Ki akartam vinni onnét Heath-t, aztán megkeresni Stevie Rae-t, és elmagyaráztatni vele, hogyan lehetséges az, hogy vámpírjelöltek, akik egyszer már meghaltak, most mégis itt járkálnak vörösen izzó szemmel, gonoszán és közben olyan szaguk van, mint egy dohos pincének.

-A szemem sarkából mozgást láttam. Épp időben fordultam oda ahhoz, hogy lássam, amint az egyik szörnyeteg ráveti magát Heath-re. Felemeltem a két karomat, és úgy hajítottam felé a tüzet, mintha egy labdát dobnék. Csak akkor ismertem fel, amikor felsikoltott, és lángra lobbant. Elizabeth Csak volt az, a vezetőknév nélküli lány, aki a múlt hónapban halt meg. Majdnem rosszul lettem, ahogy égő teste a földön vonaglott, és rothadó hús bűze töltötte be a levegőt.

-- Szél és eső! Szólítalak titeket - kiáltottam, és ahogy a levegő kavarni kezdett körülöttem és megtelt a tavaszi eső illatával, egy pillanatra láttam magam előtt Damient és Érint, amint törökülésben ülnek Shaunee mellett. Csukott szemmel koncentráltak, kezükben az elemeket szimbolizáló színű gyertyákkal. Tüzes ujjammal Elizabeth füstölgő maradványaira mutattam, mire hirtelen eső hullott rá, majd hűs szellő támadt, felkapta a zöldes füstöt a fejünk fölé, és végigszáguldozott vele az alagútrendszeren, ki az éjszakába.

-Ismét szembefordultam velük.

-- így jár mindenki, aki megpróbál megállítani minket. - Intettem Heath-nek, hogy induljon el előttem, én pedig követtem.

-Jöttek utánunk. Nem mindig láttam őket, ahogy haladtunk kifelé ebből a föld alatti útvesztőből, de hallottam a csoszogásukat és fojtott morgásukat. Akkor kezdtem érezni a kimerültséget. Mintha egy mobiltelefon lennék, amelyet régóta nem töltöttek fel, és valaki túl sokat beszélne rajtam. Hagytam, hogy a tűz kialudjon a karomon, csak egy kis pislákoló lángot tartottam meg a jobb kezemben. Anélkül Heath

semmit sem látott volna, én pedig még mindig mögötte mentem, szemmel tartva a támadásra kész élőhalottakat. Miután elhagytunk két elágazást, szóltam Heath-nek, hogy álljunk meg egy kicsit.

-- Igyekeznünk kell, Zo. Látom, hogy milyen hatalmas van, de nagyon sokan vannak. Többen, mint ahányan ott voltak. Nem tudom, hányal tudsz elbánni. - Megérintette az arcomat. - Ne vedd sértésnek, de nagyon szarul nézel ki.

-Úgy is éreztem magam, de nem akartam idegesíteni.

-- Van egy ötletem. - Épp most hagytunk el egy kanyart, ahol az alagút annyira összeszűkült, hogy ha oldalra kinyújtottam a két karomat, mindkét falat egyszerre meg tudtam érinteni. Visszamentem a kanyar legszűkebb pontjára. Heath elindult utánam, de rászóltam. - Állj oda! - Az alagút egy távolabbi pontjára mutattam. Abba az irányba, amerre mentünk. Heath a homlokát ráncolta, de úgy tett, ahogy mondtam.

-Hátat fordítottam Heath-nek, és összpontosítottam. Felemeltem a karomat, és frissen felszántott földekre, virágzó oklahomai mezőkre koncentráltam. A földre gondoltam, ahogy álltam rajta... ahogy körülölelt...

-- Föld! Szólítalak! - Ahogy felemeltem a karom, hirtelen Stevie Rae-t pillantottam meg csukott szemhéjam mögött. Most nem olyan volt, mint akkor, amikor még kedves arccal koncentrált, kezében egy zöld gyertyával. Egy sötét alagút egyik sarkában kuporgott. Az arca beesett volt és sápadt, a szeme vörösen izzott. De az arckifejezése most már nem önmaga érzelemmentes karikatúrája volt, és nem is egy kegyetlen álarc. Könnyek csorogtak az arcán, és kétségbeesetten zokogott. Ez a kezdet, gondoltam. A következő pillanatban egy gyors, erőteljes mozdulattal lerántottam a karomat, és azt kiáltottam: - Bezár!

-Előttem apró föld- és kődarabok kezdtek hullani a mennyezetről. Először csak néhány kavics, majd hamarosan egy egész kis lavina.

-A robaj gyorsan elnyomta a csapdába ejtett teremtmények dühös morgását és sziszegését.

-Váratlanul szédülés jött rám, és megtántorodtam.

-Foglak, Zo. - Heath átölelt erős karjával, én pedig nekidőltem egy pillanatra. Több sebe is felszakadt menekülés közben, és vérének édes illata szinte megrészegített.

-Végleg nem tudtuk lerázni őket - mondtam halkán, és próbáltam nem arra koncentrálni, hogy mennyire szeretném lenyalni azt a vékony vércsíkot, ami az arcán folyik lefelé. - Több alagút mellett is eljöttünk. Biztos vagyok benne, hogy előbb-utóbb megtalálják a kivezető utat.

-Rendben van, Zo. - Heath még mindig átölelve tartott, de egy kicsit lejjebb engedett, hogy a szemembe tudjon nézni. - Tudom, mire van szükséged. Érzem. Ha iszol belőlem, nem leszel ilyen gyenge. - Elmosolyodott, és kék szeme sötétebb színűre váltott. - Rendben van - ismételte. - Én is akarom.

-Heath, már így is túl sok vért veszítettél. Nem hiszem, hogy ez jó ötlet lenne. - Nemet mondtam, de a hangom csak úgy remegett a vágtyól.

-Viccelsz? Egy ilyen futballbika, mint én? Rengeteg vérem van még - incselkedett velem. Aztán komolyra váltott az arckifejezése. - Neked bármennyi. - A szemembe nézett, egyik ujját végighúzta az arcán éktelenkedő seben, a vért pedig az ajkára kente. Aztán lehajolt, és megcsókolt.

-Éreztem vérének sötét, édes ízét. Szinte felrobbant a számban, és azonnal energiával töltötte meg a testemet. Heath elhúzta a száját az enyémtől, és odatartotta helyette az arcát. Amikor kinyújtottam a nyelvem, és megérintettem vele a sebet, Heath felnyögött, és még jobban magához szorította a csípőmet. Behunytam a szemem, és elkezdtem nyalni...

-- Ölj meg! - Stevie Rae hangja zúzta darabokra a Heath vére okozta kábulatot.

HARMINCADIK FEJEZET

-Az arcom égett a szégyentől, ahogy kiszabadítottam magam Heath karjaiból. Megtöröltem a számat. Nehezen vettem a levegőt. Stevie Rae alig néhány méterre állt tőlünk az alagútban. Még mindig könnyek csorogtak kétségbeesett arcán.

-Ölj meg - ismételte zokogva.

-Nem. - Megráztam a fejem, és tettem felé egy lépést, de ő hátralépett, és feltartotta a kezét, mint aki nem akarja, hogy a közelébe menjek. Megálltam, és vettem néhány mély lélegzetet, próbáltam összeszedni magam. - Gyere vissza velem az Éjszaka Házába! Együtt kiderítjük, hogy mi történt. Minden rendben lesz, Stevie Rae. Megígérem. Csak az számít, hogy életben vagy.

-Stevie Rae folyamatosan rázta a fejét, miközben beszéltem.

-Igazából nem élek, és nem mehetek vissza oda.

-Már hogyné élne. Ugyanúgy jársz és beszélsz, mint én.

-Már nem vagyok önmagam. Meghaltam, és egy részem, a jobbik részem, halott is maradt, akárcsak a többieknek. - Azzal az eltorlaszolt barlang felé intett.

-Te nem vagy olyan, mint ők - mondtam határozottan.

-Sokkal jobban hasonlítok rájuk, mint terád. - A tekintete Heath-re siklott, aki szótlanul állt mellettem. - El sem hinnéd, milyen szörnyű dolgok fordulnak meg a fejemben. Gondolkodás nélkül meg tudnám ölni. És már régen meg is tettem volna, ha a vére nem változott volna meg attól, hogy megbélyegezted.

-- Talán nemcsak erről van szó. Lehet, hogy azért nem ölted meg, meg igazából nem is akartad - mondtam. Ismét a szemembe nézett.

-Nem. Meg akartam ölni. Sőt még mindig meg akarom.

-Azok végeztek Chrisszel és Braddel - mondta Heath. - Én vagyok az oka.

-Ugyan, Heath, most nincs időnk... - kezdtem volna, de félbeszakított.

-Nem, erről neked is tudnod kell, Zoey. Azért ragadták el Bradet és Christ, mert az Éjszaka Háza körül ólálkodtak, és ennek én vagyok az oka, mert elmondtam nekik, milyen átkozottul jól nézel ki. - Bocsánatkérően nézett rám. - Ne haragudj, Zo - aztán megkeményedett az arca, és azt mondta: - Meg kellene ölnöd. És a többit is, mindegyiket. Amíg életben vannak, nincsenek biztonságban az emberek.

-Igaza van - mondta Stevie Rae.

-És ha megöllek téged meg a többieket, azzal megoldom a problémát? Nem fog újra megtörténni? - Közelebb léptem Stevie Rae-hez. Úgy tűnt, mint aki ott akar hagyni minket, de a szavaim megállították. - Hogyan történt? Ki tette ezt veled?

-Stevie Rae arca eltorzult a gyötrelmetől.

-Azt nem tudom, hogyan történt. Csak azt, hogy ki tette.

-És ki tette?

-Kinyitotta a száját, hogy válaszoljon, de a következő pillanatban egy szinte követhetetlenül gyors mozdulattal lekuporodott a földre a fal mellett.

-- Jön!

-- Ki? Hol? - Leguggoltam mellé.

-- Tűnjetek el innen! Gyorsan. Talán még van annyi időtök, mielőtt ideér. - Stevie Rae kinyúlt, és megfogta a kezem. A bőre hideg volt, de a szorítása erős. - Meg fog ölni titeket, ha meglátja, hogy itt jártatok. Túl sokat tudsz. Így is, úgy is meg fog ölni, de nehezebb dolga lesz, ha sikerül visszatérned az Éjszaka Házába.

-Kiről beszélsz, Stevie Rae?

-Neferetről.

-Ahogy kimondta a nevét, úgy éreztem magam, mint akit mellbe lőttek egy puskával, de hiába ráztam a fejem, a lelkem mélyén tudtam, hogy ez az igazság.

-Neferet tette ezt veletek? Mindnyájatokkal?

-Igen. Most pedig tűnjetek el innen, Zoey!

-Éreztem a rettegését, és tudtam, hogy igaza van. Ha Heath és én nem megyünk el azonnal, akkor meghalunk.

-Nem felejtelek el, Stevie Rae. Használd a képességedet! Még mindig képes vagy kapcsolatot teremteni a földdel, érzem. Használd ki, és őrizd meg az erődöt! Visszajövök érted, valahogy... valahogy megoldjuk. Ígérem. - Azzal átöleltem, ő pedig némi habozás után viszonzta az ölelést.

-Gyerünk, Heath! - Megragadtam a kezét, és gyorsan húztam magam után a sötét alagútban. A tenyeremben égő fény kialudt, amikor megidéztem a földet, és most már ostobaság lett volna újra meggyújtani. Azzal elárultuk volna neki, hogy hol vagyunk.

-Ahogy rohantunk az alagútban, még hallottam Stevie Rae suttogását.

-- Ne felejts el...

-Futottunk. Az energialöket, amit a véréből nyertem, nem tartott sokáig, és mire elértünk a létrához, amely felvezet az alagsorba, úgy éreztem, bárhol el tudnék aludni. Heath gyorsan fel akart mászni a létrán, de én megállítottam. Lihegve nekidőltem a csatorna falának, és előhalásztam a mobilomat meg Marx nyomozó névjegykártyáját. Kinyitottam a telefont, és visszafojtott lélegzettel vártam, hogy a térerőt jelző zöld vonalkák megjelenjenek.

-Milyen a vétel? - kérdezte Heath vigyorogva.

-Csss! - intettem le, de azért én is elmosolyodtam. Beütöttem a nyomozó számát.

-Itt Marx - szólt bele egy mély hang a második csengés után.

-Marx nyomozó, itt Zoey Redbird. Nincs sok időm beszélni. Megtaláltam Heath Luckot. A Tulsa Raktár alagsorában vagyunk, és segítségre van szükségünk.

-Tartsanak ki! Azonnal indulok!

-Hirtelen zajt hallottam odafentről. Lenyomtam a telefont, aztán ki is kapcsoltam. Az ajkamra tettem az ujjam, amikor láttam, hogy Heath meg akar szólalni. Heath átölelt, és visszafojtott lélegzettel füleltünk. Aztán egy galamb bugását hallottuk, majd szárnyzuhogást.

-- Szerintem csak egy madár - suttogta Heath. - Felmegyek, megnézem.

-Túl fáradt voltam ahhoz, hogy vitába szálljak vele, Marx már úgymint úton volt, nekem pedig elegendő volt ebből az undorító, nyirkos alagútból.

-- Légy óvatos - súgtam vissza neki.

-Heath bólintott, megszorította a vállam, és felkapaszkodott a létrán. Lassan, óvatosan felemelte a csatornafedőt, kidugta a fejét, és körülcémelelt. Néhány másodperc múlva intett, hogy másszak fel én is, és fogjam meg a kezét.

-- Csak egy galamb. Gyere!

-Kimerülten felmásztam hozzá, és hagytam, hogy kihúzzon az alagsor padlójára. Néhány percig csak ültünk a csatornanyílás mellett a sarokban, és hallgatóztunk. Végül azt suttogtam:

-- Menjünk ki, és várjuk meg Marxot odakint.

-Heath elkezdett vacogni, nekem pedig eszembe jutott a takaró, amit Aphrodité tukmált rám indulás előtt. Ráadásul inkább elviseltem az időjárás viszontagságait, mint hogy ott maradjak azon a kísérteties helyen.

-- Nekem sem tetszik itt. Olyan, mint egy kriptá - mondta Heath összekoccanó fogakkal.

-Kéz a kézben átvágtunk az alagsori termen. Az ablakokon ferdén beszűrődött a kinti világ szürkés fénye. Már a vasajtónál voltunk, amikor meghallottuk egy rendőrautó szirénáját. Mielőtt azonban megnyugodhattam volna, hirtelen Neferet szólalt meg mögöttünk a sötétben.

-- Gondolhattam volna, hogy itt leszel.

-Heath összerezgett a meglepetéstől, én pedig figyelmeztetőn megszorítottam a kezét. Ahogy szembefordultam Neferettel, éreztem, hogy az elemek ott kavarnak körülöttem a levegőben. Vettem egy nagy levegőt, és kiürítettem a gondolatokat a fejemből.

-- Oh, Neferet! Annyira örülök! - Még egyszer megszorítottam Heath kezét, mielőtt elengedtem. Azt próbáltam üzeni neki, hogy akármit is teszek, viselkedj úgy, ahogy én. Azután zokogva a Főpapnő karjaiba vettem magam. - Hogy talált meg? Marx nyomozó magának is szólt?

-Láttam a határozatlanságot Neferet szemében, ahogy lassan kibontakozott az ölelésemből.

-- Marx nyomozó?

-- Igen. - Szíjogva beletöröltem az orromat a pulóverem ujjába, és közben igyekeztem eljátszani, mennyire örülök neki, és mennyire megbízom benne. - Ez biztosan ő lesz. - A sziréna most már nagyon

közletről szólt, és hallottam, hogy nem is egy, hanem legalább három autó az. - Köszönöm, hogy eljött értem! Szörnyű volt. Azt hittem, hogy az az örült hajléktalan mindkettőnket meg fog ölni. - Visszamentem Heath-hez, és megfogtam a kezét. Sokkos állapotban bámulta Neferetet. Rájöttem, hogy valószínűleg bevillant neki néhány emlékkép a legutóbbi alkalomról, amikor találkozott a Főpapnővel, azon az éjszakán, amikor a vámpírszellemek majdnem megölték. Azt reméltem, hogy annyira össze van zavarodva, hogy Neferet nem sok mindent tud kiolvasni abból, mi jár a fejében. Szerencsére.

-Kocsiajtók csapódtak, és nehéz léptek dobogása hallatszott a havas talajon.

-- Zoey, Heath... - Neferet gyorsan odalépett hozzánk. Felemelte a kezét, ami furcsa, vöröses fényvel világított. Rögtön az élőhalottak szeme jutott róla eszembe. Mielőtt futásnak eredhettem vagy felsikolhattam volna, Neferet megragadta a vállunkat. Éreztem, hogy Heath teste megfeszül, az enyémben pedig belehasított a fájdalom. A térdem megbicsaklott, és összecsuklottam volna, ha satuként vállamra szoruló keze nem tart meg. „Semmi nem fogsz emlékezni!” A szavak a fejemben visszhangoztak, aztán hirtelen elmúlt a fájdalom, és nem maradt más, csak a sötétség.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

-Egy réten voltam, egy sűrű erdő kellős közepén. Orgonailatot sodort felém a kellemes, meleg szellő. A réten egy patak futott keresztül, kristálytisza vize lágyan csobogott a simára koptatott köveken.

-- Zoey? Hallasz engem, Zoey? - Egy sürgető férfihang tolakodott be az álmomba.

-Összeráncoltam a homlokom, és megpróbáltam figyelmen kívül hagyni. Nem akartam felébredni, de éreztem, hogy valami nem stimmel. Fel kell ébrednem. Muszáj emlékezni. Muszáj emlékezni rá.

-- De kire is?

-- Zoey... - Ezúttal a hang az álmon belül szólalt meg, és láttam, ahogy a nevem betűi megjelennek a kék, tavaszi égbolton. A hang egy nőé volt... ismerős... varázslatos... csodálatos hang. - Zoey...

-Körülnéztem a tisztáson, és megláttam, hogy az Istennő a patak túlsó partján ül, egy homokkő sziklán, lábfejét pedig a vízbe lógatja.

-- Nüx! - kiáltottam fel. - Meghaltam? A szavaim ott lebegtek körülöttem. Az Istennő elmosolyodott.

-Mindig ezt fogod kérdezni, amikor meglátogatlak, Zoey Red-bird?

-Nem, ööö, elnézést. - A szavaim ezúttal rózsaszínben pompáztak, valószínűleg csak idomulni akartak az arcom színéhez.

-Ne kérj elnézést, gyermekem. Nagyon jól csináltál mindent. Elégedett vagyok veled. Most itt az ideje, hogy felébredj. Csak arra akartalak emlékeztetni, hogy az elemek nem csak pusztítani tudnak, hanem helyreállítani is.

-Meg akartam köszönni neki, bár halvány fogalmam sem volt róla, hogy miről beszél, de valaki rázni kezdte a vállamat, és hirtelen hideg levegő csapott meg. Kinyitottam a szemem.

-Hó kavargott körülöttem. Marx nyomozó hajolt fölém, ő rázta a vállamat. Az agyamra boruló ködből egyetlen szót tudtam kihámozni.

-- Heath? - nyögtem.

-Marx jobbra fordította a fejemet, hogy lássam, amint Heath mozdulatlan testét berakják egy mentőautóba.

-- Meg... meg... - képtelen voltam kimondani.

-- Nem, nem halt meg, csak csúnyán összeverték. Sok vért vesztett, és már be is adtak neki valami fájdalomcsillapítót.

-- Összeverték? - Próbáltam értelmet találni ennek az egésznek.

-- Mi történt Heath-szel?

-- Ugyanolyan sebek vannak rajta, mint a másik két srácon. Még szerencse, hogy megtaláltad, és felhívtál, mielőtt elvérzett volna.

-- Megszorította a vállamat. Feltűnt, hogy tegez, de nem bántam. Az egyik mentős megpróbálta elküldeni mellőlem Marxt, de ő azt mondta: - Majd én elintézem. Csak vissza kell jutnia az Éjszaka Házába, és rendbe fog jönni.

-Láttam, hogy a mentős borzadállyal vegyes undorral néz rám, de miután felültem, Marx izmos alakja eltakarta előlem a sugdoló mentősöket.

-- El tudsz jönni a kocsimig? - kérdezte Marx.

-Bólintottam. A testem már jobban érezte magát, de az agyam még mindig zsibbadt volt. Marx „kocsija” egy hatalmas, négykerék meghajtású terepjáró volt gigantikus kerekekkel. Besegített a vezetőfülkébe, ahol kellemes meleg volt, de mielőtt becsukta volna az ajtót, hirtelen eszembe jutott valami. Az erőfeszítéstől úgy éreztem, menten kettéhasad a fejem.

-- Perszephoné! Jól van?

-Marx egy pillanatig értetlenül nézett rám, majd elmosolyodott.

-- A ló? Bólintottam.

-- Jól van. Egy rendőr beviszi a rendőrség belvárosi istállójába, amíg meg nem tisztítják eléggé az utakat ahhoz, hogy egy tréler vissza tudja vinni az Éjszaka Házába. - Elvagyorodott. - Úgy látszik, az összes tulsai rendőrnél bátrabb vagy. Egyikük sem vállalkozott rá, hogy visszalovagoljon veled.

-Az ülésen pihentettem a kezem, miközben Marx négykerék meghajtásra kapcsolt, majd lassan elindult a havas úton. Legalább tíz rendőrautó volt a raktár körül, plusz egy tűzoltó- és két mentőautó. Villogó piros, kék és fehér fény hasított az éjszaka hófüggönyébe.

-- Mi történt itt ma este, Zoey?

-Megpróbáltam gondolkodni, de hirtelen éles fájdalom hasított a fejembe.

-- Nem emlékszem - nyögtem ki nagy nehezen, miközben lüktetett a homlokom. Éreztem, hogy Marx engem figyel. A szemébe néztem, és eszembe jutott, hogy mondott valamit az ikertestvéréről, akiből vámpír lett, de még mindig jóban vannak. Azt mondta, megbízhatok benne, és én hittem neki. - Valami rossz - vallottam be. - Kihagy az emlékezetem.

-- Jól van - mondta lassan. - Kezdjük azzal, hogy mi az utolsó dolog, amire könnyen vissza tudsz emlékezni?

-Perszephoné szőrét kefélttem, és hirtelen tudtam, hol van Heath, és azt is, hogy meghal, ha nem megyek el érte.

-Megbélyegeztétek egymást? - Valószínűleg látszott rajtam a megdöbbenés, mert elmosolyodott, és folytatta. - Szoktam beszélgetni a nővéremmel, és mindig is érdekelték a vámpírokkal kapcsolatos dolgok, különösen azután, hogy átváltozott. - Megvonta a vállát, mintha semmi különös nem lenne abban, hogy ember létére van egy csomó bennfentes információja a vámpírokról. - Ikrek vagyunk, ezért mindent el szoktunk mondani egymásnak. Ezen az Átváltozás sem változtatott. - Rám pillantott. - Megbélyegezted, ugye?

-Igen. Onnan tudtam, hogy hol van. - Aphrodité felbukkanását kihagytam a történetből. Nem volt kedvem elmesélni neki az egész zavaros ügyet arról, hogy Aphrodité látomásai valódiak, de Neferet...

-Ah! - Ezúttal a lélegzetem is elakadt a fejembe hasító fájdalomtól.

-Lélegezz mélyeket - mondta Max, és aggódó pillantásokat vetett rám, amikor le tudta venni a szemét a veszélyesen csúszós útról. - Azt mondtam, kezd azzal, amire könnyen vissza tudsz emlékezni.

-- Nem, semmi baj. Jól vagyok. Ezt akarom csinálni.

-Nem hiszem, hogy sikerült meggyőzőnöm, de azért folytatta a kérdezősködést.

-- Rendben, szóval tudad, hogy Heath bajban van, és azt is tudad, hogy hol van. Akkor miért nem hívtál fel azonnal, hogy menjek a raktárhoz?

-Próbáltam felidézni, de megint belém hasított a fájdalom. Ezúttal azonban düh is társult mellé. Valami történt az emlékezetemmel. Valakibelenyúlt a fejembe. És ez nagyon feldühített. Megdörgöltem a homlokomat, és összeszorított foggal türtem a fájdalmat.

-Talán jobb lenne, ha megállnánk egy kicsit.

-Ne! Hadd gondolkozzak - lihegtem. Emlékeztem az istállóra és Aphroditére. Emlékeztem rá, hogy Heath-nek szüksége van rám, és a vad vágásra a hóban Perszephoné hátán a raktár alagsoráig. De amikor azt próbáltam felidézni, hogy mi történt az alagsorban, elviselhetetlenné vált a fájdalom.

-Zoey! - A lüktető fájdalom ellenére is kihallottam Marx nyomozó hangjából az aggodalmat.

-Valami történt az emlékezetemmel. - Letöröltem a könnyeket az arcomról, noha nem is emlékeztem rá, hogy elkezdtem sírni.

-Néhány emléked eltűnt.

-Ez nem kérdés volt, de azért bólintottam.

-Egy ideig hallgatott. Úgy tűnt, mint aki a havas, kihalt útra koncentrált, de szerintem valami máson járt az esze, és amikor megszólalt, kiderült, hogy jól gondoltam.

-A nővérem - mondta, és mosolyogva rám pillantott -, Anne a neve, figyelmeztetett, hogy soha ne haragítsak magamra egy Főpapnőt, mert megvannak a módszereik, hogy töröljenek bizonyos dolgokat, úgymint emberek és emlékek. - Ismét rám nézett, de most már nem mosolygott. - A kérdés tehát a következő: mivel haragítottál magadra egy Főpapnőt?

-Nem tudom. Én... - Elhallgattam, ahogy a kérdés értelme eljutott a tudatomig. Nem a mostani éjszakára próbáltam meg visszaemlékezni, hagytam inkább, hadd kalandozzanak el a gondolataim... Aphroditére gondoltam, és arra, hogy Nüx még mindig megajándékozta látomásokkal annak ellenére, hogy Neferet elhíresztelte, hogy a látomásai nem megbízhatóak... Arra az apró, szinte észrevétlen balsejtelemre gondoltam Neferettel kapcsolatban, amely úgy nőtt bennem, mint valami daganat, míg testet nem öltött abban a jelenetben, ahogy ellopta az ötleteimet a Sötétség Lányainak szertartásán... eszembe jutott az az

undorító jelenet, amelyet Neferet és... és... éreztem, hogy ismét közeledik a lüktető fájdalom, és ahogy belehasított a fejembe, hirtelen beugrott az emlékkép, ahogy Elliott a Főpapnő véréből iszik.

-- Álljon meg! - kiáltottam.

-- Már majdnem ott vagyunk, Zoey. . - Álljon meg! Rosszul vagyok.

-Lehúzódtunk az üres út szélére. Kinyitottam az ajtót, és kiugrottam a hóra. Az árokhoz tántorogtam, és kihánytam mindent, ami bennem volt. Marx nyomozó ott állt mellettem, fogta a hajam, és olyan volt, mintha az apám lenne, amikor azt mondta, hogy lélegezzek mélyeket, és minden rendben lesz. Nagy kortyokban nyeltem a levegőt, és végül abbamaradt az émelygés. Odaadott egy zsebkendőt, egy olyan régimódi textilzsebkendőt, amelyet élére szoktak vasalni.

-- Köszönöm.

-Vissza akartam adni, miután megtöröltem vele a számai, és be lefújtam az orromat, de elmosolyodott, és azt mondta:

-- Tartsd meg!

-Csak álltam, nyeltem a hideg levegőt, és vártam, hogy elmúljon a lüktető fejfájás. Néztem az érintetlen hómezőt, és a távolban néhány tölgyfát pillantottam meg egy magas kőfal mellett. Hirtelen rájöttem, hol is vagyunk.

-- Ez az iskola keleti fala - mondtam.

-- Igen, azt gondoltam, visszaviszlek, és hagyok egy kis időt, hogy összeszedd magad, és talán az emlékezeted is helyreáll.

-Helyreáll... Miért olyan ismerős ez a szó? Megpróbáltam rájönni, és közben felkészültem az újabb fájdalomhullámra. Ezúttal azonban nem jött. Csak egy emlékkép egy gyönyörű rétről, ahol az Istennő bölcsen azt mondja nekem, hogy... az elemek nem csak pusztítani tudnak, hanem helyreállítani is.

-Abban a pillanatban rájöttem, mit kell tennem.

-Marx nyomozó, szükségem van még egy percre, rendben?

-Egyedül? - kérdezte. Bólintottam.

-- A kocsiban leszek, és figyellek. Ha szükséged van rám, csak szólj!

-Hálásan rámosolyogtam, majd meg sem várva, hogy visszaszálljon a kocsiba, elindultam a tölgyfák felé. Nem akartam beállni alájuk, mert ahhoz be kellett volna mennem az iskolába, de a közelükben akartam lenni. Amikor elég közel értem ahhoz, hogy ki tudjam venni az ágakat, megálltam és behunytam a szemem.

-Szél, megidézlek, és azt kérem tőled, fűj el minden sötét foltot az emlékeimről. - Hideg szellőkést éreztem, mintha a saját külön bejáratú hurrikánom csapott volna le rám. De nem a testemnek feszült, hanem a gondolataimnak. Szoroson csukva tartottam a szemem, és igyekeztem kizárni a kínzó fejfájást, amely újra megrohant.

-Tűz, megidézlek, és azt kérem tőled, égesd ki a sötétséget a gondolataimból. - Forróság töltötte meg a fejemet, ez azonban nem az a tüzes lándzsa volt, amelyet korábban éreztem. Kellemes meleg volt, mint egy elektromos takaró.

-Víz, megidézlek, és azt kérem tőled, mosd ki a fejemből a sötétséget. - Hűvösség áradt szét a fejemben, és kimondhatatlanul megkönnyebbültem tőle.

-Föld, megidézlek, és azt kérem tőled, tápláló erőddel tisztítsd meg a gondolataimat a sötétségtől. - A lábam alatt, mintha hirtelen megnyílt volna egy csap, és szinte láttam, ahogy a bűzös sötétség kiáramlik a testemből, és eltűnik a föld mélyében.

-És szellem, téged arra kérek, hogy gyógyítsd meg megrongált agyamat, és állítsd helyre az emlékeimet!

- Valami hirtelen átváltott a fejemben, mintha felkapcsolták volna a villanyt odabent, és olyan erővel rohantak meg az elveszett emlékek, hogy térdre estem.

-Zoey! Zoey! Uramisten, jól vagy?

-Megint arra tértem magamhoz, hogy Marx nyomozó a vállamat rázza, és segít talpra állni. Ezúttal azonban könnyedén ki tudtam nyitni a szememet, és amikor megláttam kedves arcát, elmosolyodtam.

-- Nagyon is jól vagyok. Mindenre emlékszem.

HARMINCKETTIK FEJEZET

- Biztos vagy benne, hogy ezt akarod? - kérdezte Marx legalább ezredszer.
- Igen. - Kimerülten bólintottam. - így kell lennie.
- Olyan átkozottul fáradt voltam, hogy ott helyben el tudtam volna aludni a nyomozó hatalmas terepjárójában. De tudtam, hogy még nem engedhetem el magam. Az éjszaka még nem ért véget. Még dolgom volt.
- Marx felsóhajtott, mire rámosolyogtam.
- Meg kell bíznia bennem - mondtam ugyanazzal a hangsúllyal, mint ő alig egy nappal korábban.
- Nem tetszik ez nekem.
- Tudom, és sajnálom. De mindent elmondtam, amit tudok.
- Hogy néhány hajléktalan csavargó a felelős azért, hogy Heath kórházban van, ketten pedig meghaltak? - Megrázta a fejét. - Valami nem stimmel.
- Mondja, maga nem parafenomén? - mosolyogtam rá fáradtan.
- Ha az volnék, azt is tudnám, mi az, ami nem stimmel. - Ismét megrázta a fejét. - Legalább azt mondd meg, mi történt az emlékeiddel!
- Erre a kérdésre már készen álltam a válasszal.
- A ma esti trauma miatt volt. Az agyam blokkolta az emlékeimet. De mivel van ez a különleges képességem, kapcsolatba léptem az öt elemmel, és sikerült feloldanom az emlékezetemet.
- Ezért fáj annyit a fejed? Megvontam a vállam.
- Gondolom. De most már elmúlt.
- Nézd, Zoey, majdnem teljesen biztos vagyok benne, hogy többről van itt szó, mint amennyit elmondtál nekem. Azt akarom, hogy tudd, bennem tényleg megbízhatasz - mondta.
- Tudom. - Hittem neki, de azt is tudtam, hogy vannak titkok, amelyeket nem oszthatok meg mással. Sem ezzel a kedves rendőrrel, sem senki mással.
- Nem kell egyedül megbirkóznod vele, akármi is legyen az. Én segíthetek. Te még csak egy gyerek vagy, egy kamasz. - Elkeseredett volt a hangja.
- A szemébe néztem.
- Nem, én egy vámpírjelölt vagyok, aki a Sötétség Lányainak vezetője és egyben Főpapnő-jelölt. Higgye el, én már nem csak egy kamaszlány vagyok. Megesküdtem magának, és a nővérétől tudhatja, hogy az esküm kötelez. Mindent elmondtam, amit tudok, és ha még valaki eltűnik, ígérem, hogy meg fogom találni magának. - Azt nem tettem hozzá, hogy fogalmam sincs, hogyan fogom ezt véghezvinni, de az ígéret helyénvalónak tűnt, és tudtam, hogy Nüx segít majd, hogy be tudjam tartani. Bár nem lesz könnyű. Stevie Rae-t azonban nem árulhattam el, vagyis senki nem szerezhetett tudomást azokról a teremtményekről, legalábbis addig nem, amíg Stevie Rae nem lesz biztonságban.
- Marx ismét felsóhajtott, és láttam, hogy magában morog valamit, miközben körbement, hogy kinyissa nekem a terepjáró ajtaját. De amikor odaértünk az iskola főbejáratához, Marx (idegesítő módon) összeborzolta a hajamat, és azt mondta:
- Rendben, legyen úgy, ahogy te akarod. Azt hiszem, egyébként sincs más választásom.
- Jól látta. Nem volt más választása.
- Beléptem az épületbe. Azonnal megéreztem az ismerős füstölőillatot, és az izgatottan pislákoló gázlámpák is régi barátként köszöntöttek.
- A barátokról jut szembe...
- Zoey! - Az Ikrek egyszerre kiáltottak fel, és a következő pillanatban már sírva ölelgettek, és azt hajtogatták, mennyire aggódtak értem, illetve arról beszéltek, hogy érezték, amikor az ő elemüktől kértem segítséget. Damien nem sokkal maradt le mögöttük. Aztán megérkezett Erik is, magához ölelt erős karjaival, és azt suttogetta, mennyire féltett, és milyen boldog, hogy nem történt semmi bajom. Én is átöleltem, és egy pillanatra megpihentem az illatában.
- Majd később ráérek kitalálni, mi legyen vele és Heath-szel. Most túl fáradt voltam ehhez, és ami kevés erőm maradt, arra szükségem volt, hogy szembe tudjak nézni...
- Zoey, jól ránk ijesztettél.

-Kibontakoztam Erik öleléséből, és Neferet felé fordultam.

-Elnézést. Senkit nem akartam felzaklatni - mondtam, és ez volt az igazság. Senkit nem akartam megijeszteni vagy gondterheltté tenni.

-Végül is nem történt semmi jóvátehető. Örülünk, hogy újra itthon vagy. - Rám mosolygott azzal a csodálatos anyai mosolyával, amely tele volt szeretettel és fénnel és jósággal. Annak ellenére, hogy tudtam, mi rejtőzik e mosoly mögött, éreztem, hogy belesajdul a szívem, és azt kívántam, bárcsak tévednék, bárcsak Neferet tényleg olyan csodálatos volna, mint ahogy még néhány nappal ezelőtt is gondoltam.

-A sötétség nem egyenlő a gonosszal, mint ahogy a világosság sem jelent mindig jót. Az Istennő szavai ott visszhangoztak a fejemben, és igyekeztem erőt meríteni belőlük.

-Kétségkívül Zoey a nap hőse - szólalt meg Marx nyomozó. -Ha nem lett volna ráhangolódva arra a fiúra, akkor sosem tudott volna felhívni a raktárból, hogy mentsem meg.

-Igen, ezt a kis problémát majd később megbeszéljük /orvval. - Szigorúan rám nézett, de a hanghordozása elárulta a többieknek, hogy nincs semmi komolyabb baj.

-Ha tudták volna...

-Sikerült elfogniuk a tettest, aki elrabolta a fiúkat? - kérdezte Neferet a rendőrtől.

-Nem, eltűnt, mire megérkeztünk, de számos bizonyítékot találtunk arra, hogy valaki lakik abban a raktárban. Sőt úgy tűnt, mintha egyfajta főhadiszállásként szolgált volna. Azt hiszem, nem lesz nehéz bebizonyítani, hogy a másik két fiút ott ölte meg valaki, aki úgy próbálta beállítani az egészséget, mintha vámpírok tették volna. És mivel Heath nem nagyon emlékszik semmire a trauma miatt, a Zoeytől kapott személyleírásra kell támaszkodnunk. De szerencsére elég pontosan le tudta írni az illetőt, ezért csak idő kérdése, mikor fogjuk el.

-Vajon csak én láttam a meglepett villanást Neferet szemében?

-Ez csodálatos! - mondta Neferet.

-Igen. - A Főpapnő szemébe néztem. - Mindent elmondtam Marx nyomozónak. Jó memóriám van.

-Olyan büszke vagyok rád, Zoeybird! - Neferet odalépett hozzám, és átölelt. Olyan szorosan magához szorított, hogy csak én hallottam, ahogy a fülembe súgja: - Ha meghazudtolsz, elintézem, hogy se ember, se vámpírjelölt, se vámpír ne higgye el többé egyetlen szavadat sem.

-Nem húzódtam el tőle. Egyáltalán nem reagáltam arra, amit mondott. De amikor elengedett, meghúztam az utolsó lépést. Ezt már jó előre elterveztem, már akkor, amikor megéreztem az ismerős érzést, ahogy a bőr összehúzódik a hátamon.

-- Neferet, vetne egy pillantást a hátamra?

-A barátaim egymással beszélgettek, látszott rajtuk, mennyire megkönnyebbültek, hogy újra látnak. Amikor Marxsal még a kocsiban beszélgettünk, felhívtam őket, és azt kértem, hogy találkozzunk a főépületben, és próbálják meg úgy intézni, hogy Neferet is ott legyen. Most, ahogy meghallották a furcsa kérésemet, elhallgattak. Mindenki, beleértve Marxt is, úgy nézett rám, mintha a kalandos nap során bevertem volna a fejemet, és egy kicsit meghibbantam volna.

-Fontos - mondtam, és úgy vigyorogtam Neferetre, mint aki valami ajándékot rejteget a pólója alatt.

-Zoey, nem vagyok benne biztos, hogy ez a... - kezdte Neferet olyan hangon, mint aki egyszerre aggódik értem és érzi magát kellemetlenül.

-Teátrálisan felsóhajtottam.

-- Csak egy pillantást, kérem!

-És mielőtt bárki megakadályozhatta volna, hátat fordítottam nekik, és felhúztam a pulóverem alját (arra azért vigyáztam, hogy elöl fedett maradjon a mellem).

-Szinte teljesen biztos voltam benne, hogy nem tévedek, de az elragadtatott kiáltások a barátaim részéről azért megnyugtattak.

-- Z! Továbbterjedt a Jeled - mondta Erik nevetve, és tétován megérintette az új tetoválást a hátamon.

-Ez fantasztikus... - suttogta Shaunee.

-Nagyon király! - helyeselt Erin.

-- Lenyűgöző! - mondta Damien. - Ugyanaz a labirintusmintázat, mint a többi Jeled esetében.

-- Igen, és rúnák vannak a spirálok között - tette hozzá Erik. Azt hiszem, én voltam az egyetlen, akinek feltűnt, hogy Neferet
-nem szólt egy szót sem.
-Visszaengedtem a pulóveremet. Nagyon szerettem volna megnézni magamat egy tükörben, hogy végre lássam is, amit éreztem.
-- Gratulálok, Zoey! Ha jól sejtem, ez azt jelenti, hogy továbbra is az Istennő kegyeltje vagy - mondta Marx nyomozó.
-Elmosolyodtam.
-- Köszönöm. Köszönök mindent.
-Összenéztünk, és rám kacsintott. Aztán Neferethez fordult.
-Azt hiszem, jobb, ha most megyek, hölgyem. Sok tennivalónk van még ma este. Zoey pedig szerintem nagyon szeretne már ágyba kerülni. Jó éjt mindenkinek! - Megérintette a kalapját, még egyszer rám mosolygott, és elment.
-Tényleg nagyon fáradt vagyok. - Neferetre néztem. - Nem baj, ha lefekszem aludni?
-Dehogy, drágám - felelte. - Feküdj le nyugodtan.
-De előtte szeretnék bemenni Nüx Templomába, ha nincs elle nére - mondtam.
--Jó sok mindenért kell köszönetet mondanod Nüxnek. Szerintem jó ötlet, ha betérsz a templomba.
-- Mi is veled megyünk, Z - szólalt meg Shaunee.
-- Igen, Nüx nekünk is sokat segített ma éjjel - mondta Erin. Damien és Erik beleegyezően bólintottak, én azonban nem
-néztem rájuk. Továbbra is Neferettel tartottam a szemkontaktust.
-- Köszönetet akarok mondani Nüxnek, de nem csak ezért akarok bemenni a templomba. - Nem vártam meg, hogy rákérdessen, miért, folytattam anélkül is. - Gyűjtök egy földgyertyát Stevie Rae-ért. Megígértem neki, hogy nem fogom elfelejteni.
-A barátaim helyeslően mormogtak, én azonban továbbra is Neferetet figyeltem, majd lassan, kimért léptekkel odamentem hozzá.
-- Jó éjt, Neferet - mondtam, és ezúttal én öleltem meg. Amikor magamhoz húztam, azt suttoztam a fülébe: - Nincs szükségem arra, hogy emberek, vámpírjelöltek vagy vámpírok higgyenek nekem, mert Nüx tudja az igazságot. Ez a játszma még nem ért véget kettőnk között.
-Kibontakoztam Neferet öleléséből, és hátat fordítottam neki. Aztán a barátaimmal karöltve átsétáltunk Nüx Templomába. Végre-valahára elállt a havazás, és kibukkant a hold a selyemsálra emlékeztető felhők közül. A templom előtt megálltam az Istennő gyönyörű márványszobránál.
-Itt - mondtam határozottan.
-Z? - nézett rám Erik kérdő tekintettel.
-Azt akarom, hogy itt gyűjtsuk meg a gyertyát Stevie Rae-ért, Nüx lábánál.
-Majd én hozok egyet - mondta Erik. Megszorította a kezem, és besietett Nüx Templomába.
-Igazad van - szólalt meg Shaunee.
-Igen, Stevie Rae is itt gyűjtaná meg - mondta Erin.
-Itt közelebb van a földhöz - jegyezte meg Daniien.
-így közelebb van Stevie Rae-hez is - mondtam halkán.
-Erik visszatért, és átadott egy zöld gyertyát meg egy hosszú gyújtót. Az ösztöneimre hallgatva meggyújtottam a gyertyát, és óvatosan leraktam Nüx lába elé.
-Nem felejtelek el, Stevie Rae. Ahogy megígértem - mondtam.
-Én sem - csatlakozott hozzám Damien.
-És én sem - mondta Shaunee.
-Ahogy én sem - ismételte Erin.
-Én is emlékezni fogok rád - mondta Erik.
-Hirtelen zöld mező illata csapta meg az orrunkat, ahogy a levegő kavarni kezdett Nüx szobra körül, a barátaim pedig könnyes szemmel elmosolyodtak. Mielőtt továbbmentünk volna, behunytam a szemem, és némán elmormoltam egy imát, ami valójában egy ígéret volt.
-Visszamegyek érted, Stevie Rae.

Olvass bele!

P. C. Cast és Kristin Cast

A KIVÁLASZTOTT

Az Éjszaka Háza

-Összecsupoltam a telefonomat, és nekidőltem a falnak. Úgy éreztem, mintha az egész világ az én vállamra nehezedne, és sírva fakadtam.

-Egész testemben remegve zokogtam. Átöleltem a térdemet, a mellkasomhoz szorítottam, és előre-hátra billegtem. Tudtam, hogy mi a bajom. Csak az lepett meg, hogy senki, egyetlen barátom sem jött rá.

-Azt hittem, Erik haldoklik, és erről eszembe jutott az éjszaka, amikor Stevie Rae a karomban halt meg. Mintha újra megisméltődött volna - a vér, a szomorúság, a rémület. Teljesen kicsúszott a talaj a lábam alól. Az! hittem, már sikerült túltennem magam Stevie Rae halálán (aki egyébként igazából nem is volt halott).

-De átvertem magam.

-Annyira el voltam foglalva a saját gondolataimmal, hogy észre sem vettem, hogy ott van, amíg meg nem érintette a vállam. Felnéztem, kitöröltem a könnyeket a szememből, és máris az járt a fejemben, mivel nyugtathatnám meg a barátaim közül azt, aki visszajött értem.

-- Éreztem, hogy szükséged van rám - mondta Loren. Zokogva vettem magam a karjaiba. Leült mellém, és az ölébe húzott. Szorosán átölelt, és kedves dolgokat

-sugdosott a fülembe. Azt mondta, minden rendben lesz, és soha nem enged el. Amikor végre sikerült összeszednem magam, és már nem zokogtam, csak csuklottam, Loren egy régimódi vászonzsebkendőt nyújtott felém.

-Köszönöm - motyogtam, miközben kifújtam az orrom, és megtöröltem az arcom. Próbáltam nem nézni a szemközi falon lévő tükörbe, de egy pillanatra így is megláttam feldagadt szememet és kivörösödött orromat. - Remek. Úgy nézek ki, mint a mosott szar. Loren felnevetett, és maga felé fordította az arcomat. Gyengéden hátrasimította a hajam.

-- Úgy nézel ki, mint egy istennő, akit elszomorítottak a nehézségek.

-Éreztem, hogy apró hisztérikus nevetés tör elő a mellkasomból.

-- Nem hinném, hogy az istennők össze szokták taknyolni magukat.

-Elmosolyodott.

-- Óh, én nem lennék ebben olyan biztos. - Azután elkomorodott. - Amikor Erik átváltozott, azt hitted, haldoklik, ugye?

-Csak bólintottam. Nem mertem megszólalni, nehogy megint elkezdjek halandzsászni. Loren állkapcsa megkeményedett.

-- Pedig hányszor elmondtam már Aphroditének, hogy az összes vámpírjelöltnek - nem csak az ötöd- és hatodéveseknek - tudnia kellene, hogyan történik az Átváltozás, nehogy megrémüljenek, amikor tanúi lesznek.

-- Tényleg annyira fájdalmas, mint amilyennek látszik?

-- Fájdalmas, de ez jó fájdalom, már ha lehet ilyet mondani. Mint amikor sajognak az izmaid egy kiadós edzés után. Fáj, de nem kellemetlen.

-Ennél ez sokkal komolyabbnak látszott - mondtam.

-Nem olyan rossz, inkább csak sokkoló. Hirtelen az egész tested hiperérzékennyé válik. - Kezével gyengéden megsimogatta az arcomat, ujjai követték a Jelem vonalait. - Egy nap majd te is megtapasztalod.

-Remélem.

-Egy pillanatilag egyikünk sem szólalt meg, de Loren tovább cirógatta az arcomat és a nyakamat. Az érintésétől egyszerre ernyedte el és rándult össze a testem.

-- De van még valami, ami nyugtalanít, igaz? - Loren hangja mély volt, és gyönyörű, szinte hipnotikus hatású. - Nem csak arról van szó, hogy Erik Átváltozása eszedbe juttatta a barátnőd halálát.

-Amikor nem feleltem semmit, előrehajolt, és megcsókolta a homlokomat, megérintve ajkával az odatetővált félholdat. Megborzongtam.

-- Nekem elmondhatod, Zoey. Tudod, hogy bennem megbízhatsz.

-Ajka megérintette az enyémet. Jó lett volna beszélni Lorennek Stevie Raeről. Ő talán tudna segíteni, és szükségem is volt a segítségére. (...)

-Mondd el - suttogta bele a számba.

-El... elmondanám... - suttogtam vissza alig hallható hangon. - De olyan nehéz.

-Hadd segítsek, szerelmem! Együtt bármit meg tudunk oldani. - Egyre hosszabban és szenvedélyesebben csókolt.

-Tényleg el akartam mondani neki, de összevissza kavartak a gondolatok a fejemben, és nemhogy beszélni, de gondolkodni sem tudtam tisztán.

-- Megmutatom, mi mindent tudunk még megosztani egymással... milyen tökéletes párost alkotunk együtt - mondta.

-Loren elvette a kezét a hajamról, és lehúzta magáról a pólóját. Nem viselt alatta semmit. Hüvelykujja körmét lassan végighúzta a bal mellbimbója felett, és a bőrén megjelent egy vérvörös csík. Vérének illata körülölelt, mint az éjszaka.

-- Igyál - mondta.

-Képtelen voltam uralkodni magamon. A mellkasára borultam, és megkóstoltam. A vére szinte felrobbant a számban. Másmilyen volt, mint Heath-é. Nem olyan forró és sűrű, de sokkal erőteljesebb. Éreztem, ahogy elborít vágy. Még többet akartam belőle. Közelebb húzódtam hozzá.

-- Most én jövök. Meg kell, hogy kóstoljalak! - mondta Loren.

-Mielőtt felfoghattam volna, mit csinál, lehúzta rólam a ruhámat. De nem maradt időm azon rémüldözni, hogy egy szál bugyiban és melltartóban vagyok, mert a következő pillanatban az én mellembe vágott bele a hüvelykujjával. Elakadt a lélegzetem a fájdalomtól, de aztán ráborult a mellemre, és szívni kezdte a véreket, a fájdalmat pedig olyan heves örömmérség váltotta fel, hogy hallottam a saját nyögdecselésemet. Loren letépte magáról a ruhát, de a száját nem vette el a mellemről. Borzasztóan kívántam. Mindent elborított a vágy és a forróság. Mohó kortyokban itta a véreket, miközben a keze felfedezőútra indult a testemen, de úgy éreztem, ennyi nem elég, még többet akarok.

-És akkor megtörtént. A szívverésem hirtelen átvette az övének a ritmusát. A szenvedélye ott lüktetett bennem, hallottam a vágya dübörgését a fejemben.

-Valahol, elborult agyam mélyéről Heath sikolyát hallottam: „Zoey! Ne!”

-Megrándult a testem.

-- Ssss - csitított Loren. - Semmi baj. Jobb lesz így, szerelmem, sokkal jobb. Egy embert megbélyegezni túl sok bonyodalommal jár, túl sok váratlan következménnyel.

-Hirtelen gyorsabban kezdtem venni a levegőt.

-És ezzel vége? Megszűnt a megbélyegzés Heath és köztem?

-Igen. Most én bélyegezlek meg téged, ez megszünteti az előzőt. - Rám gördült. - Most pedig engedd, hogy befejezzem és szeretkezzek veled.

-Igen - suttogtam. A szám ismét megtalálta Loren mellkasát, és újra ittam belőle, aztán addig szerelmeskedtünk, míg a világ egyetlen nagy, véres, szenvedélyes robbanássá nem vált.

-